

A VB gólkirálya, Paolo Rossi és Zbigniew Boniek balettje

Mundial

Bearzot és Rossi a „mennyben"

Sandro Pertini olasz államelnök tanácsai Rossinak a mérkőzés előtt

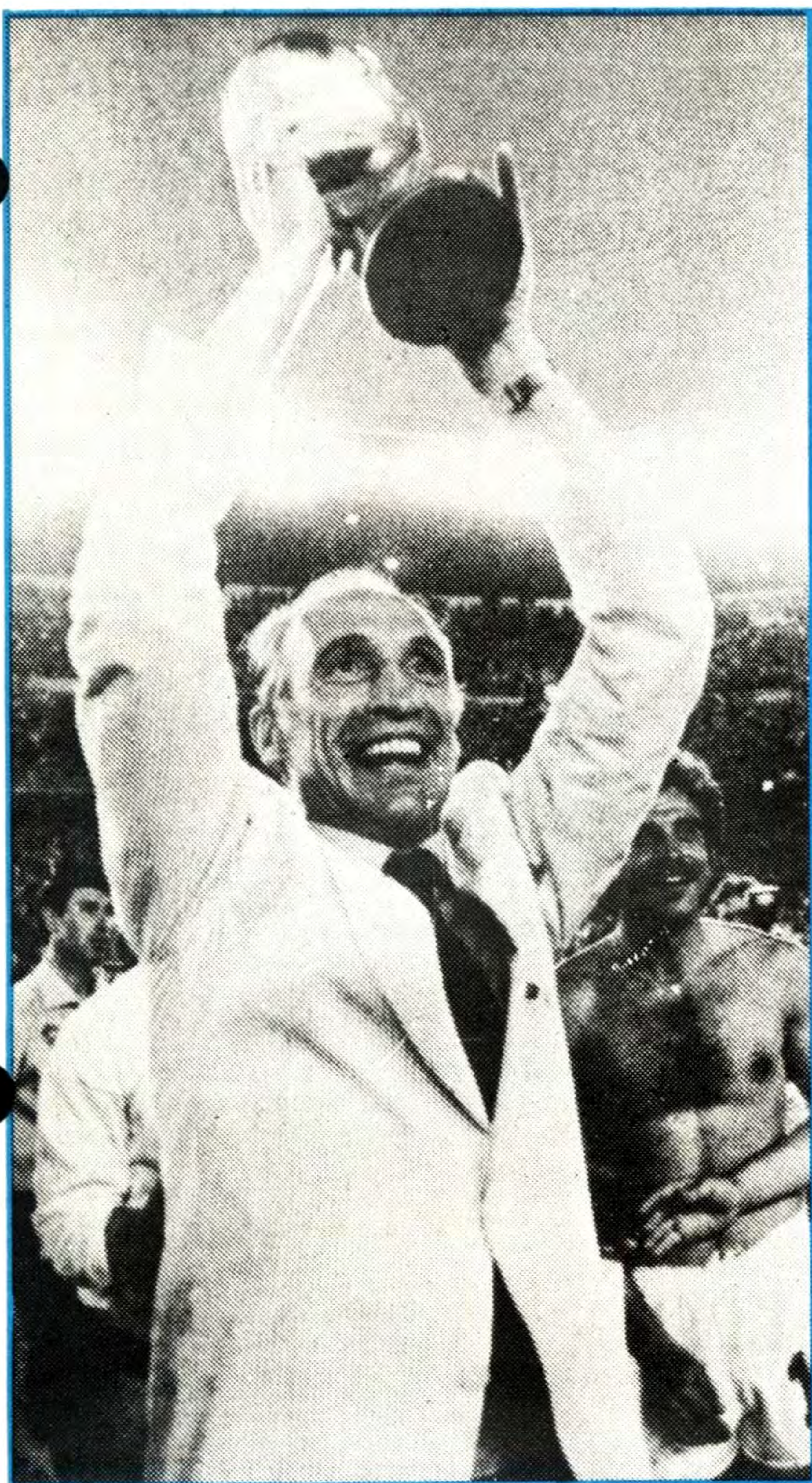

Paolo Rossi az 57. percben fejelt góljával megadta a jelet csapata általános rohamára

Az Olaszország–NSZK döntő mérkőzésén Rossinak, az 57. percben fejelt gólja adta meg a jelet az azzurri válogatott általános rohamára, hajrájára. Addig nyugodtan, amolyan „sündisznó"-állásból várták a fejlemények alakulását, arra figyelve, mikor kezdenek lankadni, az elődöntőben a franciák ellen magukat alaposan kijátszott nyugatnémetek. Fegyelmezetten betartották kapitányuk, Enzo Bearzot utasításait. Felváltva, a helyzetnek megfelelően alkalmazták a területvédelmet és a szoros emberfogást. A védelem közepén betonfalnak bizonyult a **Scirea, Collovati kettős,** a fiatal Bergomi árnyékként követte Rummeniggét, Gentile állandóan ott „lihegett" Littbarski nyakán, s amikor labdához jutottak, nyugodtan kezdtek támadásindításhoz. Nem kapkodva, fejvesztetten, hanem higgadtan, nehogy a biztonsági sorokban egy percre is hézag keletkezzék. Ami különösen az olasz csapat javára írandó, még a 26. percben Cabrini elrontott 11-ese sem hozta ki őket a sodrukból, amikor más csapat esetleg kétségbeesetté vált volna.

Rossi tehát megadta a jelet, s utána már az olaszoké volt az egész pálya. Azóta már sok elemzésben lehetett olvasni, miszerint egy 15 menetes profi ökölvívó-mérkőzéshez hasonlította ez a finálé, amikor is 8–9 meneten keresztül nem történik semmi, legfeljebb az erőfelmérés, puhatolódzás, vajon mire is képes a szemben álló ellenfél. Maszatol mind a két fél, miközben egy-egy erőteljesebb „pofon" is elcsattan. Aztán az egyik kezdi érezni, hogy közeleg az ő ideje. Ellenfele tétovázni kezd, halványul szemefénye, tehát elérkezett az idő. Egyre másra löki ki az öklét, egyenest és horgot üt. Jelentős pontelőnyt harcol ki, s már övé a győzelem, sőt a k.o. is kilátásban van. Elmarad, a végén még ő is kap egyet, de a siker vitathatatlan, a babér az övé, mégha netán más, elmarasztaló vélemények is elhangzanak.

Kétségtelenül jó ez az összehasonlítás, hiszen Bearzot legénysége valamilyen hasonló bravúrt vitt véghez olyan kezdés után, amikor az egész olasz sajtó háborúba kezdett a kapitány ellen. Először azt kifogásolták, hogy túlságosan konokul ragaszkodik a már négy évvel ezelőtt Argentínát is megjárt játékosokhoz, miért csak a Juventus jelent számára bázist az együttes kialakításánál. No meg miért a két évet kihagyott Rossi köré akarja felépíteni csapatát és így tovább. A kritikai hangok még élesebbek lettek, amikor a felkészülési mérkőzéseken 3-1-es vereség érte a válogatottat Koppenhágában. Aztán 1-1 volt To-

Bearzot boldog nevetése, s a számára legértékesebb: Világ Kupa

A határtalan boldogság – Cabrini és Gentile

rinóban Görögország ellen, minimális 1-0-ás győzelem Luxemburg felett. S mindezt követően jöttek a VB első eredményei a kezdő szakaszban, a három döntetlen Lengyelország, Peru és Kamerun ellen. Ebben az időszakban Bearzot talán csak álmaiban látta a sok szép, régi feljegyzést: világbajnokság 1934-ben és 1938-ban, negyedik hely Argentínában. Bizonyosan a legutóbbi EB-n elért negyedik helyben is kiegyezett volna, pedig az akkor mély csalódást keltett a sokkal többet akaró „tifosik" körében.

Bearzot dicséretére legyen mondva, nem veszítette el idegeit, kitartott korábbi elvei mellett. Szótlanul és mosolytalanul szívta pipáját, s további harcirendjét készítette elő. S ez aztán valóban hatásos, az egész sportvilágot elkápráztató lett. Hogy ez menynyire igaz, elég csak végigfutni a legyőzöttek névsorán: az 1978-as világbajnok Argentína, három győzelmével a Jules Rimet-kupát végleg elnyert Brazília, az 1974-es bronzérmes Lengyelország és végül talán a legnagyobb „vad", a kétszeres világbajnok és az utóbbi négy évben az európai futballszínpadon veretlen NSZK. Nem valószínű, hogy a világon valahol is akadna szakember, aki e felsorolás után kétségbe vonhatná az „azzurri squadra" világbajnoki elsőségének jogos voltát.

Érdekes talán annak kis megvilágítása, hogyan építette fel csapatát az olasz kapitány. A kapuban rendületlenül kitartott a 40 éves Zoff mellett. A védelme mindvégig adott volt, a már annyiszor helytállt Gentile, Scirea, Collovati, Cabrini kvartettel, majd közéjük szinte már egyenértékű tudással került az Internazionale 1963. december 22-én született hátvédje Giuseppe Bergomi, aki a VB második legfiatalabb játékosa volt. Képességeire jellemzőként: 33 percet játszott Brazília ellen, s legalább olyan jól tartotta az addig nagyon csodált Edert, mint előtte Gentile, s Karl-Heinz Rummenigge is mondhatna valamit őrzőjéről... A középpályás sorban olyanok közül válogathatott mint Tardelli, Oriali, Altobelli, Antognoni, a védelemben és a csatársorban is nagyszerűen használható Conti, az ebben a sorban is klasszis módon játszó Graziani. Itt kell megemlíteni, hogy az NSZK elleni 3-1-es győzelem értékét még az is megemeli, hogy Antognoni sérülése miatt nem lehetett a pályán, s a 8. percben már Grazianinak is ki kellett válnia a játékból. Mégsem tört meg az olasz csapat, ugyanazt játszották tovább, mint amit két sztárjukkal szokták. Elöl pedig ott volt az a Paolo Rossi, aki alapos kárpótlást kapott kétéves „purgatóriumáért". A középdöntőben kezdte begyújtani a „motort" Argentína ellen, s aztán a hat találatig meg sem állt. Az „arany gyerek" fényesen tért vissza a nemzetközi labdarúgóvilágba. Ő lett a XII. VB gólkirálya, őt választották a Mundial legjobb játékosának, s Itáliában ma nincs „nagyobb" ember nála. Aminek viszont a legjobban örült, s ezt nagyon sokszor elmondotta tengernyi interjúja során, az, hogy igazságot szolgáltatott „második apjának", a szövetségi kapitánynak Enzo Bearzotnak. Együtt járták a „poklot", most megérdemelten vannak mindketten a „mennyországban".

Kezdetben sokszor érte az a vád az olasz kapitányt, hogy eléggé idős évjáratú a csapata, s ezek az „öregek" megégnek majd a VB tüzében. Nos, nem lett igazuk. A 40 éves Zoff például olyan teljesítménnyel rukkolt ki, hogy arra egy fénykorát élő fiatal is büszke lehetne. Vagy érheti-e valami vád a 30 éves Grazianit, a 29 éves Gentilét, Scireát, hiszen az utóbbi mutatta be talán a legkorszerűbb védőjátékot ezen a VB-n. Hibátlanul, keményen, de sohasem tisztázatlanul látta el védőmunkáját. Amikor viszont csapata támadásba lendült, feltartóztathatatlanul ment az ellenfél kapujára, nemegyszer tökéletes labdavezetéssel, s aztán az akciók befejezésénél is megtalálható volt. Az NSZK elleni második gólnál például Rossival adogatott az NSZK 16-os előtt, s ő látta meg a jól érkező Tardellit, aki aztán a hálóba is vágta védőtársa nagyszerű passzát. Vegyük hozzájuk a már Argentínát is megjárt, de még mindig csak 24 éves Cabrinit, Rossit, a 19. évében járó Bergomit, s ebből mindjárt azt a következtetést is le lehet vonni, hogy a világbajnokságot nyert gárda lett egycsapásra az 1984. évi Európa-bajnokság nagy favoritja.

Mundial

Paolo Rossi, aki hosszú kényszer-pihenő után újra bizonyította, hogy a világ egyik legjobb labdarúgója. Mesterhármasa a braziliak ellen a Mundial kimagasló teljesítménye volt

Schumacher, az NSZK kapusa Hattenberger fejéről szedi le a labdát NSZK–Ausztria 1-0

Lato, a bravúrosan szerepelt lengyel válogatott legjobbjának bizonyult, minden mérkőzésen átlagon jóval felüli, egyenletes teljesítményével

Az NSZK csapatának egyik legjobbja volt minden mérkőzésen Stielike. Ez a becsúszó szerelés az NSZK–Ausztria mérkőzés első félidejében történt, még akkor, amikor 0-0-ra állt a játék, s azt mindkét fél még komolyan vette

Álom mérkőzés

Sevillában ilyen mérkőzés még nem volt. Mármint olyan, mint az *NSZK–Franciaország* elődöntő, amely túlfeszítettségével, drámaiságával, a továbbjutást jelentő eredményének kialakulásával minden eddigi VB egyik legjobb, legemlékezetesebb mérkőzései közé lépett elő. A 120 perces játékidő legizgalmasabb percei ezek voltak:

6.: Giresse kapura emelt labdája alig ment fölé,

12.: Littbarski célzott rosszul, mellé,

15.: Littbarski 20 méteres szabadrúgása a lécen csattant,

17.: Genghini csavarta a labdát kapu fölé,

18.: NSZK–Franciaország 1-0. Breitner kiugratta Fischert, lövése Ettoriról kipattant Littbarski elé, ő a 11-es pontról a hálóba talált,

28.: 1-1. Bernd Förster a 16-oson belül lerántotta Rocheteau-t, a 11-est Platini értékesítette,

42.: A Rocheteau-tól kapott labdát Platini alig lőtte fölé,

44.: Briegel bombája tartott a francia kapu bal felső sarkába, Ettori szögletre ütötte,

55.: Platini lőtt fölé,

56.: Kitűnő labdával Battiston tört kapura. Schumacher nagy lendülettel futott ki és „legázolta" a francia játékost, akit eszméletlen állapotban vittek le a pályáról. Nem sokat játszott, az eset előtt negyed órával állt Genghini helyére. Lopez jött be helyettesítésére. Nagy füttykoncert harsant fel, miközben Derwall Magathot Hrubeschsel cserélte le,

79.: Six százszázalékos helyzetet hagyott ki,

80.: Egymásután hibázott Briegel, Fischer, Littbarski. Schumacher jól lépett közbe. Tigana nagyszerű szögletét Rocheteau és Six is elhibázta.

90.: Amoros 28 méteres nagy lövése a lécen kötött ki. Ettori az utolsó pillanatban mentett Fischer elől,

92.: Giresse lágyan beemelt szabadrúgása után a fedezetlenül hagyott Trésor kapásból talált Schumacher kapujába. 2-1 lett az eredmény Hidalgo csapata javára,

96.: A VB talán egyik legvakmerőbb cseréje. A nem teljesen egészséges Rummenigge állt be Briegel helyett. Derwall hazardírozott és szerencséje volt,

100.: 3-1-re vezettek a franciák. Six adta a labdát Giresse elé, ő a 16-osról, jobb külsővel csavarta a dermedten álló Schumacher mellett a jobb kapufára, ahonnan a gólvonal mögé pattant,

101.: Fischer fejesgólja les miatt érvénytelen,

103.: Már csak 3-2. Littbarski szögletét Rummenigge értékesítette,

108.: 3-3!! Littbarski beadását Hrubesch Fischer elé fejelte, akinek félfordulatból hátrahúzott labdája a francia kapuban kötött ki,

114.: Fischer éles lövése alig csúszott el a kapu mellett.

Jöttek a 11-esek. 3-2-re vezettek a büntető rúgásokban a franciák, amikor Stielike állt a labda mögé. Idegei felmondták a szolgálatot, csakúgy, mint az utána következő Sixé. Ő is hibázott, ezen az estén nagyon rájárt a rúd az „idegenlégiósokra", hiszen

Ettori és Trésor együttes erővel ment Littbarski elől

Álommérkőzés

Schumacher „kegyetlen" volt. Itt éppen Amorost „teszi félre"...

Stielike a Real Madrid, Six pedig a VFB Stuttgart játékosa. Mondták is sokan a történések után, hogy Hidalgónak nem lett volna szabad Six-szel rúgatni 11-est, mivel őt nagyon jól ismerik a nyugatnémet kapusok, így természetesen Schumacher is, aki egyből a jobb oldalra vetődött, oda, ahová Six helyezte a labdát. 4-4 után Bossis lövését Schumacher kiütötte, majd 23.42-t mutattak az órák, amikor Hrubesch következett. Hogy mit érezhetett a vérig sértett hamburgi középcsatár, akit egy nyilatkozata miatt Jupp Derwall haza akart küldeni, az talán soha ki nem derül. Biztosan felvillant benne a két év előtti emlék, amikor az EB-döntőben két góllal járult hozzá csapata nagy sikeréhez Csehszlovákiával szemben. És nem hibázott! Az 5-4-gyel pedig az NSZK válogatottja lett a finálé másik résztvevője Olaszország mellett. VB-mérkőzés még soha sem dőlt el 11-esekkel. Ez volt az első eset. EB viszont már igen, s érdekes, hogy azon is érdekelt volt a nyugatnémet futball. 1976-ban a belgrádi Európa-bajnoki fináléban Csehszlovákia ellen *Uli Hoenessen* múlott, hogy nem lett aranyérmes az NSZK válogatottja, míg Sevilla tragikus hőse Uli Stielike lett volna, ha...

A mindent eldöntő 11-es. Hrubesch lőtte és alakította ki az 5-4-et, mármint a büntetőrúgásokkal

A nemzetközi labdarúgóvilág a mérkőzés után azon sajnálkozott, miért is nem lehetséges, hogy a vesztes együttes is ott legyen a döntőben. Sok dicséretet kaptak a franciák, hiszen a látványos játékban, az élvezetes kombinációk kialakításában, a cseles, ötletes megoldásokkal közvetlenül ott jártak a brazilok mögött. Michel Hidalgo egyenesen csodát tett. Megtalálta azokat a játékosokat, akik értik a szép és korszerű játékot, s meg tudták valósítani szövetségi kapitányuk azon taktikai elképzeléseit, amelynek mozgatórugója a támadó szellem ébrentartása, a góllövés volt. Íme, néhány nemzetközi magasztalás a francia válogatottról:

Daily Mail (angol): „Az eredmény barbár igazságtalanság."

Il Messaggero (olasz): „Nagy NSZK-t vártunk és csodálatos Franciaországot kaptunk."

La Libre Belgique (belga): „Az elegáns franciák mindenkit elkápráztattak."

Az ABC (spanyol) lap így összegezett: „Kolosszális játék Sevillában. Örök és felejthetetlen emlék!"

A bronzérem Lengyelországé

A bronzéremért folyó mérkőzés általában nem szokta kiváltani a legnagyobb érdeklődést a világbajnoki döntőt megelőző napon. Nagyjából így volt ez a *Lengyelország–Franciaország* mérkőzésen is, már ami a nézőszámot illeti, hiszen csak félház előtt játszottak a csapatok, pedig mint az később kiderült élvezetes, igazi futball csemegében részesültek azok, akik ellátogattak az alicantei Rico Peréz stadionba.

Kissé meghökkenést okozott, amikor a csapatok megjelentek a pályán. És ezt elsősorban a franciák okozták. Mégpedig összeállításukkal. *Michel Hidalgo* mindössze 4 játékost vonultatott fel az NSZK ellen nagy nemzetközi sikert elért gárdából. Hiányzott a megszokott együttesből: *Ettori, Bossis, Giresse, Genghini, Six, Rocheteau* és *Platini*. Ezt később Hidalgo így indokolta: „A nyugatnémetek elleni 48 órával előbb lejátszott mérkőzésen sokan megsérültek, mások olyan idegi fáradtságra panaszkodtak, hogy kénytelen voltam ezt figyelembe venni. Alig tudtam az engedélyezett létszámot összehozni, pontosabban nem is tudtam, mert csak 15-en álltak a rendelkezésemre a lehetséges 16 helyett."

Jobb volt a helyzet a lengyeleknél. Ők nem játszották ki magukat annyira az olaszok elleni elődöntőn. Ismét ott lehetett közöttük a karmester *Boniek* és *Szarmachhal* szemben is megenyhült *Piechzniczek* szövetségi kapitány, beállította a kezdő csapatba.

A 90 perc a fentiek ellenére is érdekesen alakult. A franciák játékán egyáltalán nem látszott az első félidőben, hogy lényegében a tartalék játékosok vannak a pályán. *Tigana* vezérletével – akinek a játéka a VB egyik legkellemesebb meglepetését okozta – éppen úgy gördültek támadásaik, mintha a „sztárok" lettek volna a pályán. Semmi megilletődöttség vagy éppen lámpaláz nem látszott a „talonból" elővett *Mahuton, Bellonen* és a többieken. A vezető góljuk elérése, s szisztematikusan gördülő akcióik után egyöntetű lett a vélemény, a franciáké lesz a bronzérem. Persze a lengyelek sem adták alább. Egyre jobban belejöttek a játékba. Boniek mesteri módon vette kézbe az irányítást. *Buncol* és *Kupcewicz* nagyot javult és végeredményben az első félidő utolsó és a második játékrész első perceiben végleg eldőlt a találkozó sorsa. Szarmach, Majewski és Kupcewicz góljaival. (A franciákét, az elsőt *Girard* szerezte). Persze nagy része volt ebben a kapus *Castanedanak* is, mert a „bevetett" játékosok közül egyedül ő nem árult el világbajnoki képességet. És végül is ez volt a sorsdöntő, ami persze semmit nem von le a lengyelek diadalából, akik megismételték nyolc évvel ezelőtti, s eddigi legsikeresebb VB-szereplésüket a bronzérem elnyerésével.

A francia válogatott a XII. VB-n megtett minden tőle telhetőt. A harmadik helyért folyó mérkőzésen is ugyanazokat az erényeit vonultatta fel, mint a megelőző összecsapásokon, s így végérvényesen elnyerte azt a minősítést, hogy ma Európában a francia válogatott játssza a „legbrazilabb" labdarúgást. Egyébként mind a két válogatott megérdemli a legnagyobb elismerést azért, hogy egyáltalán nem becsülték le, hogy *csak* a dobogó harmadik fokáért játszhattak. Ezt a FIFA illetékesei is nagyra értékelték, s ebbeli véleményüknek a VB szakmai elemzésénél ismételten hangot is adtak.

Kiderült azonban még egy s más. Mégpedig, hogy a lengyel válogatottban többen valószínűleg utolsó VB-jükön vettek részt (Lato, Szarmach stb.), míg a francia csapatból többen most léptek igazán az igazi nemzetközi kiemelkedés útjára. S ez is némi vigasz lehet a számukra az 1–3. helyről való lemaradásért.

Rossi második gólja . . . . . . és nagy öröme

ROSSI folytatta

Az elődöntő a barcelonai Nou Camp stadionban nyolcadszor állította egymással szembe az olasz és a lengyel válogatottat. S a mérlegük igen érdekes volt: 1–1 olasz és lengyel győzelem, öt döntetlen, s ebből négyszer 0:0, a legutóbbi a június 14.-i, a vigoi első fordulóbeli mérkőzésen. S volt még egy 2:2 is.

Mindkét csapat szakvezetőjének akadt gondja, hiszen *Boniek* illetve *Gentile* két sárga lapjával kizárta magát a csapatból. Mint később kiderült ezt inkább a lengyelek érezték meg. Ők karmesterüket veszítették el, egy nagyszerű, s az addigi küzdelmekben sokszor villogó, s a nemzetközi érdeklődést kiváltó gólerős csatárt, míg az olaszok egy átcsoportosítással – *Bergomi* lett a jobbhátvéd – könnyebben túl tudtak kerülni problémájukon.

A becsvágy óriási volt mindkét csapatban. A tét ugyanis az volt, hogy sikeres mérkőzéssel az olasz válogatott negyedszer játszik világbajnoki döntőt, a lengyel meg először, ami azt jelentette volna a számukra, hogy a legrosszabb esetben is ezüstérmesek lesznek, amelylyel felülmúlják eddigi legjobb, 1974-es részvételüket, amikor az NSZK-beli Mundialon a dobogó harmadik fokára állhattak.

Nem volt jó mérkőzés. A 34 fokos meleg alaposan éreztette hatását a két csapat játékán, s ezt nem is igen vették szemükre a nemzetközi szakértők, hiszen szinte „gőzkamrában" zajlott le a 90 perc. A végeredményt alaposan befolyásolta a Rossi révén elért gól már a 23. percben. A lengyelek különösen az előzőleg sokszor dícsért kiváló támadó játékukkal maradtak adósak a 40 000 nézőnek. Két „ékük" *Lato* és *Smolarek* eléggé magára hagyottan küszködött az azzurik védelmével, a középpályások nem tudtak „nyomukban" maradni, így olyan csapategységről, amelyről addig sokszor bizonyságot tettek ezúttal már nem volt szó. Az 1:0 birtokában már biztosnak látszott, hogy az olasz válogatott jön le győztesen a pályáról, amikor a góllövő formáját tartó Rossi, 17 perccel a befejezés előtt a *Contitól Mlynarczyk* és *Janas* feje fölött átívelt beadást könnyedén bólintotta a lengyel kapuba. A 2:0-ás eredmény tartása ezután már nem okozott gondot *Bearzot* legénységének, s 12 év után Olaszország ismét VB döntős lett.

A mérkőzés hőse megint csak Rossi lett, aki a Brazília és a Lengyelország elleni mérkőzéseken olyan bravúrt hajtott végre, mint előtte nem sokan. Mesterhármassal, majd az újabb két góllal hálálta meg szövetségi kapitánya, Enzo Bearzot nagy bizalmát aki bármi is történt „Pablito" körül az elmúlt két évben, soha nem mondott le arról, hogy ne Rossi köré építse fel világbajnoki csapatát.

„Mindent Enzo Bearzotnak köszönhetek. A legnagyobb szükségben állt mellém. Második apám volt" – nyilatkozta igen sokszor Rossi a diadalmas mérkőzések után.

S ez valóban így volt. Az 1980-as totó botrány miatt kihagyott két év – Bearzot-on kívül – az olasz szakértők valamennyiének a bizalmát megingatta abban a kérdésben, hogy helye lehet-e Paolo Rossinak a spanyolországi csapatban. Rossi azután fényesen igazolta „jótevőjét", s amit a nemzetközi sajtó azért némi túlzással írt le sokszor róla: „Rossi vitte be Olaszország válogatottját a XII. VB döntőjébe".

Bearzot egyébként így látta a lengyelek elleni mérkőzést:
– Ez a győzelem elsősorban taktikai diadal volt. Hogy mi kellett hozzá? Intelligens és fegyelmezett játékosok, akik megfelelő harmoniában vannak szakvezetőjükkel. Egyben ez igazi csapategységet is jelentett. Hja, és kellett hozzá még egy Rossi . . .

Az, hogy mi különbség volt a két lengyelek elleni mérkőzésük között, az olasz szövetségi kapitánynak ez volt a véleménye. „Nem lehet összehasonlítani a vigoi 0:0-as és a barcelonai 2:0-ás találkozót. Az elsőn még mindkét együttes a VB légkörébe való „beilleszkedést" tartotta elsőrendű céljának, elfogadható, tehát legalább döntetlen eredmény elérésével. Barcelonában már nagyon élessé vált a küzdelem, hiszen nem másról, mint a továbbjutásról volt szó. Számunkra óriási önbizalmat adott Brazília legyőzése, míg ez a lengyel válogatottnál akarva nem akarva egészen bizonyosan némi „félszt" keltett. Azt hiszem mindezt jól alátámasztja a 90 perc általános képe. A lengyelek percről-percre elveszítették igazi énjüket. Megadták magukat, eléggé korán beletörődtek a megváltozhatatlanba".

A VB első fordulójában még „hidegháború" volt az olasz sajtó és az olasz VB csapat között. Ezt az okozta, hogy a kezdeti gyengébb játékot alaposan megbírálták az olasz újságírók, s egyes vezetői nyilatkozatokat állítólag eltorzítva adtak közzé. Node meddig tart egy harag futball berkekben? Amíg jön a siker! Így volt ez ebben az esetben is. A Lengyelország feletti diadal után már ilyeneket írtak a tudósítók:

„Ismét a döntőben vagyunk. Köszönet Bearzotnak, köszönet Rossinak! (Tuttosport).

„Rossi a VB királya! Bearzot oroszlánjai széttépték Lengyelországot. (Corriere dello Sport).

„Most már mindenkinek Madridban a helye. A döntőn." (Il Messaggero).

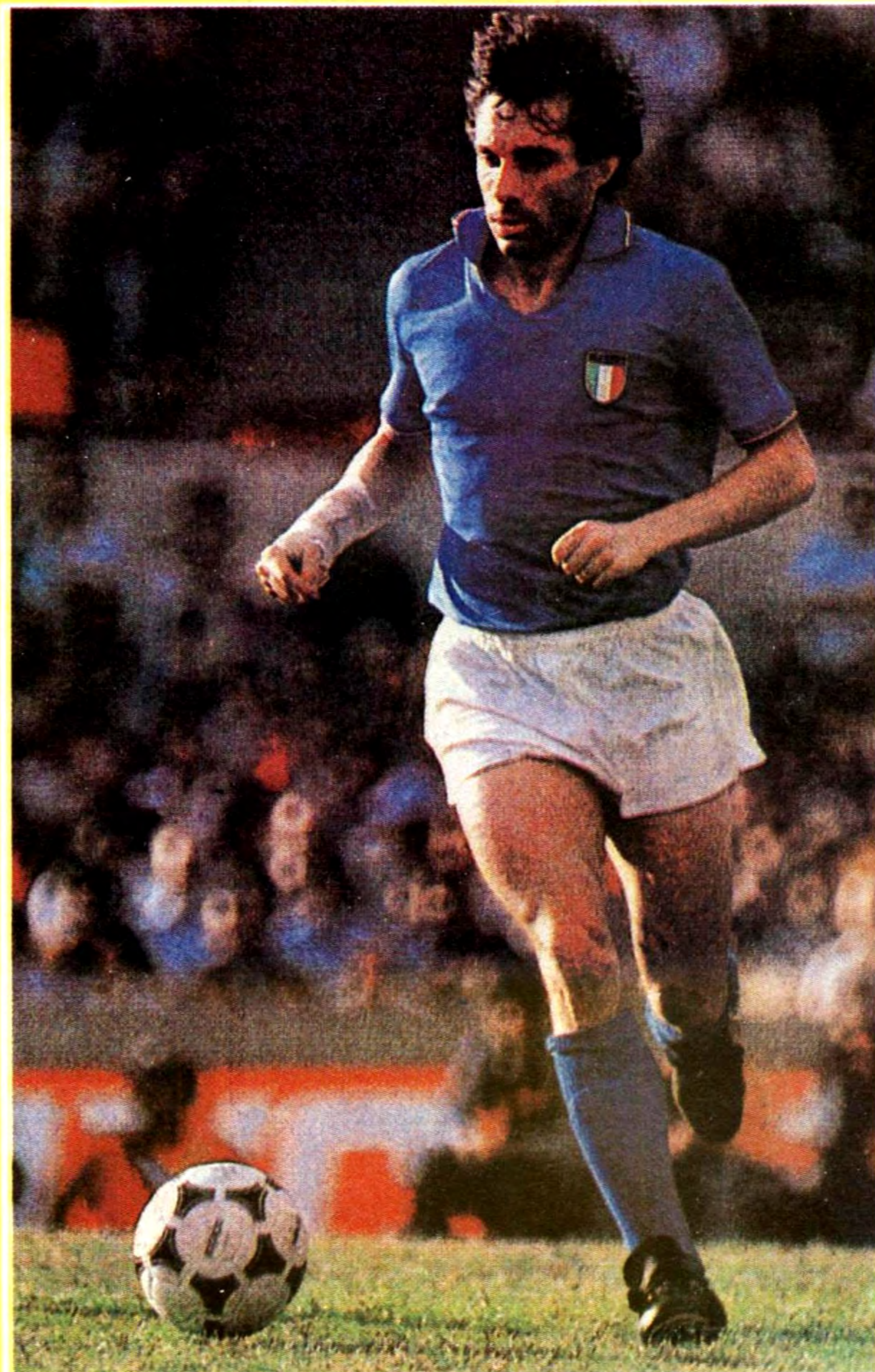
S hogy mindez mit jelentett? A három 200–200 ezer példányban megjelenő sportlapot még „melegében" szét kapkodták és az öröm és futball-láz az egekig csapott egész Itáliában.

Jelenet a Brazília–Argentína (3-1) mérkőzésről. Zico becsúszva próbál szerelni. Balról jobbra: Socrates, Luizinho, Maradona, Gallego, Zicó, Falcao

MTI Külföldi Képszolgálat

Soler (francia) és Krausz (osztrák) harca a labdáért. Franciaország–Ausztria 1-0

Conti, az olaszok egyik lejgobbja, a játék szervezője

Mundial '82

Amíg kialakult a legjobb tizenkettő mezőnye

A Mundial, ez a több felvonásos különös színjáték, amelyben minden szereplő saját anyanyelvén adja elő szerepét, már az első jelenet során beférkőzött a százmilliókra tehető közönség szívébe. Mikor Barcelonában felgördült a függöny, s megindult a belgák és az argentinok izgalmas *párbeszéde*, már semmi kétség nem volt afelől, hogy a Mundial lesz ennek az esztendőnek a nagy slágere.

Amikor *Vandenbergh* alakítása — gólja — nyomán feltört az első igazi taps a végtelen nézőtéren, már világossá vált, hogy a labdarúgás világszínpadának e díszelőadására nemcsak a délelgetett sztárok, hanem az epizód szereplők is jól készültek.

És valóban, az első felvonás 13 napja alatt, miközben a színjáték csodálatos mondanivalójára figyelt a világ, miközben drámai fordulatok, olykor tragédiák játszódtak le, miközben győzelmeket ünnepelhetett, avagy csatavesztéseken szomorkodhatott a nép, egy dolog teljes bizonyossággá vált: azok, akik megjelenhettek a spanyolországi színpadon, kitűnő előadást akartak — s ha olykor akadtak is lámpalázas pillanatok, sőt néhány esetben szereptudási bizonytalankodások is — itt mindenki tehetsége legjavát igyekezett nyújtani, méghozzá művészi színvonalon. Itt ezekben a napokban a szereplők között ripacs alig akadt...

Ahogyan a sorsolást követően világszerte megállapították, a csoportbeosztás elég jól sikerült, s a szakértők tudni vélték, hogy nagy küzdelem lesz a továbbjutásért csoportonként 3 nemzeti válogatott között, mert a negyedik nem sok vizet zavar. De közöttük is elsősorban a második továbbjutó helyéért, hiszen előre megjósolták, hogy az első csoportból valószínűleg *Olaszország*, a másodikból az *NSZK*, a harmadikból *Argentína*, a negyedikből *Anglia*,

Ritka helyzet: Schachner, az osztrákok kitűnősége vízszintes helyzetben úszik háton a játékvezető felé, Facuzi Mansiuri, az algériai 10-es elfejeli a labdát. Ausztria–Algéria 2:0

Légicsata a Spanyolország–Jugoszlávia (2:1) mérkőzésen

Mundial '82

Csongrádi vezeti fel a labdát, mögötte Coeck, jobb oldalon Millecamps. Magyarország–Belgium 1:1

Karossa László felvétele

Plessers (baloldalt) nem tudja szerelni Fazekast. Jobbról Pölöskei. Magyarország–Belgium 1:1

Karossa László felvétele

az ötödikből a rendező *Spanyolország*, a hatodikból pedig *Brazília* jut tovább csoprtelsőként.

Nos, a jóslat csak 50 százalékban vált be! Az olaszok, az angentínok és a végtelen önbizalommal pályára lépett rendező spanyolok csak a második helyet szerezték meg csoportjukban.

Az olaszok az első csoportban három döntetlenükkel nem nagyon dicsekedhettek, s csak azért mehettek tovább, mert az ő gólarányuk 2-2 lett, míg Kamerun csupán 1-1-gyel végzett. Ebben a csoportban óriási küzdelem folyt, kezdetben közepes színvonalon. Tulajdonképpen egyetlen nagyobb arányú győzelem született: *Lengyelország—Peru 5-1.* Itt *Boniekék* ellenállhatatlanoknak bizonyultak, de csak a mérkőzés második félidejében. Ekkor szinte minden bejött nekik, s az első félidő 0-0-ás állása után alapos fordulatot vett a játék, olyan megoldásokkal, olyan gólokkal, amik joggal keltettek nagy feltűnést. Érdekes az is, hogy a lengyelek másik két mérkőzésén egyetlen gól sem esett.

E csoportban a legnagyobb feltűnést *Kamerun* okozta: tőlük azt várták, hogy pont nélkül végeznek, s rajtuk próbálják ki a többiek a góllövő tudományukat. Nem így történt: Kamerun nemcsak egyenlő ellenfél volt, egyetlen mérkőzését nem vesztette el, s csak azért nem sikerült Olaszország előtt tovább menniük, mert a hasonlóképpen nyeretlen azzurriknak 2-2 volt a gólarányuk. Pedig a mékőzéseken tulajdonképpen Kamerun közelebb állott a győzelmekhez, mint ellenfelei.

A második csoportban egy úgynevezett „kis csapat", *Algéria* alaposan megkeverte a dolgokat és nagyon ráijesztett a kétszeres világbajnok NSZK-ra.

Az eléggé lebecsült Algéria azzal mutatkozott be, hogy teljesen reális, 2-1-es győzelmet aratott az NSZK, a délelgetett *Rummenigge, Breitner* és a többiek csapata fölött, majd 3-2-re verte Chile együttesét úgy, hogy félidőben már 3-0-ra vezetett. A sors fintora, hogy az NSZK—Ausztria mérkőzés volt az utolsó ebben a csoportban, akadt tehát alkalma e két ellenfélnek kiszámítania azt, hogy elég, ha az NSZK 1-0 arányban győz, mert akkor mind az NSZK, mind Ausztria tovább megy. A gondos számolást olyan mérkőzés követte, amelyhez hasonló a világbajnokságok történetében még soha elő nem fordult. Az NSZK úgy kezdett, mintha el akarná söpörni az osztrákokat. Amikor berúgta azt a bizonyos megváltó gólt, attól kezdve — leállt. S ezzel együtt leálltak az osztrákok is. És megkezdődött a felező vonal tájékán egy olyan „egyérintős" passzolgatás, amelyben nagyon vigyáztak arra, hogy az egyik fél játékosa véletlenül át ne lépjen a másik térfelére. Megcsúfolása volt ez a mérkőzés nemcsak a labdarúgásban mindig áhított nemes küzdelemnek, hanem a világbajnokság eszméjének, a tiszta küzdelembe vetett hitnek. E sorok írója valamikor azt tanulta a játékvezetői tanfolyamon, s később ezt is tanította szóban és írásban: ha a játék komolytalanná válik, s ezen a csapatok a figyelmeztetés ellenére sem változtatnak, a mérkőzést be kell szüntetni.

A játékvezető nem figyelmeztetett és a „játékot" nem szüntette be. (Azért tettük idézőjelbe a játékot, mert ez csak abban az értelemben volt játék, hogy *játékot űztek a sporttal, a becsületesen gondolkodó sportemberekkel*, s azzal a harmadik csapattal, amely becsületes körülmények között szerzett ugyanannyi pontot mint ők, de amely — úgy látszik — elkövette azt a hibát, hogy Chile ellen nem számtanpéldával akarta megoldani a dolgot.

Ennek a csoportnak erkölcsi győztese Algéria, de ez a győzelem nem biztosíthatta számára a továbbkerülést.

Egyébként Chile volt ennek a VB-nek az eddigi legnagyobb vesztese, tőle Dél-Amerikában jóval többet vártak.

A mi csoportunkban, a harmadikban, nem a várt végeredmény alakult ki. Alig akadt valaki, aki ne *Argentinát*, a világbajnokot jelölte volna győztesnek, s ne *Salvadort* az utolsónak.

Nálunk általában az volt a vélemény, hogy ha csapatunk el tudja érni a VB-re a selejtezők során mutatott legjobbját, akkor egyenlő ellenfele lehet Belgiumnak, esetleg meg is előzheti. Külföldön inkább

Belgiumot tartották esélyesnek velünk szemben, amit mutatott a fogadó irodák odssza is.

Nos, mi két mérkőzésünkön nagyon biztatóan szerepeltünk: Salvadort kiütöttük — ezt a csapatot Argentína is, Belgium is csak nagy nehézségek árán tudta legyőzni — Belgium ellen pedig vezető gólunk után úgy látszott, hogy győztesen kerülünk ki a küzdelemből. Igazán egy narancshéjon csúsztunk el. Nem vigasz, de tény, hogy három mérkőzésen egyedül nekünk sikerült 12 gólt elérnünk. Még Brazília is „csak" 10-et rúgott...

Érdekes egyébként, hogy nálunk nagyon sokan Argentínát vélték könnyebb ellenfélnek. Ezt arra alapozták, hogy mi már legyőztük őket, s 1978-ban is elég szerencsétlen körülmények között kaptunk ki tőlük. Emlékeztünk *Mészöly Kálmán* kijelentésére: „A sors óvjon bennünket attól, hogy utolsó mérkőzésünkre, a Belgium ellenire maradjon a döntés." Hát sajnos arra maradt, pedig ők már a bemutatkozáskor legyőzték a világbajnokot. És az is igaz, hogy ellenük nekünk lehetőségeink voltak a győzelemre. Csakhát sem *Kiss Laci*, sem *Nyilasi* feje nem volt a helyén abban a két pillanatban, azután meg *Pfaff*, a belga kapus, aki előzőleg harcképtelenné tette a VB legjobb hátvédjét, *Geretset*, saját játékostársát, a százszázalékos lehetőség előtt állt *Fazekassal* szemben bizonyult szándékosan kegyetlennek. Egy kis malíciával azt mondhatnánk, a belga Pfaff ezen az estén kizárólag belga játékosokat „szúrt" ki, hisz jelenleg Fazekas is az.

A negyedik csoportban *Anglia* a vártnál is könnyebben vívta ki a csoport-elsőséget, pedig a nagy kedvenc *Keegan* sérülése miatt nem szerepelhetett. Annak ellenére, hogy az első mérkőzésen *Csehszlovákia* ellen két súlyos védelmi hibából érte el góljait, egy pillanatra sem volt kétséges a győzelme. Ez az angol válogatott nem vonultatott fel sztárokat, azt sem mondhatnánk, hogy csillog a játéka, azonban a tizenegy játékost — beleértve a cseréket is — igazi kollektívává gyúrták össze, amelyben mindenki ismeri a feladatát, tudja, mikor mit kell tennie.

Franciaország — benne *Platini* is — csalódást keltett a csoportmérkőzések során. Támadásaikat eléggé lassan és körülményesen szövögették, mindenki Platinit kereste, aki láthatóan mérsékelt formában volt. Kevés gólhelyzetet alakítottak ki.

A csehszlovákoktól is jóval többet reméltünk: feltűnt náluk a játék és a gondolkodás lassúsága, s ami bizonyos tekintetben szintén rányomta bélyegét teljesítményükre: a mindig megbízható *Seman*, formán kívüli játékos benyomását keltette, ami azután komoly zavarokat idézett elő a hátsó alakzatokban.

A házigazdák mérsékelt teljesítménye határozottan meglepetést keltett. A *Honduras* elleni döntetlen meghökkentette a spanyol szurkolókat, amikor azonban az első felvonás egyik legszínvonalasabb mérkőzésén a Spanyolország—Jugoszlávia találkozón is egy darabig vesztésre álltak — csak a játékvezetőtől ajándékba kapott büntetőből tudtak egyenlíteni, később azután már szabályos körülmények között megszerezték a győzelmet — csökkenni kezdett a csapat és a szurkolók önbizalma. Az utolsó mérkőzés előtt Spanyolországnak, Jugoszláviának és Észak-Írországnak is volt esélye a legjobb 12-be kerülésre. Ha ugyanis a spanyolok győznek, övéké az elsőség, második Jugoszlávia. Ezt tartották valószínűnek. Nos, a spanyolok a hazai közönség minden támogatását élvezve sem tudtak eredményesek lenni, mert az észak-írek — a játékvezető feltűnő részrehajlásától sújtva is — átvették az irányítást. Érett játékot nyújtottak, taktikusan, ha kellett lassítással, ha úgy volt rá szükség, ritmusváltással még akkor is urai maradtak a helyzetnek, amikor egyik legjobbjukat indokolatlanul kiállította a játékvezető.

A mérkőzést a spanyolok végül is 1-0 arányban elvesztették, s ezzel együtt a csoportelsőséget is.

Az az általános vélemény, hogy ebben a csoportban Jugoszlávia képviselte a legjobb színvonalat, de árnyalattal gyengébb gólaránya miatt

A belgák sorfala magyar szabadrúgás alkalmával. A magyar játékosok között középen Van Moer Karossa László felvétele

Mundial '82

Rummenigge kapura lő az NSZK–Chile (4:1) mérkőzésen

A Szovjetunió csapata évek óta nem talált legyőzőre, így hát nem volt meglepő, hogy őt várták második továbbjutóként. Ezt sikerült is a Skócia elleni döntetlennel kivívnia. Érdekes, hogy a második továbbjutó azért lett a szovjet csapat, mert a 24-es mezőny leggyengébb csapata, Új-Zéland a skótoknak két gólt rúgott. A döntő szót tehát ebben a csoportban a leggyengébb csapat mondta ki, amely Chiléhez, Salvadorhoz hasonlóan egyetlen pontot sem szerzett.

Ez történt a Mundial első felvonásában. Tehát mindaz, amit itt elmondottunk egy kicsit már történelem. A felvonások közötti szünetben sem pihenhettek azok, akiknek szerepe lett a továbbiakban. Mikor e sorokat írjuk, izgatottan várjuk a második felvonást, de mire írásunk a Kedves Olvasó kezébe kerül, már lezajlott az utolsó is, már legördült a függöny.

a spanyol csapat ment tovább a második helyen.

Hajszál választotta el tehát a spanyolokat a teljes kudarctól, ami ha bekövetkezett volna, egyszeriben megváltoztatta volna a VB hangulatát, légkörét.

Mik a további esélyek? — tették fel a kérdést egy spanyol szakírónak?

— Úgy vélem, ezután fokozatosan csökkennek esélyeink, mert a következő körben már olyan bírák vezetik a mérkőzéseket, akik nem igen tévednek még a rendező ország javára sem. Aztán meg, most már világos, hogy a mieink nem táltosodnak meg. Többet nemigen tudnak, mint amennyit eddig nyújtottak. Ebben a válogatottban nem klubcsapataink legjobbjai játszanak. A legjobbak ugyanis klubjaikban a légiósok, ők pedig természetesen nem szerepelhetnek. Itt nem lehet idegen tollakkal ékeskedni ...

A hatodik csoport úgy alakult, ahogyan azt általában várták. Az elsőség azonnal tisztázódott, amikor a brazil—szovjet mérkőzésen *Socrates* védhetetlen góllal egyenlített, mert abban a periódusban már látszott, hogy nagyon nagy a brazil nyomás.

Eder, a brazilok briliáns szélsője elégedett örömmel fut a gól utáni pillanatokban

EREDMÉNYEK, ÖSSZEÁLLÍTÁSOK

I. CSOPORT

LENGYELORSZÁG—PERU 5-1 (0-0)

La Coruna, 25 000 néző. V: Vasquez (mexikói)
Góllövők: Smolarek, Lato, Boniek, Buncol, Ciolek, ill. La Rosa
Lengyelország: Mlynarczyk — Majewski, Zmuda, Janas, Jalocha (Dziuba 27. p.) — Lato, Matysik, Kupczewicz, Buncol — Boniek, Smolarek (Ciolek 74. p.)
Peru: Quiroga — Duarte, Diaz, Salguero, Olaechea — Cueto, Cubillas (Barbadillo 50. p.), Velasquez, Leguia — La Rosa, Oblitas (Uribe 50. p.)

OLASZORSZÁG—KAMERUN 1-1 (0-0)

Vigo, 28 000 néző. V: Docsev (bolgár)
Góllövők: Graziani, illetve Milla.
Olaszország: Zoff — Gentile, Scirea, Collovati, Cabrini — Conti, Tardelli, Antognoni, Oriali — Rossi, Graziani.
Kamerun: N'Kono — Kaham, Onana, Ndjeya, M'Bom — Abega, Aoudou, Mbida, Kunde — Milla, Tokoto.

A csoport végeredménye:

1. Lengyelország	3	1	2	—	5—1	4 pont
2. Olaszország	3	—	3	—	2—2	3 pont
3. Kamerun	3	—	3	—	1—1	3 pont
4. Peru	3	—	2	1	2—6	2 pont

II. CSOPORT

NSZK—CHILE 4-1 (1-0)

Gijon, 40 000 néző. V: Galler (svájci)
Góllövők: Rummenigge (3), Reinders, illetve Moscoso.
NSZK: Schumacher — Kaltz, Stielike, K. H. Förster, Briegel — Dremmler, Breitner (Matthäus 60. p.), Magath — Littbarski (Reinders 79. p.), Hrubesch, Rummenigge.
Chile: Osben — Garrido, Valenzuela, Figueroa, Bigorra — Bonvallet, Dubo, Soto (Letelier 46. p.) — Yanez, Gamboa (Neira 68. p.), Moscoso.

AUSZTRIA—ALGÉRIA 2-0 (0-0)

Oviedo, 24 000 néző. V: Boskovic (ausztrál)
Góllövők: Schachner, Krankl.
Ausztria: Koncilia — Krauss, Obermayer, Pezzey, Degeorgi — Prohaska (Weber 80. p.), Hattenberger, Hintermaier, Baumeister (Welzl 46. p.) — Schachner, Krankl.
Algéria: Cerbah — Merzekane, Kourichi, Guendouz, Mansouri — Dhaleb (Tlemcani 76. p.), Fergani, Zidane, Belloumi (Bensaoula 65. p.) — Madjer, Asszad.

ALGÉRIA—CHILE 3-2 (3-0)

Oviedo, 24 000 néző. V: Molina (guatemalai)
Góllövők: Asszad (2), Bensaoula, illetve Neira (11-esből), Letelier.
Algéria: Cerbah — Merzekane, Guendouz, Kourichi, Larbes — Mansouri (Dahleb 73. p.), Fergani, Asszad — Bourebbou (Yahi 33. p.), Bensaoula, Madjer.
Chile: Osben — Garrido, Valenzuela, Figueroa, Bigorra — Dubo, Bonvallet (Soto 38. p.), Neira — Yanez, Caszely (Letelier 58. p.), Moscoso.

Dremmler szabálytalan becsúszást alkalmaz Sansommal szemben. Anglia—NSZK 0-0

NSZK—AUSZTRIA 1-0 (1-0)

Gijon, 45 000 néző. V: Valentine (skót)
Góllövő: Hrubesch.
NSZK: Schumacher — Kaltz, Stielike, K. H. Förster, Briegel — Dremmler, Breitner, Magath — Littbarski, Hrubesch (Fischer 70. p.), Rummenigge (Matthäus 67. p.)
Ausztria: Koncilia — Krauss, Obermayer, Pezzey, Degeorgi — Prohaska, Hattenberger, Hintermaier, Weber — Schachner, Krankl.

A csoport végeredménye:

1. NSZK	3	2	—	1	6—3	4 pont
2. Ausztria	3	2	—	1	3—1	4 pont
3. Algéria	3	2	—	1	5—5	4 pont
4. Chile	3	—	—	3	3—8	— pont

III. CSOPORT

MAGYARORSZÁG—BELGIUM 1-1 (1-0)

Elche, 25 000 néző. V: White (angol)
Góllövők: Varga, illetve Czerniatynski.
Magyarország: Mészáros — Martos, Kerekes, Garaba, Varga — Müller (Sallai 68. p.), Nyilasi, Pölöskei — Fazekas, Törőcsik, Kiss (Csongrádi 70. p.)
Belgium: Pfaff — Gerets (Plessers 63. p.), Meeuws, L. Millecamps, Baecke — Vandersmissen (Van Moer 46. p.), Coeck, Ceulemans, Vercauteren — Vandenbergh, Czerniatynski.

ARGENTÍNA—SALVADOR 2-0 (1-0)

Alicante, 30 000 néző. V: Alvarez (bolíviai)
Góllövők: Passarella (11-esből), Bertoni.
Argentína: Fillol — Olguin, Galvan, Passarella, Tarantini — Ardiles, Gallego, Maradona — Bertoni (R. Diaz 66. p.), Kempes, Calderon (Santamaria 79. p.)
Salvador: Mora — Osorto (M. Diaz 30. p.), Jovel, Rodriguez, Recinos — Rugamas, Ventura (Alfaro 77. p.), Huezo, R. Zapata — Gonzales, Rivas.

A csoport végeredménye:

1. Belgium	3	2	1	—	3—1	5 pont
2. Argentína	3	2	—	1	6—2	4 pont
3. Magyarország	3	1	1	1	12—6	3 pont
4. Salvador	3	—	—	3	1—13	— pont

IV. CSOPORT

ANGLIA—CSEHSZLOVÁKIA 2-0 (0-0)

Bilbao, 40 000 néző. V: Corver (holland)
Góllövők: Francis, Barmos (öngól)
Anglia: Shilton — Mills, Thompson, Butcher, Sansom — Coppell, Robson (Hoddle 46. p.), Willkins, Rix — Francis, Mariner.
Csehszlovákia: Seman (Stromsik 76. p.) — Barmos, Radimec, Vojacek, Fiala — Chaloupka, Jurkemik, Berger, Vizek — Janecka (Masny 78. p.), Nehoda.

FRANCIAORSZÁG—KUVAIT 4-1 (2-0)

Valladolid, 18 000 néző. V: Sztupar (szovjet)
Góllövők: Genghini, Platini, Six, Bossis, illetve Al-Buloushi.
Franciaország: Ettori — Amoros, Tresor, Janvion (Lopez 60. p.), Bossis — Giresse, Platini (Girard 82. p.), Genghini — Soler, Lacombe, Six.
Kuvait: Al-Tarabulsi — M. Faraj, Mayoof, M. Mahboub, M. Mubarak (Al-Shammari 77. p.) — Al-Buloushi. Al-Dakhil, Al-Houti, Ahmad Karam (Marzoug 46. p.) — Sultan, Al-Anbari.

FRANCIAORSZÁG—CSEHSZLOVÁKIA 1-1 (0-0)

Valladolid, 25 000 néző. V: Casarin (olasz)
Góllövők: Six, illetve Panenka (11-esből).
Franciaország: Ettori — Amoros, Tresor, Janvion, Bossis — Giresse, Platini, Genghini — Soler (Girard 80. p.), Lacombe (Couriol 71. p.), Six.
Csehszlovákia: Stromsik — Barmos, Radimec, Vojacek, Fiala — Bicovsky, Stambachr, Kriz (Masny 31. p.), Vizek — Janecka (Panenka 71. p.), Nehoda.

A labda a hálóban. Koncília már csak a kapufát tudta elkapni. Franciaország–Ausztria 1:0

ANGLIA—KUVAIT 1-0 (1-0)

Bilbao, 46 000 néző. V: Murcia (kolumbiai)
Góllövő: Francis.
Anglia: Shilton — Neal, Thompson, Foster, Mills — Coppell, Hoddle, Wilkins — Mariner, Francis, Rix.
Kuvait: Al-Tarabulsi — M. Faraj, Mayoof, M. Mahboub, M. Mubarak — Al-Buloushi, Al-Houti, Al-Dakhil, Al-Suwayed — Marzoug, Al-Anbari.

A csoport végeredménye:

1. Anglia	3	3	—	—	6—1	6 pont
2. Franciaország	3	1	1	1	6—5	3 pont
3. Csehszlovákia	3	—	2	1	2—4	2 pont
4. Kuvait	3	—	1	2	2—6	1 pont

V. CSOPORT

SPANYOLORSZÁG—JUGOSZLÁVIA 2-1 (1-1)

Valencia, 50 000 néző. V: Sörensen (dán)
Góllövők: Juanito (11-esből), Saura, illetve Gudelj.
Spanyolország: Arconada — Camacho, Alesanco, Tendillo, Gordillo — M. Alonso, Sanchez (Saura 64. p.), Zamora — Juanito, Satrustegui (Quini 64. p.), L. Ufarte.
Jugoszlávia: Pantelics — Krmpotics, Zajec, Sztojkovics, Jovanovics (Halilhodzsics 74. p.) — Gudelj, Sljivo, Surjak — Petrovics, Zl. Vujovics, Szusics.

ÉSZAK-ÍRORSZÁG—HONDURAS 1-1 (1-0)

Zaragoza, 22 000 néző. V: Sun (hongkongi)
Góllövők: Armstrong, illetve Laing.
Észak-Írország: Jennings — C. Nicholl, J. Nicholl, Nelson, Donaghy — M. O'Neill (Healy 78. p.), McIlroy, McCreery — Hamilton, Armstrong, Whiteside (Brothertson 65. p.).
Honduras: Arzu — Gutierez, Villegas, Costly, Crass — Yearwood (Laing 58. p.), Zelaya, Figueroa, Maradiaga — Betancourt, Morales.

JUGOSZLÁVIA—HONDURAS 1-0 (0-0)

Zaragoza, 28 000 néző. V: Castro (chilei)
Góllövő: Petrovics (11-esből)
Jugoszlávia: Pantelics — Krmpotics, Zajec, Jovanovics (Halilhodzsics 46. p.), Sztojkovics — Petrovics, Gudelj, Sljivo, Surjak — Zl. Vujovics, Szusics (Szestics 64. p.)
Honduras: Arzu — Droumond, Villegas, Costly, Bulnes — Yearwood, Zelaya, Figueroa, Maradiaga — Juan Cruz (Laing 67. p.), Betancourt.

ÉSZAK-ÍRORSZÁG—SPANYOLORSZÁG 1-0 (0-0)

Valencia, 40 000 néző. V: Ramirez (paraguayi)
Góllövő: Armstrong.
Észak-Írország: Jennings — C. Nicholl, J. Nicholl, McLelland, Donaghy — H. O'Neill, McCreery, McIllroy (Cassidy 50. p.), Hamilton — Armstrong, Whiteside (Nelson 73. p.)
Spanyolország: Arconada — Camacho, Alesanco, Tendillo, Gordillo — Sanchez, M. Alonso, Saura — Juanito, Satrustegui (Quini 46. p.), L. Ufarte (Gallego 78. p.)

A csoport végeredménye:

1 Észak-Írország	3	1	2	—	2—1	4 pont
2. Spanyolország	3	1	1	1	3—3	3 pont
3. Jugoszlávia	3	1	1	1	2—2	3 pont
4. Honduras	3	—	2	1	2—3	2 pont

VI. CSOPORT

SKÓCIA—SZOVJETUNIÓ 2-2 (1-0)

Malaga, 25 000 néző. V: Rainea (román)
Góllövők: Jordan, Souness, illetve Csivadze, Sengelija.
Skócia: Rough — Narey, Miller, Hansen, F. Gray — Strachan (McGrain 70. p.), Souness, Wark — Archibald, Jordan (Brazil 70. p.), Robertson.
Szovjetunió: Daszajev — Szulakvelidze, Csivadze, Baltacsa, Gyemjanyenko — Bal, Besszonov, Borovszkij — Sengelija (Andrejev 88. p.), Gavrilov, Blohin.

BRAZÍLIA—ÚJ-ZÉLAND 4-0 (2-0)

Sevilla, 40 000 néző. V: Matanovics (jugoszláv)
Góllövők: Zico (2), Falcao, Serginho.
Brazília: Waldir Perez — Leandro, Oscar (Paulo Isidoro 73. p.), Luizinho, Junior — Cerezo (Edinho 73. p.) Socrates, Zico — Falcao, Serginho, Eder.
Új-Zéland: Van Hattum — Dods, Herbert, Elrick, Boath — Sumner, Mackay, Cresswell (Hil 78. p.) — Almond, Rufer (Cole 78. p.), Wooddin.

A csoport végeredménye:

1. Brazília	3	3	—	—	10— 2	6 pont
2. Szovjetunió	3	1	1	1	6— 4	3 pont
3. Skócia	3	1	1	1	8— 8	3 pont
4. Új-Zéland	3	—	—	3	2—12	— pont

Az eredmények és összeállítások folytatása a 45., 46. és 47. oldalon

Szép volt „kicsi"

Volt valami borzongtató nyugatnémet szemüveggel szemlélve a dolgokat abban, hogy a július első két napján történteket menynyire viselheti el összeroppanás nélkül 1974 világbajnoka... Kezdődött azzal, hogy biztonsági okokból megelégedett *Derwall* csapata egy gól nélküli „x"-szel *Anglia* ellen, majd folytatódott ott, hogy megszégyenített iskolásgyerekként eltanácsolták a hamburgi „tankot", *Hrubescht*. Érdemes lenne népszavazást tartani arról, hogy Derwall-nak eme szankciójáról ki, milyen módon nyilatkozna egy VB legizgalmasabb pillanataiban.

Nos, Derwall vagy rutinos szerencsejátékos, vagy nagyon ismeri legénysége legrejtettebb, legbecsesebb erejét. Mert a *Spanyolország* elleni pokolinak ígérkezett rangadó előtt *Rummenigge* ismét előállt azzal, hogy neki bizony immár harmadik hete fáj a lába. „Nem baj, neked ott kell lenned a pályán" — imigyen Derwall. Nos, Rummenigge valóban csak ott volt, szaporította a számot, de árválkodott egymagában, *Camachoék* fogságában. Derwall kénytelen kelletlen le is cserélte a müncheni gólgyárost, és teljesen szabadkezet adott annak a 21 éves *Pierre Littbarskinak*, aki már eddig is számot adott arról, hogy szélvészgyors, kiválóan ad be, nem ijed meg a legzordonabb kinézetű, elsöprő védőktől sem. Ezzel szemben olyan szemfülesen észlelte az esélyt a vezető nyugatnémet gólnál, amire alig van példa. Petárdaként robbant oda a földön fekvő, tehetetlen *Arconada* elé, és pimaszul bevágta a Bernabeu-stadion álmélkodó publikuma előtt az első NSZK-gólt. Más, a „tinikort" alig elhagyott ifjú általában az ilyen bravúrral meg is elégedik, várja a meccs végén az újságírók rohamát, sütkérezik a dicsőségben. Pierre nem így. Átvette *Breitner* száguldós stílusát, példát mutatott a jól játszó, de szertelen *Fischernek*, úgy küzdött, mint *Dremmler* és *Briegel*, akik szintén kulcsfigurákká léptek elő a második játékrészben.

Ez a kölni fiú belement középen is a „húsdarálóba", nem ragadt le a szélen — egyébként abszolút kétlábas, úgy ad be mindkét oldalról, ahogyan kevesek —, hősiesen harcolta ki a lehetőséget a második gól előtt Fischer számára. Hogy az ilyesmit, egy fiatal titánná növését lehet-e előre kiszámítani? Bizonyára nem. Derwall is csupán „tapogatózhatott", amikor kezdőemberré léptette elő Littbarskit, aki fölényes biztonsággal feledtette a sztárok között jegyzett Hrubescht és Rummeniggét. Hogy honnan vette a bátorságot...? A „Kicsi" nagyot futballozott!

Lábhoz tett fegyverek

Sokan vártak gigászi 90 percet a két világbajnok, az NSZK és Anglia erőpróbájától. Miért nem lett az? Ebben minden bizonnyal szerepet játszott, hogy Derwall és Greenwood is elégedett volt az egy ponttal. Hogy ezt miért tehették? Mert alaposan megfigyelték a csoport harmadik szereplőjét, Spanyolországot. Azt a válogatottat, melynek nagyobb volt a füstje, mint a lángja. Abszúrd dolog az ibériai sajtótól beharangozni világbajnoki esélyessé egy olyan együttest, melyben primadonna-érzékenységű játékosok kaptak elől helyet. *Juanito, Santillana, Quini* mindent csinált ezen a VB-n, csak nem teremtett veszélyt...

Ilyen körülmények között a nyugatnémet és angol csapat lábhoz tett fegyverrel, amolyan kóstolgatós, ijesztgetős mérkőzést vívott, számolva azzal, hogy a spanyoloktól kell elvenni a remények pontjait. Sem Anglia, sem az NSZK nem lehet büszke egymás elleni találkozójára, de hogy egyikük sem veszített, az mindennél többet ért mindkét oldalon. S ez is hozzátartozik a stratégiához.

Boniek polka

Minden bizonnyal csak *Pieczhniczek* edző tudná megmondani, mi volt a lengyel válogatott bukdácsolásának oka a korábbi csoporttalálkozókon, mert amit *Olaszország, Kamerun* ellen csináltak, az igen harmatos előadás volt. Még a VB-rajt előtt *Enzo Bearzot,* az olaszok szövetségi kapitánya mondta találóan: „Ez egy olyan hosszú világbajnokság lesz, ahol minden együttesnek számolnia kell a hosszabb-rövidebb ideig tartó formahullámzással."

Nos, az olasz szakvezetőnek igaza lett — a lengyelek esetében. Akármilyen eredménnyel is zárnak *Latoék*, rájuk igaz a jelző: a legmélyebbről a legmagasabbra ívelő forma kollektívája voltak ők. Kezdték *Peru* ellen, majd az „A" középdöntő csoportban folytatták a *belgákkal* szemben. A dél-amerikaiak esetében majd egy órányi szívós játék után, két védelmi megingást használva ki jutottak dülőre, s ez olyan kedvet adott nekik, aminek „örömtudata" tartott Belgium ellen is.

Szupermódon játszott mindkét találkozón három lengyel játékos: *Lato, Boniek* és *Smolarek*. Nem véletlen, hogy ők, azaz csatársoruk adott ki magából anyait-apait az említett szépségdíjas kétszer 90 percben. Tulajdonképpen igen jól jött *Iwan* (ez ugyan csúnyán hangzik, dehát végülis igaz!!!) sérü-

Boniek lőtte a lengyelek mindhárom gólját Belgium ellen

Tardelli gólt lő Fillol hálójába. Olaszország–Argentína 2-1

lése, mert a piros-fehérek középcsatárának kiesését követően kényszerűségből került „gólközelbe" a *Juventushoz* aláírt Boniek. Ezzel azután élt is, olyan mesteri módon értékesítette lehetőségeit — különösen az első találatának ereje, pontossága ment élményszámba —, hogy a belga kapus *Custers* is erről a góltrióról beszél azóta... A vöröshajú Boniek olyan viharos „polkát" járt, amivel azonnal belopta magát mindenki szívébe. De tegyük hozzá, hogy a tust mindehhez a kopasz Lato húzta, és igen jól játszott egy órán keresztül *Kupcewicz* is. Ilyen körülmények között nem sok tennivalója akadt a lengyel védelemnek, amely azért zavarba hozható volt, de nagyobb baj nem lett belőle...

Klaus Fischer a földön győztes gólja után. Sanchez (szemben) és Tendillo kétségbeesetten néznek egymásra. NSZK–Spanyolország 2-1

A vörös ördögök búcsúja

Ugyancsak egy középpályás minden nehézséget letörni tudó akarata miatt maradt emlékezetes a *szovjet—belga* csata, melynek első félideje fura módon inkább szovjet „körökben" okozott több idegi feszültséget. *Sengelija* és *Blohin* sem tudott igazi veszélyt teremteni, mert a középpályások valamilyen módon inkább *Daszajev* mint *Munaron* kapuja felé kacsingattak.

„Megfontolt játékot kértem a csapattól — mondta később *Konsztantyin Beszkov* szakvezető. — Hogy ez a megfontoltság némelyeknél bizonytalanságot szült, megértettem, hiszen a 3:0-ás lengyel siker után a belgáknak nem volt félnivalójuk, mindössze egy szép búcsúban bízhattak. Arra ugyanis *Thys* kollégám sem gondolhatott komolyan, hogy esetleges győzelmük mellett a gólkülönbségüket is rendbeszedik..."

Így lehetett. De a félidőben sok minden változott. A szovjet együttes épp ellenkezőjét tette mint azt a brazílok ellen mutatta. Akkor ugyanis egy parádés 45 perc után kettős fedezékbe vonultak, elhibázták a dolgokat. Most a belgák ellen a második játékrészben középpályás soruk újraéledt, s máris több alkalma nyílt a Sengelija—Blohin kettősnek a zavarkeltésre. Hogy e csata mégis Beszkov „cserefiúja", *Horen Oganeszjan* mérkőzéseként marad meg? Az *Ararat Jereván* 1955. január 10-én született középpályása kiválóan ellenőrizte az ő oldalán felbukkanó *Ceulemans*-t, megállította a felfutó *Renquin*-t is, s amellett hallatlanul veszélyessé vált a második játékrészre. Gólja, ami előtt hajszálpontos beadás szállt felé, a VB legszebb pillanatai közé került. Volt valami kísérteties hasonlatosság e gól, és a brazilok „óraműakciói" között. A dél-amerikaiaknál a *Leandro—Zico* kettős tud ilyesmit, tehát a hátvéd elszáguld az alapvonalig, és onnan „névre címezve" teszi vissza Zico elé, aki pontosan bombáz ezek után.

Most Oganeszjan kapta térdmagasságban, s elvetődve rúgta meg úgy, hogy sem *Meeuws*-nek, sem a kapusnak fikarcnyi esélyt sem hagyott a mentési manőverre. S ekkor már fellélegezhetett a Beszkov-legénység: tovább javuló játékkal verték ki az EB-ezüstérmes „vörös ördögöket", akik 0:4-es középdöntőbeli szereplése is önmagáért beszél... De azért a meg nem alkuvó, rossz formával párosuló akarat miatt Ceulemans-ék előtt is érdemes zászlót hajtani.

S azután jött a mindent eldöntő szovjet—lengyel rivalizálás.

Az apró óriás ügyvédnek készül

A világbajnoki címet védő Argentína egyértelműen csalódást keltett a spanyolországi Mundialon, öt mérkőzése közül hármat elveszített, és csak kettőt nyert meg. Természetes, ha a csapatnak nem megy, a játékosok sem csillognak — talán egyedül *Osvaldo Ardiles,* az apró termetű középpályás jelentett kivételt ebben a tekintetben.

A mindössze 165 cm magas, 29 éves labdarúgó fáradhatatlanul szervezte a támadásokat, az argentínok számára a búcsút jelentő, Brazília elleni találkozón is együttese legjobbjának bizonyult. Általános vélemény szerint ő a csapat esze — és valóban, fegyelmezett, gondolkodó magatartásával rá is szolgál a megkülönböztetett figyelemre. Igen ritkán történik meg vele, hogy elveszíti a fejét — bár Olaszország ellen már ő sem bírta „cérnával" az azzurrik durváskodásait, és reklamált a játékvezetőnél. Ezért aztán meg is kapta a sárga lapot *Raineától.*

Ardiles a pályán kívül is olyan, mint a játéktéren: nyugodt, intelligens. Egyedül ő beszél angolul társai között, így érthető, hogy kedvenc riportalanya az újságíróknak. Átlagon felüli — a labdarúgók között, valljuk meg, nem mindennapi — szellemi képességeit a civil életben is kamatoztatni szeretné: ügyvédnek készül, utolsó éves a Buenos Aires-i jogi egyetemen. Ezzel édesapja hivatását kívánja folytatni, aki köztiszteletben álló jogász.

Argentínában a szurkolók még mindig hálásak neki, amiért 1978-ban döntő szerepet vállalt abban, hogy a válogatott világbajnoki címet nyert. Tisztelői kedveskedve „Apró Óriásnak", vagy egyszerűen csak „Mókusnak" nevezik, hiszen ugyanúgy cikázik a pályán, mint a mókus a fák ágai között.

— A labdarúgás nem munka, hanem kikapcsolódás számomra — hangzik Ardiles „ars poeticá"-ja.

Pedig aligha lehet kikapcsolódásnak nevezni azt az Angliában eltöltött közel négy évet, amikor a *Tottenham Hotspur* színeiben szerepelt. Mégis, ebben a dél-amerikai játékos számára oly szokatlan, kemény bajnokságban is megállta a helyét, hamar belopta magát a szigetországi szurkolók szívébe. Nemsokára az angolok is becézni kezdték, Osvaldoból „Ossie" lett, amúgy angolosan...

Annyira megkedvelték „Ossie"-t a britek, hogy még a Falkland-konfliktus feszült napjaiban sem haragudtak rá, az argentínra, sőt a Nottingham elleni mérkőzésen a Tottenham szurkolói a következő feliratú transzparenssel je-

lentek meg a nézőtéren: „Argentína megkaphatja a Falklandokat, ha Ossie a mienk maradhat!”

A háború, sajnos, Ardilest is igen közelről érintette. 32 éves bátyja, José Ardiles gépét lelőtte az angol légelhárítás, és a pilóta életét vesztette. Ekkor Osvaldo keserűen kijelentette: „Soha többé nem térek vissza Angliába!”

— Remélem, hamarosan le tudom bonyolítani átigazolásomat egy más országbeli együtteshez, mert képtelen lennék egy olyan államban futballozni, amely véres háborút viselt hazám ellen.

Eddig a francia Paris St. G. és az olasz Verona csapatától kapott ajánlatokat, de még nem döntött. Mindenesetre a Tottenham 1 millió dollár lelépési díjat kér Ardilesért.

— Nem érdekel a vételáram nagysága — tört ki a játékos. — Mindenképpen eldöntöttem, hogy otthagyom Angliát. Mindig is tartottam magam elhatározásaimhoz, ezúttal sem cselekszem másként.

Befejezésül egy adalék Ardiles jelleméhez:

A XII. világbajnokságon a szakértők egybehangzó állítása szerint az argentínok legjobbja Ardiles volt — felülmúlta a csaknem 10 millió dollárt „érő” Maradonát is. Maga a játékos azonban szerényen visszautasította ezt a „bókot”:

— Maradona csak egy van, és különben is, a hasonlatok rendszerint sántítanak. Érdemem mindössze ennyi: a csapatért mindig igyekszem képességeim maximumát nyújtani. Hogy most ez kevésnek bizonyult a legjobb négy közé jutáshoz? Ilyen a játék — egyszer győzünk, egyszer veszítünk...

Világbajnokok drámai csatája

Június 29. előtt zúdult a bírálat a „világ legkonzervatívabb” szövetségi kapitánya, *Enzo Bearzot* fejére. Az azzurik annyira botladoztak a 12 közé jutásért lezajlott mérkőzéseken, hogy még az olasz parlamentben is felvetődött: hívják haza ezeket a túlfizetett és elkényeztetett sztárokat.

Amit pedig Bearzot kapott, felért többrendbeli becsületsértéssel. Ő viszont makacsul kitartott hosszú évekkel ezelőtt kiválasztott legénysége, taktikája mellett, s örök optimizmusából sem keletkezett pesszimizmus.

— *Majd, ha vége lesz a Mundiálnak, akkor vonjanak felelősségre* — mondotta, s amikor öldöklő csatában, egyesek szerint a világbajnokság első „futball-háborújában” 2-1-re megverték Menotti argentin legénységét, a sajtóértekezleten ő kérdezte az újságírókat:

— *Na, és most mi a véleményük?*

Ez volt az a mérkőzés, amelyen 22 olyan játékos állt egymással szemben, akik nem kértek, de nem is adtak kegyelmet, legyen szó bármiről is. Mind a két fél kimerítette cserelehetőségét, a felvonult 13—13 játékos között egy sem akadt, aki más együtteseknél gyakorta tapasztalt félénkséget árult volna el. A román **Rainea** bíró 5 sárga és 1 piros lapja tanúskodik a kemény párbajról, bár fura, hogy a sárgák java a játékvezetővel kapcsolatos szóváltásból fakadt. **Maradona** is kapott egy sárgát, s ez a „büntetés” már elővetette a árnyékát a későbbi drámának: a futballtrónra emelt 21 éves fiatalember összeroskadni látszott a vállára rakott terhek alatt, idegei kezdték felmondani a szolgálatot. Olaszország annyi bírálat után újra kibontotta és lengette a zöld-fehér-piros zászlókat...

Egy világbajnok és egy világsztár bukása

Brazília csillogása, *Argentína* második veresége csak fokozta a várakozást a „dél-amerikai derby” iránt. *Menotti* csapata számára „lenni vagy nem lenni” kérdést jelentett az újabb barcelónai 90 perc, de úgy látszik, *Maradona* új városa nem tartogatott szerencsét számukra: Belgium, Olaszország után Brazíliával szemben is alulmaradtak, sőt már nem egy-, hanem két góllal.

A brazil futballvarázslók, akik külföldi lapjelentések szerint megtették a legnagyobb lépést a labdarúgó halhatatlanság felé, tájfunként lesöpörték a világszínpadáról a világbajnoki cím védőjét. *Pelé* mondotta:

— *Ez nem más, mint igazságszolgáltatás 4 esztendő múltán. Tulajdonképpen az 1978. évi világbajnokságon is jobb volt a brazil csapat, de azon a bizonyos, Rosarióban rendezett Peru elleni mérkőzésen Argentína annyi gólt lőtt, amennyi éppen kellett. Ezen a mérkőzésen minden kiderült: Brazília nagy távolságban jár az argentin futballtól. Nálunk a szín, a látványosság, az eredményesség, náluk csak az akarat a korábbi világbajnokokhoz méltó.*

Ez a rangadó nemcsak az „óriások párbaja” hanem kimagasló játékosegyéniségek gálája is volt. Zico és Maradona ugyanazon a pályán, egyszerre, egyformán tízes számmal a hátán dönthette el: „Ki, is valójában a világ első számú játékosa?”

Juniort üdvözlik társai pompás gólja után Brazília–Argentína 3-1

Zico bravúrjai, gólja, karmesteri szerepe, Maradona botladozása, elszürkülése, majd kiállítása nem adott lehetőséget méltó összehasonlításra. „Zico lekörözte Maradonát, Falcao pedig még Ziconál is jobb volt” — harsogták a brazil lapok. És Maradona? „A Mundiálra szupersztárként érkezett, csodákat várt tőle a világ. Öt mérkőzés után viszont csak egy a középesek közül, s a hátán viselt nagy, tízes számból csak a nagy nulla maradt meg, jellemzőként” — így írtak az argentin lapok — és az üstökös Maradona szempontjából az a szomorú — hogy senki sem vitatkozott ezzel a megállapítással...

Giresse és Tigana végtelen öröme a harmadik gól után. Franciaország–Észak-Írország 4-1

A három testőr

Ha *Dumas* labdarúgóedző lett volna, akkor bizonyára a *Giresse, Tigana, Genghini* középpályás trióról merített volna ihletet, a „Három testőr" megmintázásához. A Mundial előtt igen kevesen gondolták volna, hogy *Hidalgo,* a francia szövetségi kapitány ilyen merészen újít, mert nemcsak ez a középpályás sor nem játszott együtt sokat, de kapusválasztása — az alacsony, mindössze 176 centis *Ettori* védett, s csak az angolok ellen nem volt fegyvere! — is fenekestül felborított minden előzetes számítást.

Amikor a három középpályás *Platini* sérülése után teljhatalmat kapott, azzal fényesen élt is. Fittyet hánytak *Prohaska, Pezzey,* az „álmodozó" *Krankl* és az egysíkúvá vált *Schachner* nagyobb nevének, úgy kontrollálták a játékot, mint egy magasan kvalifikált főellenőr. A bajuszos Genghini a VB legjobb szabadrúgáslövői közé tartozik, egy szúnyog nem fért volna be a bal felső sarokba győztes szabadrúgásánál, nemhogy a labda. Tiganáról alig hinné az ember, hogy robosztus csatárok megfékezésére született, három tüdővel áldotta meg a gondviselés, s ezzel az előnyével él is mindig. Giresse, a földből alig kilátszó örökmozgó pedig sokakat emlékeztetett az egykori angol sziklafedezetre, *Nobby Stiles*-ra. Ugyanazzal a szívóssággal szerel, ütközik, mint az angol egykoron, és lövéseinek pontossága is váratlan színfoltnak bizonyult. Igaz, Giresse lényegesen szabályosabban játszik, mint a törő-zúzó Stiles...

Fejescsodák

Hogy a futballt fejjel is játsszák, az két vonatkozásban igaz. Egyrészt mert illik gondolkodni annak, aki a négy közé kíván kerülni, másrészt pedig egy jó brit fejes még mindig sokat ér a sportág Mundial-börzéjén. Bizonyították ezt *angolok, skótok, észak-írek.* Utóbbiak a D-csoportbeli, Ausztria elleni nagyon fontos mérkőzésük 90 percén olyan etalont adtak korszerű támadásvezetésből, amit nehéz lesz túlszárnyalni. Amíg a saját tizenhatosuktól *Koncilia* kapujáig elértek, mindössze néhány másodperc műve volt. Végighúzták az akciót a vonal mellett, majd pontos belövés következett, és hiába Pezzey kiváló fejelőtudománya, a blazírt *Hamilton* bombaerős fejessel „lebólintott" a jobb alsó sarokba. Később ugyanezt megcsinálták a zöldek, s bár az osztrák együttes néha felsziporkázott, azért igaza volt annak a megfigyelőnek, aki bukásukat olyan törvényszerűnek nevezte, mint egykoron a Habsburg-birodalomét...

Színek a Mundialról

Perez, a brazil kapus a játék hevében labda helyett Maradona cipőjét kapja el. Brazília–Argentína 3-1

A négy éve színes, elemi erejű futballt játszó „sógorok" kohéziója megkopott, eredményességük fordított arányban volt, sztárjaik ázsiójának növekedésével. Mindenki szó nélkül elfogadná egyénenként Prohaskát, Konciliát, Obermayer-t, meg a többit, de csapatként nem sokra vitték. Minden bizonnyal a meg nem értésben nagy szerepet játszott a VB előtti edzővita, de a lélektelenségre náluk aligha lehet magyarázat. E 2-2-es csata a tücsök és a hangya tanmeséjét juttatta eszünkbe. Az osztrákok hellyelközzel szépen ciripeltek, vezettek is 2:1-re, de az a hallatlan lelkierő, mely a Mundial egyik legszínesebb emlékfoszlánya marad, — mely jellemezte Észak-Írországot — a hangya igazát példázta ezúttal is. Mi lenne ebből az észak-ír csapatból, ha gyakrabban tartanák össze őket..?

Matysik (lengyel) és Besszonov (szovjet) a magasban ívelődő labdát próbálja lekezelni. Szovjetunió–Lengyelország 0-0

MTI Külföldi Képszolgálat

Virtuózok és robotok

Alighanem a legszínesebb mérkőzésként marad meg a legjobb 12 tusakodásában a *francia—észak-ír* csata. Az előképlet egyértelmű volt, hiszen *Billy Bingham*-nek kevés volt a döntetlen ahhoz, hogy visszavágjon kollégájának, *Hidalgo*-nak azért, mert már a párizsi Colombes-stadionban 1982 elején „kiosztották egy négyest" a zöldeknek.

Nos, Bingham újat már nem tudott kitalálni a *gallkakasosak* ellen. Megbízható, a szélrózsa minden irányából, az Egyesült Államoktól kezdve Angliáig a labdát kergető összeverbuvált legénysége valahogyan megtörődött, kifulladt a fontos utolsó 90 percre. Sokan vélik úgy, hogy az 1-4-ben nagy szerepe volt a korábbi észak-ír bravúroknak, azaz hogy a nagy harcos észak-ír csapat jóllakott.

Hogy jóllakott-e, azt csak ők tudnák megmondani. Igaz, 1-0-ra verték korábban *Spanyolországot,* de ennek vajmi kevés köze van ahhoz, hogy Bingham hibázott. Nem tudott ezen a csatán olyan csatársort összerakni, mely állandóan veszélyeztette volna *Ettori* kapuját. És még egy do-

loggal nem számolhatott Bingham. *Dominique Rocheteau*-val. Ez a hosszúhajú, bohém kinézetű, roppant erőszakos, kemény játékos a Mundial első szakaszában nem találta a helyét, csereként jött és ment. Most — vélhetően az osztrákok ellen mutatott rámenős játékának köszönhetően — Michel Hidalgo nem sokat habozott, betette a kezdő 11-be a villámgyors iramváltásokra képes szélsőt.

Ez döntött. A gallok adúját nem követték emberfogással, noha bőven bizonyította, hogy ebben a 90 percben van puskapor a lábában bőven. Az észak-ír csapat abban bízott, hogy lesz kontralehetősége, ám erre a középpályán ténykedő „dugónyi" *Giresse* nem hagyott időt... A virtuóz leprogramozta az észak-ír robotot.

Satrustegui ollózva szerette volna a labdát a kapuba juttatni, de ez nem sikerült. Szemben Butcher az angol hátvéd, háttal Mills. Spanyolország–Anglia 0-0
MTI Külföldi Képszolgálat

Csak 24 perc Mundial

Mennyi dráma, feszültség sűrűsödhet egy olyan 90 percbe, amelyen az egyik fél mindent megnyerhet, a másik lényegében nem profitálhat semmit, de ettől függetlenül úgy küzd, mintha léte függne tőle.

Anglia — Spanyolország 0-0, s az eredmény csak az NSZK számára jelentett osztatlan örömet. Ahogy Schumacher kapus is mondta:

— Hurrá, szilveszteri ünnepünk van a spanyolországi nyári kánikulában.

Angliának legalább két adott gólra lett volna szüksége, de ahogy hat nappal korábban az NSZK ellenében, a spanyolokkal szemben sem voltak képesek egyetlen találatra. 180 perc, az elődöntőbe jutásért eredményesség nélkül nem igen jelenthet négy közé jutást egy világbajnokságon. Utólag vizsgálva az eseményeket, Anglia mindent megnyerhetett volna, ha a nyugatnémetek ellen futballozik a spanyolok ellen mutatott felfogásban. Ott bátortalanok voltak — itt meg balszerencsések. No és kiismerhetőek. Csak *Keegan* és *Brooking* késői pályáralépése után lett más a támadó stílusuk, néhány perc alatt sakkmatt helyzetek adódtak, de akkor már nem sikerült semmi.

Keegan, a Mundial egyik titokzatos egyénisége jött, de nem győzött. Majd csak később, vagy talán sohasem derül ki, *Greenwood* miért csak 24 perces Mundial szereplést engedélyezett a futballvilág egyik csillagának. Nézeteltérés támadt — vagy Keegant tartotta „titkos fegyvernek" az elődöntőre és döntőre? Ha így van, akkor Greenwood szempontjából ez a titkos fegyver rosszul sült el.

Spanyolország mindesetre rendkívüli szolgálatot tett annak az NSZK-nak, amelynek hasonló szolgálattal nem takarékoskodott Ausztria sem Gijonban... Ilyen a futball, Anglia veretlenül, mindössze egyetlen kapott góllal 16 év múltán (s a VB döntő történelemben másodszor) nem tudott bejutni a bűvös négy közé, az NSZK pedig 1954-től immár hatodik alkalommal csatázhat a döntőért...

A harmadik gólt rúgja a hálóba a mosolygó Paulo Rossi, aki ezzel mesterhármast ért el a nagy favorit brazilok ellen. Olaszország–Brazília 3-2
MTI Külföldi Képszolgálat

Rossi történelmet írt

Brazília futballművészei sorrendben a Szovjetunió (2-1), Skócia (4-1), Új-Zéland (4-0), Argentína (3-1) legyőzésével kimagasló esélyessé léptek elő, s széles e világban nagyon kevesen hitték, hogy a régi idők nagy focijának újraélesztőjét, a látványosság vissza varázslóit megállíthatja valaki.

— Brazília eddigi legnagyobb válogatottjaiban játszottam, de azt hiszem, nem volt még ilyen jó csapatunk — mondotta *Pelé*, s ki állhatott volna oda, vitatkozni vele.

Argentína kiütése után mindenki előre lefutott világbajnokságról beszélt, s még maga *Bearzot* kapitány is tett olyan kijelentést az argentinok elbúcsúztatása után, hogy:

...azt hiszem mi leszünk a csodás brazilok legközelebbi áldozatai.

Az áldozat mégis Brazília lett!

1982. július 5-én, a barcelonai Estadio Sarria zöld gyepén bekövetkezett a meglepetésekben bővelkedő Mundial utolérhetetlen szenzációja: *Olaszország* 3-2-re legyőzte Brazíliát, végetért a spanyolországi brazil legenda, *Zico* és társai mégsem léptek be a sportág halhatatlanjai közé. Egy évekig emlékezetes, látványos, az utolsó pillanatig megannyi lehetőséget kínáló művészi előadásban a nagy esélyes, a legjobb csapat elbukott, miként megtörtént ez 1950-ben éppen velük, vagy 1954-ben *Magyarországgal*.

Az előző mérkőzésen Zico és *Falcao* csillogása mellett *Maradona* változott szegényes szereplővé, most meg Zicót és Falcaót együttvéve elhomályosította Paolo Rossi, aki játékával, 3 góljával a szó szoros értelmében futball-történelmet írt. Megmutatta, mire lehet képes egy vállalkozó kedvű, sokoldalúan képzett csatár a védők számbeli fölénye ellenére is — s mennyire zavarbahozható egy szupernek elkönyvelt védelem, ha mernek akciókra vállalkozni ellene.

Brazília változatlanul kiemelkedő futball-művészei elveszítették fényüket, biztonságukat, ha nem jött be minden úgy, ahogy várták, ugyanakkor az ellenfél szürkébbnek ítélt „napszámosai" az egekig emelkedtek s csillogókká váltak, mert egyszerűen nem ismertek lehetetlent.

Egy felejthetetlen, drámai 90 perc tele van tanulságokkal.

Páncsics Miklós a Mundialról

Így látja a főtitkár

Dr. Páncsics Miklós, az MLSZ főtitkára jelen volt a labdarúgó VB-n. Megtekintette a magyar együttes mérkőzéseit, majd részt vett a FIFA kongresszusán, s ott ült a lelátón, a mindent eldöntő zárómérkőzésen a Real Madrid stadionjában. A 38 éves főtitkár, aki 36 alkalommal játszott a magyar válogatottban, számos értékes tapasztalatot szerzett a Mundiálon.

Az egykori kitűnő középhátvéd észrevételei valamennyiünk számára érdekesek. Beszélgetésünk során természetesen nemcsak a magyar csapatról esett szó, hanem az egész mezőnyről.

Először a magyar csapat szereplésének főbb jellemzőit vettük górcső alá.

Most már van bizonyos távlatunk. Túl a napi problémákon, hogyan látja a magyar válogatott helyét a 24-es mezőnyben? Főleg, hogy a legjobb négy közé négy európai került?

– Már a sorsolás ismeretében tudtuk, hogy erős csoportunk lesz – *mondta dr. Páncsics Miklós.* – A három ellenfélből kettő nagyon erősnek ígérkezett számunkra. Mi azzal indultunk el, hogy ha a két erős csapat, az *argentin* vagy a *belga* közül *az egyiket meg tudjuk verni*, akkor tovább kerülhetünk. Az eredmények ismertek. *Salvador* ellen sziporkázóan játszott a magyar válogatott, az argentin meccsen a másik véglet következett, s a mindent eldöntő összecsapáson – a belgák ellen – nem tudtuk a magunk oldalára billenteni a mérkőzést. Így búcsúra kényszerültünk.

Miben látja az argentinok elleni olyannyira fájó vereség fő okait?

– Argentína ellen minden „bejött", már ami a magyar labdarúgás *gyengéit* illeti. A labdarúgás alapjait adó és jelentő fő jellemzőkben nem tudtunk lépést tartani ellenfelünkkel. Sőt harcosságban is fölénk tudott kerekedni az exvilágbajnok. Az már más kérdés, hogy éppen ellenünk jött ki a lépése. Sem előtte, sem pedig utána nem tudtak igazán kiemelkedőt nyújtani. És ami a legszomorúbb, éppen ezen az összecsapáson ment a leggyengébben a mieinknek. Az egybeesés hozta aztán ezt az annyira fájó 1-4-et.

A harmadik találkozón aztán még minden megtörténhetett volna. Miért nem tudtuk megtartani az előnyt?

– Egy félidőn át jól játszott a csapat a belgák ellen. A lelátóról úgy tűnt, hogy a kezünkben van a továbbjutás. És jött az a furcsa gól, amilyent csak mi tudunk kapni! Ennyit nem lehet sorozatban hibázni. Mészáros egy hibája csak a betetőzése volt a bajoknak! Volt ennek a le nem szerelt akciónak három olyan fázisa, amikor egy jó csatár, egy jó középpályás, egy jó hátvéd közbe tudott volna avatkozni. A mieink egyszerűen nem hitték el: baj lehet. Ezt a belga csapatot ott és akkor meg lehetett volna verni. Hogy nem így történt, elsősorban saját magunkat hibáztathatjuk. Elestünk a nagy lehetőségtől. Pedig csak egy kevéssel több bátorság kellett volna.

Ha már ilyen részletesen beszéltünk erről az egyetlen gólról, térjünk ki néhány olyan alapvető tételre, amely jellemző egész labdarúgásunkra.

– Erőnléti, taktikai hibák halmaza csúcsosodott ki a meccsen. Mindehhez még hozzájárult egy sor helyezkedési tévedés is. Nagyon sok a tennivalónk. Úgy vélem, hogy a szakvezetés megoldja a gondokat, mert olyan lelkesedéssel és akarással dolgozik, hogy annak hosszú távon meg kell legyen az eredménye. Természetesen komoly összefogásra van szükség. Jobb bajnokságot kell játszani, színvonalasabb mérkőzéseket vívni. Közös a felelősségünk, s természetesen közös a siker is, ha majd a hosszú és következetes munka után eljutunk odáig. Jön az EB, az olimpia, az utánpótlás EB, a fiataloknak az UEFA-torna, az ifi EB. Van feladat bőven. Látjuk hibáinkat, de meglevő eredményeinket is. És ez már egy lépést jelent az eredményesség irányába.

Milyennek látta a többi együttest? Melyek a leglényegesebb tanulságok? Természetesen nem érinthetünk minden kérdést.

– A futball nagy ünnepe a VB. A mostani 24-es döntő a maga nemében érdekes és páratlan volt. Komoly kísérlet arra, hogy szélesítsük a tablót. Rám a brazilok tették a legjobb benyomást. Önfeledten tudnak játszani. Kitűnő az erőállapotuk. Nem *harcolnak*, hanem *játszanak*. Miután technikailag teljesen képzettek, erőnlétük kifogástalan, éppen ezért nem kellett szenvedniük a győzelemért. Támadójátékkal rukkoltak ki minden meccsen. A legjobbak példája mindig megszabja négy évre a futball arculatát szerte a világban. Remélem, hogy ez a stílus terjed el. Ugyanis minden megvan benne, ami a jó labdarúgást jelenti! Az olaszok ellen taktikai hibát követtek el, mert rosszul védekeztek.

A többi együttesről milyen benyomásokat szerzett? Szinte mindegyik csapat megpróbált mást játszani, formálni saját arculatát.

– A jótól a gyengéig minden megtalálható az 52 mérkőzés összegzésénél. Ami feltűnő, *egyenletesen jó formát kevesen tudtak nyújtani.* Az NSZK például az „algériai sokk" után talált csak magára. A lengyelek is később lendültek bele. Véleményem szerint jó teljesítményüket sikerült azzal megtoldani, hogy *Lato*, *Boniek* és mások kitettek magukért. Egy ügyes, lelkes csapatban sokat ér, ha akadnak olyanok, akik lökést tudnak adni a döntő pillanatokban. Az angolok megszokott játékukat adták. Teljesítményük megbízható, kiegyensúlyozott. A franciák megérdemelten jutottak a legjobb négy közé. Modern futballt játszanak. Ha kell kemények, erőszakosak, értenek a védekezéshez, s ami döntő: tudnak támadni. A kemény olaszok megnyerték a világbajnokságot, megérdemelten.

A 24-es mezőnynek sok érdekes tagja volt. Hogyan látta ezeket?

– A harmadik világ válogatottjai sok tekintetben nagyon eredményesek voltak. Bizonyították, hogy a futballt meg lehet tanulni és tanítani, ahol erre igény van, ahol erre gondot fordítanak. *Algéria, Kuvait, Kamerun, Honduras* és mások példája örömmel tölt el minket. A világon tovább terjed a futball, s ezt nagyon fontos dolognak tartom. A 24-es döntő is igazolta, a futball – ha lehet – még inkább világjáték, mint eddig bármikor! Úgy vélem, hogy erőnlétileg és technikailag nem rosszak ezek a csapatok. Ami viszont európai szemmel jól kitapintható, az az, hogy taktikailag még nem elég érettek. A következő fázisban nyilván erre is nagy gondot fordítanak.

Beszélgetésünk során sok szó esett a futball általános fejlődéséről, arról, hogy a védekezés és támadás új elemekkel gazdagodott. Nekünk is szükségünk van arra, hogy ezeket hasznosítsuk. Ezt kívánja tőlünk a labdarúgó-közvélemény, ezt várják mindazok, akik szeretik a magyar futballt, s akik velünk együtt várják az eddiginél jobb eredményeket.

VARGA BÉLA

A VB egyik óriási szenzációja: Algéria–NSZK 2-1! Belloumi gólt lő Schumacher kapujába

Labdarúgó fiesta
és a harmadik világ

Rossi a kupával

A körülményeket tekintve, valóban nagy elismeréssel lehet a tizenkettedig labdarúgó világbajnokságról beszélni. Méreteiben meghaladt minden eddigit. Már magát a megnyitót és a *belga—argentin* mérkőzést nemcsak az a 100 000 ember látta, aki jelen volt a barcelonai *Nou-Camp* stadionban, hanem — a kimutatások szerint — több mint *egymilliárd* ember nézte a televízióban. Minden negyedik földlakó a készülék előtt ült, vagy a rádiót hallgatta. És a befejezésig — június 13-tól július 11-ig — meghaladta a tízmilliárdot a nézők száma. Már ez egymagában tanúsítja: a labdarúgás a legnépszerűbb sportág a világon.

Történhettek fontos események a világban — méghozzá nem is lényegtelen és kevés; háborúskodhattak — sajnos ez is megtörtént, nem egy helyen, s ezrek—tízezrek pusztultak el értelmetlenül, de e 28 napon keresztül jóformán a labda körül forgott a világ, mondhatnánk egy kis túlzással. A küzdelem a világbajnoki címért folyt, mint minden negyedik esztendőben. És ilyenkor ez mindennél fontosabb a szurkolók szemében. Hogy is mondta *Bill Shankly*, az FC Liverpool menedzsere? Körülbelül igaza lehetett: „A futballban egyáltalán nem életről-halálról van szó. Ennél sokkal többről!"

Óvnunk kell magunkat természetesen, hogy a kerek labdát, vagy a „pöttyöst", ahogy újabban nevezik,

Labdarúgó fiesta

és a harmadik világ

Krankl, az osztrák középcsatár (a földön) nem bír az algériai védőkkel. Ausztria–Algéria 2:0

mindenek fölé helyezzük, hiszen ez valamiféle emberi őrülethez vezetne, de e játék szaklapjában más hangzása és értelme van az ilyen túlzásoknak is. Egyébként nem ok nélkül. Az érdeklődés arányát tekintve tudomásul kell vennünk, hogy a labdarúgás olyan társadalmi tény, amelyet az emberi élet egyéb területein is figyelembe kell venni. De most nem ennek taglalása eszmefuttatásunk célja, hanem maga a játék, a világbajnokság.

A szuperlativuszokat sem folytatjuk, hiszen közismert, hogy először vett részt 24 csapat 16 helyett a döntőben, hogy e négy hét alatt 52 mérkőzést játszottak, és hogy összesen 305 selejtező előzte meg ezt a döntőt, és így tovább. Mindez rekord az eddigiekhez képest, ami önmagában abból adódik, hogy egyre nagyobb a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség, a FIFA tagjainak a száma. Ma már 150, tehát majdnem annyi, mint az Egyesült Nemzetek Szervezetéé.

Kétfélidős Mundial

A döntő résztvevőinek megemelt számára való tekintettel ésszerű volt, hogy a játékokat két részben bonyolítsák le. Ezt így nem mondották ki, gyakorlatilag azonban ez történt. Mind ez ideig, amíg csak 16 csapat küzdött, „egy félidő" alatt eldőlt a világbajnokság sorsa. Most bevezették a „második félidőt" is. Ami azt jelenti, hogy a világbajnokság első részében a legjobb 12 közé jutásért folyt a harc, a másodikban pedig a végső győzelemért. Az első félidőben a döntősök fele kiesett, a második fele, a továbbjutó 12 pedig folytathatta a harcot. Mi sajnos csak egy félidőt játszhattunk ezen a világbajnokságon.

Sok vita folyt már előzőleg, de még a játékok idején is, hogy helyes-e a módszer. Vagy ha igen, magukkal vihetik-e (illetve miért nem viszik magukkal) a csapatok az egymás ellen játszott meccs eredményét, ha továbbjutnak, mint például a vízilabdázók. Sokan nem értettek egyet az irányított sorsolással. Mindezen lehet — fognak is — vitatkozni. Figyelembe kell azonban venni, hogy tökéletes módszer a labdarúgásban sincs. Az elfogultság itt is szerepet játszhat. A sorssal és szerencsével sincs mindenki egyforma viszonyban. Még talán abban is kételkedhetünk, hogy mindig a világ legjobb csapata nyeri a VB-t. És még mennyi más feltételezést ide írhatnánk, hiszen mindez hozzátartozik ahhoz, hogy ilyen izgalmas a labdarúgás.

De mindez egyremegy. Nem kétséges, hogy csak a legjobbak juthatnak a legjobbak közé. Ez biztos. Hogy azután ki lesz—lett a világbajnok? Aki az utolsó, a döntő mérkőzést megnyeri, illetve megnyerte.

Ezt a módszert egyébként a világbajnokság igazolta, éppen úgy, mint a döntő résztvevői számának felemelését 16-ról 24-re. És lényegében azoknak sem lett teljesen igazuk, akik azt mondták (és több újság írta), hogy a második félidővel kezdődött meg az „igazi" VB.

Mert nézzük csak meg, vagy emlékezzünk vissza, milyen meglepetések voltak már az első félidőben. Meglepetésnek nevezzük, pedig — mint később kiderült, és erről majd külön szólunk — egyáltalán nem számított annak. A sorozatos „meglepő" eredmények ugyanis már szinte törvényerőre emelik az erőviszonyok egyre szembeötlőbb kiegyenlítődését. Vagy legalábbis ennek folyamatát.

Most fordult elő talán először, hogy a döntő résztvevői közül jóformán egyik csapat sem játszott teljesen alárendelt szerepet. Volt ugyan egy-két gyengébb, esélytelen együttes, ilyen lesz is mindig, de még ellenük sem mehetett biztosra senki. Ki gondolta volna azonban, hogy az *algériaiak* biztosan verik a világbajnokságra törő *nyugatnémeteket?* Hogy csak azért nem juthatnak a 12 közé, mert az NSZK összejátszott ellenük az osztrákokkal? (Ez volt a VB legpéldátlanabb „bundája".) Vagy: *Kamerun*, amelyről a legtöbb szurkoló azt sem tudta, hogy hol fekszik, egyetlen vereség nélkül, három döntetlennel kiesik, ugyanakkor a nagymúltú *Olaszország ugyancsak* vereség és győzelem nélkül, három döntetlennel továbbjut ugyanabból a csoportból, hála jobb gólarányának. És így sorolhatnánk tovább. Hasonló váratlan eredmények születtek a VB második „félidejében" is, ami tovább használt a labdarúgás népszerűségének.

A fejlődő országok előretörése

A döntő résztvevőinek létszámát tulajdonképpen — vagy legalábbis részben — azért emelték fel, hogy a labdarúgást a fejlődő országokban, az úgynevezett harmadik világban is népszerűsítsék. Földünk ama részein, ahol végeredményben mégiscsak az emberiség kétharmada él. És ennek a világbajnokságnak a legnagyobb eredménye éppen az volt, hogy ezek az országok máris majdnem teljesen felzárkóztak a futball-nagyhatalmak mellé!

És hogy ez nem sikerült egyelőre eredményesebben, annak több oka van. Ilyen a már említett „bunda". Lényeges szerepet játszott a bírói elfogultság ellenük. Sajnos, nagyon is szembeötlő volt a pártatlanok pártossága. És ebben az a legszomorúbb, hogy akiket éppen fel akart karolni a világszövetség, a FIFA, a bírák sokszor éppen azokat sújtották.

Nem állítjuk persze, hogy igazságosabb bíráskodás mellett bármelyik, hogy valamelyik csapat akár-csak az első négy között végez, de az bizonyos, hogy egyikük-másikuk

Gonzales kapura lő. A földön Sallai, jobboldalt Martos, háttal Bálint. Magyarország–Salvador 10:1

a 12 között még jobban felhívja magára a figyelmet a labdarúgás világában.

Miben áll a fejlődő országok felzárkózása, és minek köszönhetik — legalábbis erkölcsi — sikerüket?

Mindenekelőtt: tudnak futballozni. Megemlítettük, hogy jóformán egyik csapat sem játszott alárendelt szerepet, talán még a (tőlünk) legtöbb gólt kapott Salvador sem. Ezt főként rossz taktikájuknak köszönhetik, hiszen utána csupán egygy gólt kaptak Belgiumtól és Argentínától kettőt.

Általában mindegyik csapatról elmondható, hogy jó az erőnlétük, a labdakezelésük és többnyire a taktikájuk is. Tehát fegyelmezettek, betartják az utasításokat, s még az olyan kockázatos — de néha fölöttébb hasznos — módszereket is elsajátították, mint például a lesrejátszás. (Különösen az algériaiak és a hondurasziak „tűntek ki" ebben.) Egy fegyelmezetlen vagy taktikailag éretlen csapat alaposan ráfizetne efféle kísérletezésre.

A gyorsaság és a játékosság, s az ehhez való érzék szinte velük született tulajdonság, mindezt csak csiszolni kellett, no meg állandósítani, ami azután már az edzők dolga. A tengeren túl természetesen a latin-amerikai iskola érvényesül, míg Afrikában és Ázsiában európai és dél-amerikai edzők végzik ezt a munkát.

A tervszerű képzés körülbelül két évtizeddel ezelőtt kezdődött az afrikai és ázsiai országokban. A FIFA megbízásából — tudomásunk szerint — a nyugatnémet *Dettmar Cramer* kezdte el a fejlődő országokban a játékos-, edző-, sőt bíró-képzést, majd őt mások is követték. *Kuvaitban* a brazil *Mario Zagalo*, majd *Carlos Alberto* terjesztette a labdarúgás tudományát, *Kamerunban* a francia *Jean Vincent*, és így tovább, angolok, hollandok, szovjetek, jugoszlávok és természetesen — magyarok. Az ő munkájuk eredménye kezd most beérni, mígcsak ki nem alakul olyan „hazai" mestergárda, amely esetleg új, sajátos elemekkel gazdagítja a labdarúgást.

A hondurasi Laing fejese nyomán akadálytalanul jut a labda Jennings kapujába. Honduras–Észak-Írország 1:1

A legjobb észak-írországi csatár, Gerry Armstrong boldogan ugrik a magasba, sikerült az akció: a labda a hálóban

Új távlatok?

Nem új elem, de kétségtelen, hogy a szinte önfeláldozó, önzetlen lelkesedést a fejlődő országok hozták vissza ebbe a sportágba, éppen ezen a világbajnokságon. Nem parancsra, nem edzői utasításra, mégcsak nem is pénzért, míg másutt hovatovább a csekk jelenti a nemzeti lobogót is. (Kuvaitban hiába ígértek volna csak csupán pénzt, hiszen ottan majdnem minden játékos olajdollármilliomos.) Egyszerűen ősi ösztönből, azért, mert az ember eleve küzdelemre született, vagy „csakazértis" megmutatjuk, esetleg nemzeti öntudatból vetették magukat a játékba. Mégpedig olyan elszántan, hogy ha nem 90 percig tart egy mérkőzés, talán addig játszanak, míg össze nem esnek.

Mi várható e világbajnokság után, amely e tekintetben lehetséges, hogy valóban új szakasz kezdetét jelenti a labdarúgás történetében? Ami népszerűsége terjesztését illeti, ezt már most elmondhatjuk. Nem hagyható azonban figyelmen kívül, sőt talán ez a legfontosabb: a harmadik világot még nem a nagyok, az ilyen vagy olyan, de népességileg legnagyobb hatalmak, hanem a „mini"-országok képviselték. Az egykét milliós nemzetecskék (a kb. 12 milliós Algériát kivéve). Olyan kis országok, ahol itt-ott az éghajlat sem igen kedvez a labdarúgásnak és a legtöbb sportágnak. Mi történik, ha a többi, tíz- és számilliós népek is komolyan bekapcsolódnak?

Tudjuk, nem minden nép született labdarúgásra; szemléletük, hagyományuk, vérmérsékletük és érdeklődésük más játékokra összpontosul. A harmadik világ legtöbb országában azonban mind ez ideig sajátos belső és külső problémák akadályozták kényszerűen a sportágak, főként a csapatjátékok fejlődését, noha az igény és az érdeklődés figyelemre méltó. A most lezajlott világbajnokság éppen ezekben az országokban ösztönözhet arra, hogy a labdarúgás tömegsporttá váljék, s a regionális bajnokságokon és a félvállról vett VB-selejtezőkön túl a világ labdarúgásának élvonalába kerüljenek.

Ez pedig új távlatokat nyithat ebben a sportágban is. Komoly nemzetközi szakértők szerint hamarosan megszűnik Európa és Dél-Amerika harca, ami az eddigi világbajnokságokat jellemezte, s Afrika és Ázsia is beleszól majd a küzdelembe.

VÁMOS IMRE

BARCS SÁNDOR:

VB '86 BRAZÍLIA ÉS EGYEBEK

Pillantsunk egy kicsit a nemzetközi „színház" színfalai mögé. Sok érdekes dolgot tapasztal az ember.

1 Itt van mindjárt a szatellitaügy.

Ted Croker, az angol szövetség főtitkára veti fel:

– A szatellitáról sugárzott televíziós sportadások *egyszerűen letaglózhatják az európai labdarúgást.* Kicsemegézhetik a legérdekesebb mérkőzéseket és házhoz szállíthatják a nézőknek. Itt közbe kell lépnie az UEFA-nak és esetleg a FIFA-nak is, hogy kialakítsuk *az európai egyesületek és szövetségek közös álláspontját* arról az egyezményről, amelyek a szatellitákról sugárzott adásokra vonatkoznak.

– A félelem jogos – hagyja helyben *Croker* aggályát *Joao Havelange,* a FIFA elnöke. – Azt ma még kevesen tudják, hogy *a szatellitákról egyszerre hat labdarúgó-mérkőzést lehet közvetíteni.* Ilyen választék kedvéért ki ne maradna otthon? Én azonban azt gondolom, hogy a védekezés módját ki lehet alakítani úgy, hogy közben *a labdarúgás is anyagilag profitáljon belőle.*

2 *Harry Cavan,* a FIFA brit alelnöke több „szálat" is tart a kezében. Nemrégiben Mexikóban járt, ahol szemrevételezte a stadionokat. *Itt rendezi ugyanis a FIFA az 1983. évi Junior VB-t.*

– Nincs túl sok ország Európán kívül, ahol olyan biztonsággal rendezhetnek világtornát, mint *Mexikóban.* Nyolc pályát vizsgáltam felül, *kitűnő állapotban vannak.*

– Lezárult már a nevezés?

– Le, *95 ország nevezett.* Európából és Afrikából 25–25, Ázsiából 20, Közép-Amerikából 11, Dél-Amerikából 10, Óceániából 4.

– És hogy állnak az úgynevezett „periferiális" ügyek?

– Öt ilyen téma van: *a teremfutball, a női labdarúgás, a 16 éven aluliak foglalkoztatása, a mesterséges „talaj" és a közönség viselkedése.* Mivel mind az öt témakörben megoszlanak a vélemények – például a teremfutball szabályainál, de azt is sokan kifogásolják, hogy a nők Európa-bajnokságán 4-es labdát használnak, és egy félidő csak 35 percig tart –, *a kontinentális szövetségekkel fogunk konzultálni, majd valamennyi ügy a végrehajtó bizottság elé kerül.*

3 – Ha már a nőknél tartanak – veti közbe *Hans Bangerter,* az UEFA főtitkára –, 16 csapat nevezett az első női tornára, amely egyébként *nem Európa-bajnokság.* Négy földrajzi csoportba osztottuk be őket. Íme:

I. Izland, Finnország, Norvégia, Svédország. II. Anglia, Észak-Írország, Ír Köztársaság, Skócia. III. Franciaország, Olaszország, Portugália, Svájc. IV. Belgium, NSZK, Dánia, Hollandia.

Nic Johanson, a norvég szövetség főtitkára:

– Én számítottam még Ausztriára, Jugoszláviára és Csehszlovákiára is. Esetleg Lengyelországra.

És Magyarországra?

4 *Hermann Neubergert* vonom félre.

– 1974 óta szajkózom, hogy *Kolumbiában nem lehet VB-t rendezni.* Van-e valami olyan kedvező fejlemény, amely nézetemet megcáfolja?

– Nincs. Illetve, ahogy fogalmaztad, *kedvező* nincs. *Kedvezőtlen* van. Az ugyanis már biztos, hogy *24 csapattal nem lehet Kolumbiában VB-t rendezni. Még 16-tal is aligha, de most már mindenki ragaszkodik a 24-hez.* Hátráltatja az egész folyamatot a belpolitikai helyzet. Áprilisban választások voltak és augusztusban választanak új köztársasági elnököt. Ezt még ki kell várjuk.

Közben *Sir Stanley Rous* is csatlakozik hozzánk.

– Sándornak van igaza! Tizenöt évvel ezelőtt jártam Kolumbiában, s *azóta egy kapavágás sem történt.*

Fenntartom hát 1974 óta hangoztatott véleményemet: *1986-ban Brazília rendezi a VB-t!*

5 *Dr. Mihajlo Andrejevics,* aki 1938 óta megszakítás nélkül tagja volt a FIFA végrehajtó bizottságának (és az áprilisi UEFA-kongresszuson *Szepesi Györggyel* szemben bukott ki a VB-ből) két fontos területét emeli ki a sportorvoslásnak. Az egyik a *harc a dopping ellen,* a másik a *sérülések fagyasztása vagy injekciózása az azonnali továbbjátszás kedvéért.* Előbbi életveszélyes, utóbbi a játékos pályafutásának a végét jelentheti.

– *Igaz--e, hogy ma már olyan ajzószereket használnak, amelyeket mérkőzés végén nem lehet kimutatni?*

– *Nem igaz.* Különben mi értelme lenne a világbajnokságon a doppingellenőrzésnek, amely *Argentinában* eredményes volt, és adott esetben, mint tudjuk, kimutatta az ajzószer használatát?

Érdekes, hogy a labdarúgás, amelyet *kemény, férfias* sportnak tartanak (és régebben konzervatív egyének *„durvának"* is bélyegeztek), *mennyire lemarad a súlyos sérülések statisztikájában más sportágakkal szemben.* A kórházi kezelés tartama tekintetében a *lovaglás* vezet (az összsérülések 37,2 százaléka hosszú kórházi tartózkodást igényel), utána következik a *sízés* (35,2), a *jégkorong* (21,7), a *cselgáncs* (19,2), de még – *ki hinné?* – a *tenisz* (19) is megelőzi a labdarúgást (15,6)!

6 *Szepesi György* végrehajtó bizottsági tagságát tervszerűen készítette elő az MLSZ nemzetközi bizottsága. *A diplomáciai lépések a 125-ik magyar–osztrák mérkőzés napján kulmináltak, amikor a FIFA és az UEFA elnöke és főtitkára nemcsak ellátogatott hozzánk, de megjelent a sajtó képviselői előtt is.*

Mégis, a szavazatok elnyerésében a legfőbb érdem – *az MLSZ elnökét illeti.* Jellemző erre a *Heinz Gerővel* (osztrák UEFA VB-tag) lefolytatott beszélgetésem, még a szavazás előtt.

– Mi azért támogatjuk *Szepesit,* mert nyelveket tud, és mindezen felül *van mondanivalója is.*

Észre sem vettem, csak most jut eszembe: *Heinz Gerő megfogalmazta az ideális sportdiplomata prototípusát.*

7 *Hans Passlack,* az NSZK szövetségi főtitkára mondja:

– A közeljövőben Európában *a női labdarúgás fejlődése lesz napirenden. Nálunk már 400 ezer nő rúgja hetenként a labdát a különféle bajnokságokban.* Felhívom a magyarok figyelmét, hogy sikeresen alkalmazzuk a 10 és 14 éves korhatár között *a vegyes (fiú–lány) csapatok elvét.* A lányok gyorsabban fejlődnek technikai és fizikai téren is.

Ha tudná, hogy nálunk össze-vissza csak *hat női csapat van . . .*

8 *Ellert Schram,* az izlandi szövetség elnöke:

– Ellenzünk minden megkötöttséget az olimpiai szereplés tekintetében. Tíz csapatunk játszik az első osztályban. *Egyenesen abszurdum, hogy legyen egy VB-csapatunk és egy külön olimpiai keretünk is.*

Artemio Franchi, az UEFA elnöke:

– És az nem lenne abszurdum, *ha az olimpiai tornából is VB-t csinálnánk?*

9 Tudja-e a kedves olvasó,

hogy a FIFA első, nem európai tagországa *az a Dél-Afrika volt, amelyet apartheid politikája miatt kizártak a világszövetségből?*

hogy a FIFA-nak 150 nemzeti szövetség a tagja 300 ezer klubbal, 700 ezer csapattal és 400 ezer játékvezetővel?

hogy az igazolt játékosok száma *30 millió?*

hogy ebből *nem egészen két százalék a profi?*

s hogy az óriási amatőr tömegek számára *nem létezik nemzetközi torna?*

Akar könnyű, tiszta munkát végezni?

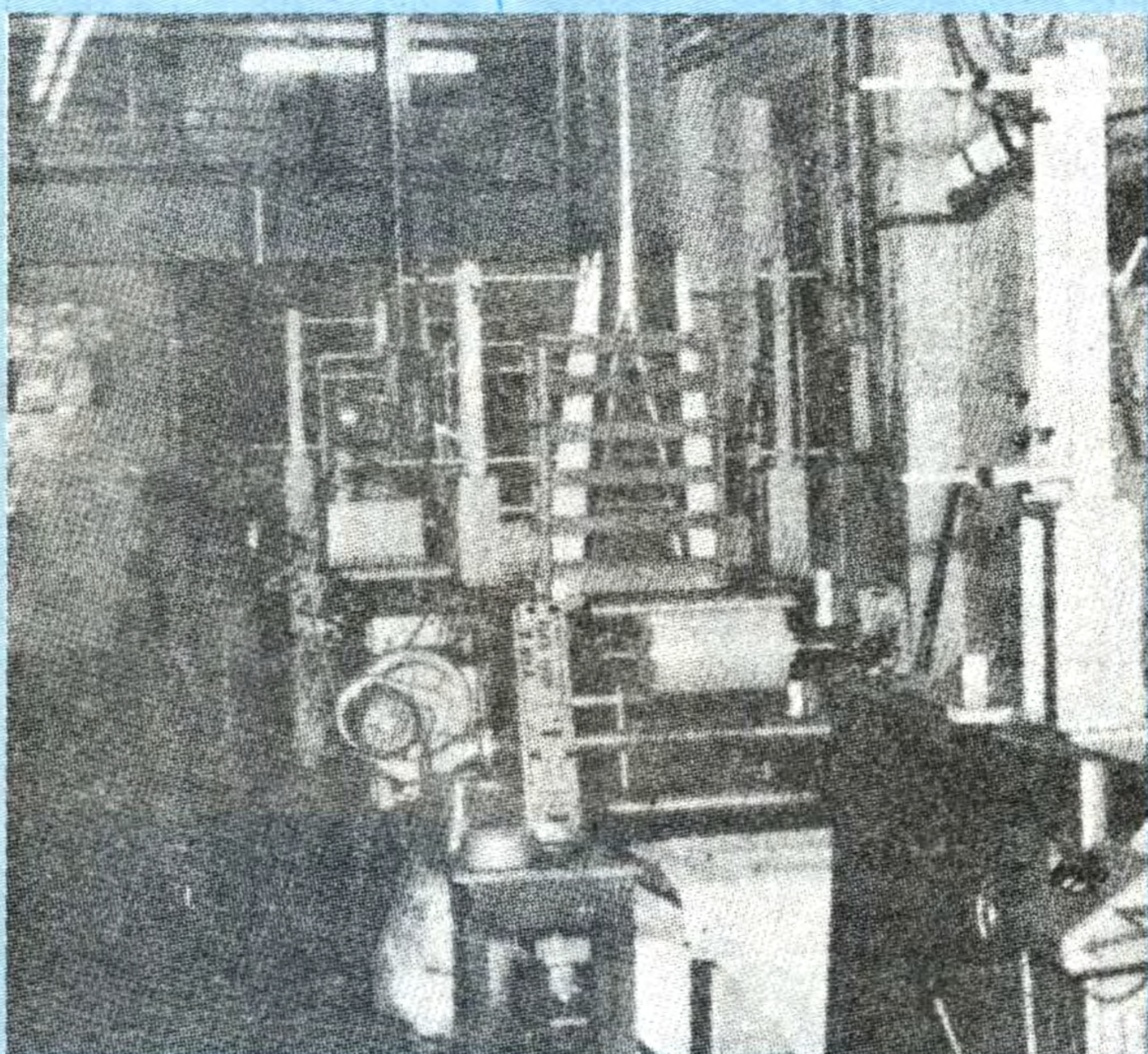
FIGYELEM!

Akar jól keresni?
Jöjjön a Papíripari Vállalat Csomagolóanyag-gyárába dolgozni.
Legmodernebb műanyaggyártó, műanyag- és papírfeldolgozó automatagépek kezelésére betanítunk férfiakat és nőket.

ÖTNAPOS MUNKAHÉT

Kereseti lehetőség beosztástól függően:

III. műszak — férfi 4000,— Ft — 4600,— Ft-ig
III. műszak — nő 3500,— Ft — 4200,— Ft-ig

ALBÉRLETI HOZZÁJÁRULÁST FIZETÜNK

Római-parti üdülés biztosítva.
Kedvezményes étkezési lehetőség.
Jelentkezni lehet a PV Csomagolóanyaggyára munkaügyi osztályán:
Bp. XIII., Szabolcs u. 6. 203-640
Bp. XIII., Teve u. 41. 409-300
Bp. XIV., Ilka u. 31. 834-560
Bp. IV., Váci út 83. 692-344

Újra az ígéret földjén az MTK-VM

Volt abban valami rendkívül elgondolkodtató, ahogy az MTK-VM szurkolói június első vasárnapján köszöntötték élvonalba visszajutott csapatukat. A kék-fehérek a Kazincbarcika elleni második, Hungária körúton lejátszott osztályozójukat igencsak gyengécske játékkal szép csendben elvesztették, de hála a korábban kivívott kétgólos barcikai győzelemnek, még így is sikerrel jutottak túl az „osztályvizsgán". Ám a közönséget mint mindig, ezúttal sem lehetett becsapni: egy részük ugyan kitartóan harsogta a bajnokcsapatot ünneplő rigmusokat, de ugyanakkor nagyon sokan elgondolkozva, borús tekintettel, érezhetően keserű szájízzel ballagtak a kijáratok felé...

(„Megint bebizonyosodott, hogy mennyire nem volt alaptalan az egész évben többször is hangoztatott aggodalmam: az MTK-VM együttese a harminc NB II-es mérkőzésen sem érett igazán meg az élvonalra... A korábbi évek szomorú eseményei nagyon megrázták ezt a társaságot, és még mindig maradt abból a régi hangulatból egy jóadag az öltözőnkben... Érzem, hogy a legtöbb játékos akar hinni nekünk, vezetőknek, de mégis, néha még mindig tartózkodóak, azt lesik, vajon mi lehet a mondókám mögött?... Én végig NB I-es „szemüvegen" keresztül figyeltem a csapatot, ezért is volt, hogy olyankor is kritizáltam, amikor a fiúk képtelenek voltak a győzelmek felett érzett — egyébként jogos — örömükön túllépni egy kicsit, és észrevenni, hogy a mutatott játék még mindig nagyon kevés... Pedig azt mindannyian jól tudjuk, hogy az MTK-VM-nek az élvonalba felkerülés csakis az első, méghozzá a legalsó lépcsőfokot jelentheti! Ennek a csapatnak rövid időn belül újra méltóképpen kell képviselni ezt a nagymúltú klubot!"

Sárosi László vezető edző

Egy évvel ezelőtt, amikor az MTK-VM kiesett az első osztályból, a klub vezetése higgadtan felmérte az érthetően cseppet sem rózsás helyzetet a Hungária körúton, majd döntöttek: a bukást megbízott edzőként végigasszisztáló Szarvas László helyett a Volán eddigi mesteredzőjét, Sárosi Lászlót szerződtették, valamint megbízták a klub egykori kitűnő labdarúgóját, Danszky Józsefet a szakosztályelnök-helyettesi feladatokkal. A játékosállományt pedig sikerült megóvniuk az ilyenkor szokásos csábításoktól, így gyakorlatilag ugyanazok vágtak neki a „száműzetés" évének, akik annak tevékeny előidézői voltak korábban...

Persze, menetközben azért történt néhány változás, hiszen Egervári visszavonult az egész embert kívánó labdarúgástól, aztán Kertész bevonult, lemondtak Sebestyénről, majd a változások sorát a tavasszal Ausztráliába szerződött Koritár zárta. Az említettek helyére pedig Sárosi bátran beállította a saját nevelésű fiatalokat! Így lett stabil tagja az MTK-VM-nek Szabados, Varga II, Bognár és Fodor, valamint többször szóhoz jutott a 17 éves Katzenbach.

(„Amikor aláírtam a szerződésemet, világosan közölték velem, hogy egyetlen feladatom van: mielőbb visszahozni a csapatot az NB I-be. Tudtam, hogy ez a társaság meglevő futballtudása révén képes lehet a visszatérésre, ezért megpróbáltam úgy tenni, mint a sakkozók: néhány lépéssel mindig előbbre gondolkodni! Igyekeztem a jövő, az élvonalba visszatérő MTK-VM együttesét kialakítani. Ezért fogtam hadra a fiatalokat, akik persze felvonultatták fiatalságuk minden erényét és hibáját. De csalódást egyikük sem okozott! Szabados nagyon megbízható védő volt, ha szorgalma ilyen marad, ő lehet sokáig az MTK-VM egyik szélsőhátvédje. Varga II, Bognár és Fodor egy-egy találkozón felvillantották a bennük rejlő lehetőségeket, náluk arra kell törekednünk, hogy egyenletessé tudjuk tenni a teljesítményüket. És ne feledjük, ők a legkényesebb posztokon játszottak. Katzenbach speciális eset, szerintem túl sokat volt távol a különböző ifjúsági válogatottakkal, így alig edzett, ami semmiképpen sem jó. És még mindig egy évig ifjúsági korú játékos... No, és így kellett cselekednem már csak azért is, mert tisztában vagyunk azzal, hogy a jövőben az MTK-VM nem tud, de nem is akar kiöregedőben levő, pályafutását a Hungária körúton néhány hónappal csak meghosszabbítani kívánó futballistákat igazolni!"

Sárosi László vezető edző

Ami tény: az MTK-VM együttese az NB II Középcsoportjában gyakorlatilag végig vezetve, biztosan nyerte meg a bajnokságot, majd összességben az osztályozókat is sikerrel vette. Sőt, az MNK küzdelemsorozatában olyan csapatokat búcsúztattak, mint a Ferencváros, a Bp. Honvéd, vagy az akkor még NB I-es Ózdi Kohász! Csak az elődöntőben maradtak alul Székesfehérvárott a Videotonnal szemben, vagyis kétségtelen, hogy időnként bizonyították a vezető edző elképzeléseit. De az is tény, hogy a kék-fehér gárda képes volt alkalmanként csapnivaló produkciókra is, melynek „eredményeképp" például az Építőktől elszenvedett vereséget követően pénzbüntetésben részesült a teljes csapat! Meglehetősen furа kép alakult ki mindezek következtében az MTK-VM-ről: amikor nagyon kellett a győzelem, a jó eredmény, akkor a csapat rendre hozta is azokat, ám amikor csak egy kicsit is páholyban érezték magukat a játékosok, akkor villámgyorsan leeresztett a társaság... Nagy kérdés, hogy ezt a labilitást, nagyfokú szeszélyességet magával viszi-e az élvonalba a Hungária körúti gárda? Mert ha igen, akkor bizony még a vártnál is kellemetlenebb meglepetések érhetik őket...

(„Sajnos, három olyan futballistánk is van a jelenlegi keretben, akik bizonyos értelemben kifejezetten rossz hatással voltak a többiekre! Ők a végletek emberei, kiegyensúlyozatlan magánéletükkel, rendszertelenségükkel. Megpróbáltuk életvitelüket a helyes irányba terelni, eddig vajmi kevés sikerrel. Márpedig számunkra létkérdés, hogy a valóban jelentkező morális labilitást a minimálisra csökkentsük a csapatban, mert különben komoly gondjaink lehetnek az

Kasza, a Kazincbarcika kapusa bravúros kivetődéssel csipi el a labdát Fülöp elől. Jobbra a barcikai Tóth. MTK-VM–Kazincbarcika 0-1.

Záhonyi Iván felvétele

élvonalban. Akkor, amikor például ki kellene majd harcolni egy idegenbeli döntetlent... Mondtam is a fiúknak: borzasztó, hogy a mai MTK-VM képtelen adott esetben tartani a döntetlent. Mi vagy sírunk — vagy nevetünk. De a középutat még nem ismerjük..."

Danszky József
szakosztályelnök-helyettes

Danszky szavai igencsak a lényegre tapintanak! A rendkívül agilis, határozott, céltudatos — civilben egyik kórházunk főmérnöke — szakvezető érthetően aggódik. Ő ott él nap mint nap a labdarúgók között, így jól ismeri problémáikat. Danszky József egyébként megpróbálta életre kelteni az úgynevezett menedzser típusú vezető modelljét, aki egy személyben tartja kezében a labdarúgó szakosztály ügyes-bajos dolgait, tehermentesítve ezzel a vezető edzőt, akinek az MTK-VM-ben a kialakult gyakorlat szerint csakis az első csapatért kell felelnie. Ami természetesen nem jelenti azt, hogy például Sárosi ne ismerné jól az ifjúsági csapatot, hiszen minden bajnoki mérkőzésüket megtekintette! De nem kell elmerülnie a részfeladatok intézésében, azokat Danszky, valamint Földes György technikai vezető és az örökifjú Bakos Antal intéző leveszik a válláról.

Nagyon nehéz időszak következik az MTK-VM életében. Bármily furcsán is hangzik az ő esetükben, mégis azt kell mondani: meg kell szilárdítsák helyzetüket az élvonalban újonccsapat létükre...

(„Tudjuk jól, hogy az MTK-VM önmagához képest jelen pillanatban a visszajutással még csak a nullponton áll. De azt most ne várja senki tőlünk, hogy rögtön képesek leszünk az egykori nagy elődök nyomdokaiba lépni. Arra mi még képtelenek lennénk. Őszintén mondom, egy év múlva annak is kifejezetten örülnék, ha sikerülne a gondtalan bentmaradás az NB I-ben! Hogy így legyen, ahhoz játékosainknak a korábbinál is jóval többet kell vállalniuk az edzéseken, Sárosi László vezető edzőnek pedig sokkal kegyetlenebbnek kell lennie... El kell érje a fiúknál, hogy a gyakorlások során a játékosok a holtponton soha ne adják fel, hanem önmagukat legyőzve, összeszorított fogakkal, aszkéta módjára, megszállottan végezzék az előírtakat! Ma is azt mondom, amit egy évvel ezelőtt, amikor elvállaltam a feladatomat: az a játékosunk, aki nem hisz abban, hogy öt év múlva európai színvonalon lesz képes futballozni az MTK-VM-ben, az jobb, ha máris elbúcsúzik tőlünk!)

Danszky József

Nagy vizsga előtt áll tehát az MTK-VM. Amelynek jó néhány játékosa bizony példát vehetne a veterán kapus, Brünyi Béláról. Aki immár évek óta naponta becsülettel úgy készül az edzéseken, mintha ő védene a következő bajnoki mérkőzésen, miközben tisztában van vele, hogy a szakvezetés csak Gáspár esetleges sérülése, vagy nagymérvű formahanyatlása esetén számol vele.

(„Nagyon remélem, hogy a nyár folyamán sikerül feloldanom az egyesekben még meglevő kevéske tartózkodást, és elérem, hogy mindenki fenntartás nélkül higgyen bennem. Az természetes, hogy az NB I-ben más lesz a játékunk, mint volt a második vonalban, hiszen nyilván itt nem tőlünk fognak félni a riválisok, hanem inkább mi tartunk majd tőlük... Kacérkodom néhány taktikai meglepetéssel is, de ez legyen a mi titkunk egyelőre... Arra feltétlenül képesnek érzem a csapatot, hogy bent maradjon, arra viszont már nemigen, hogy gond nélkül tegye mindezt... És ami leginkább aggaszt: még nincs meg az a belső tartása az együttesnek, amely szükséges lenne ahhoz, hogy ne omoljon össze, ha esetleg két-három váratlan vereség érne minket...)

Sárosi László

Fura, mondhatni groteszk fintora volt a futballnak, amikor a Kazincbarcika elleni vereséget követően a győztesek szomorúan ballagtak le a gyepről, míg a vesztes együttes tagjai határtalan boldogsággal az arcukon borultak egymás nyakába... Akkor, ott, az örömteli pillanatokban Borsóéknak nyilván eszükbe sem jutott, hogy tulajdonképpen milyen kevés hiányzott csak ahhoz, hogy ne örülhessenek. Hiszen a barcikaiak néhány perccel azelőtt büntetőt hibáztak... Az MTK-VM végül is kijavította az egy évvel ezelőtti elégtelen érdemjegyet, visszajutott a legjobbak közé. De ahhoz, hogy ott is legalább megfelelő minősítést kaphassanak, ahhoz jóval többre lesz szükség, mint eddig bármikor!

ZSIDAY ISTVÁN

Újra tizenhatan

A nyár eleje természetesen a világbajnokság küzdelmeire irányította az osztrák futballrajongók figyelmét, de az előzmények sora még sokáig beszédtéma marad szomszédunkban.

Stotz, az osztrák válogatott tizenegyet a VB-döntőbe vezérlő kapitány a távozás hímes mezejére lépett még a selejtezők befejeztekor, természetesen nem önszántából. „Jóakarója", *Sekanina* elnök csupán rövid ideig tudott örülni eme győzelmének, mert alig fél év elteltével ő is lemondott tisztségéről. A két jelentős személyi változás okozott ugyan megrázkódtatást, de az „emberek mennek, emberek jönnek" elvet alkalmazva maradandó érzelmi hullámzást széles körben nem okoztak az események.

Újdonság az is, hogy többéves vita, kemény véleményütközések után jelentősen felemelték az I. osztály létszámát. Ősztől ismét 16 csapat méri össze tudását a legjobbak között és ettől színvonalemelkedést várnak a hazai bajnokságban. Általános vélemény, hogy erre szükség is lenne, hiszen a válogatott csapat zömében „idegenlégiósokból" áll. Igaz, hogy a hazai elsőség sorsa izgalmas küzdelemben dőlt el, de ez nem azonos a magas színvonallal.

A bajnoki cím büszke birtokosai végül is — az utolsó fordulóban a Wacker Innsbruck ellen aratott elsöprő 5-0 arányú győzelmével — a *Rapid* lett. A bécsi zöldfehéreknek ez a 26. bajnokságuk, de hozzáteendő, hogy megelőzőn 1968-ban, tehát 14 éve végeztek az első helyen. Az idény kétharmad részében veztő *Austria Wien* a végére kifulladt, utolsó esélyét is eljátszotta azzal, hogy 1-0-ra vesztett az *AK Graz* együttesével szemben, amely végül is a harmadik helyen kötött ki.

A kupadöntő kulisszái mögött

A BEK-döntő ismét angol sikerrel végződött. Ezúttal *Birmingham* városába került a díszes trófea az Aston Villa győzelme után. Brit boldogság — bajor bánat, ezt hozta magával az 1-0-ás végeredmény. De aztán az is napvilágra került — igaz, csak lassan és nem túlkiabálva —, hogy a házigazda rotterdamiaknak is akadt okuk búslakodásra, még inkább a mérgelődésre. Az angol szurkolók ugyanis ezúttal sem bírtak magukkal, randalírozásuk — minden előzetes óvintézkedés ellenére — sok kárt okozott a vendégszerető, kedves városkában.

A nézőtérről 12 000 „túllelkes" brit fiatal hajtottaűzte győzelemre kedvenceit, enyhén szólva kissé bor- és whiskygőzös hangulatban. Az igazi pokol természetesen a meccs végét jelző bírói hármas sípszó után szabadult el. Hiába hadakozott a kétezer rendőr, közel ugyanennyi katona, semmi nem használt. Bár letartóztattak tíz angolt, mégis lakóházak betört ablakai, megrongált autók és bezúzott kirakatüvegek jelezték a diadalmasan vonuló Aston Villa-szurkolók útját.

A csapat vezetői — mit tehettek volna ezek után mást — ünnepélyesen bocsánatot kértek a rotterdamiaktól a történtekért. Nyilatkozatukban elhatárolták magukat a rendbontóktól: „Mindent megtettünk, hogy megelőzzük a felelőtlen elemek garázda viselkedését. Akiknek mi adtunk jegyet és akiket le is fényképeztünk, azok nem tettek ilyet. Sajnos, sokan más módon is juthattak belépőjegyhez és őket nem tudtuk ellenőrizni. Ezek a fiatalok fütyültek a mi előzetes felhívásunkra és kéréseinkre. Nagyon sajnáljuk, ami a mérkőzést követően történt, és ez bizony egy kis árnyékot is vet fényes sikerünkre!"

Udvarias, szép szavak, de a tényeken nem változtatnak. Az *Anderlecht* elleni mérkőzés nyomán már megbüntették a birminghamieket 50 000 svájci frankra, és legközelebbi hazai kupamérkőzésüket zárt kapuk mögött kell rendezni. Úgy látszik, ebből sem okultak.

Egy bizonyos — az angol futballszurkolók körében mielőbb szükséges rendet teremteni!

. . . itt kell kezdeni . . .

Egy csőd anatómiája

Miért döcög az utánpótlás?

A világbajnoki felkészülés finisében tartottunk, amikor a döbbenet egy pillanatra elterelte a figyelmet a Mundialról. Olyan eredményeket röpítettek világgá a hírügynökségek, melyek még a labdarúgást csupán a válogatott- és a legérdekesebb bajnoki mérkőzésekre figyelő szurkolókat is elgondolkoztatták...

Ifjúsági válogatottunk Finnországban az ifjúsági EB-n, legjobb 21 éven aluli játékosokból álló csapatunk pedig az évenként megrendezésre kerülő rendkívül jelentős touloni tornán mondott csődöt. Összesen hétszer lépett pályára rövid időn belül ez a két gárda, összesen hétszer szenvedett vereséget. Az utánpótlás válogatott úgy kapott ki zsinórban négyszer, hogy egyetlen gólt sem volt képes szerezni...

Mármost nyilvánvaló, a versengésnek törvényszerűen vesztesei is vannak, aki a küzdőtérre lép, annak vállalnia kell a kudarc kockázatát is, ilyen töménységben azonban kissé sok, megfekszi a gyomrot. Még egy, a miénknél jóval szerényebb hagyományokkal rendelkező országnak is el kellene gondolkoznia a történteken, hát még nekünk, magyaroknak, akiknek olyan csapatai léptek korábban a nemzetközi küzdőtérre, melyek ugyancsak sokszor ejtették ámulatba a világot. Egy olyan nemzet ifjú labdarúgói találtattak túlságosan könnyűnek május végén, mely világklasszisok sorát vonultatta fel annak előtte, s amelynek ifjúsági válogatottai győztek és érmek egész sorát nyerték el az UEFA-tornákon, s amelynek az élvonal közvetlen utánpótlását reprezentáló válogatottai is hagyományosan jól szerepeltek a nemzetközi megméretés porondján!

Ha önkényesen elválasztjuk fiatal labdarúgóink teljesítményét a nagy egésztől, ha csupán egyszerű presztízskérdéssé egyszerűsítjük a történteket, nos akkor is van okunk a szégyenkezésre. Nem eleve verhetetlen együttesektől kaptak ki ugyanis fiaink. Ifjúsági válogatottunkat például Portugália, Finnország és Csehszlovákia legénysége fektette kétvállra annak rendje és módja szerint. Ha belegondolunk, évekkel ezelőtt aligha okoztak volna komoly gondot ezek a válogatottak. Így is van tehát okunk bőven, hogy ágaskodjék nemzeti önérzetünk. Ha azonban továbbgondoljuk a történteket, még sokkal lehangolóbb a kép!

Utánpótlás. Nagyon kifejező szó. Magában foglalja a folyamatosságot, a jövőteremtést az élet minden területén. Futball „nyelvre" lefordítva ez olyan szervezeti és szakmai keretek meglétét feltételezi, melyek lehetőséget teremtenek a hagyományok megőrzésére, arra, hogy a jövőben is legye-

…k közönséget szórakoztató, izgalmas, változatos és eredményes mérkőzések. A fenti ugyancsak lehangoló eredménysor akkor is elkeserítő lenne, ha élvonalbeli felnőtt labdarúgóink sorozatban aratnák a világraszóló győzelmeiket. Hát még akkor, amikor az utánpótlás-nevelésnek a folyamatosság megőrzésén túl jóval nagyobb feladatai vannak. Az ugyanis, hogy az utóbbi esztendőkben alaposan visszaesett labdarúgásunkat ismét a világ élvonalába vezesse, hogy olyan fiatal játékosokat adjon a felnőtt csapatok számára, akik fizikailag jóval felkészültebbek, mint elődeik, akik technikailag többet tudnak a korszerű labdarúgás alapelemeiből, akik fogékonyabbak az új kor követelte taktikai megoldásokra. Akárhogy is, nagyon szomorú...

A fájó eredménytelenség komoly aggodalomra adhat okot! Miben reménykedjünk a jövőben, ha semmi jel nem mutat arra, hogy a mainál derűsebb lesz?! Nézzük csak: ifjúsági válogatottunkban jó egynéhány olyan fiatal labdarúgó szerepelt, aki már többször is bemutatkozott a felnőtt NB I-es csapatban. Szarka a Haladásban, Fabulya és Cseh a Békéscsabában, Czigány és Topor a ZTE-ben, Katzenbach az MTK-VM-ben, Balogh a Vasasban, Kiprich a Tatabányában, Lippai a DVTK-ban kapott többször is bizonyítási lehetőséget. A mi fogalmaink szerint egészen jól helytálltak. Most azonban kiderült, hogy mit is jelent ez a nemzetközi összevetésben. És az U-válogatottban is olyan labdarúgók szerepeltek le, akik közül sokan stabil tagjai a bajnokságunkban kiválóan szerepelt együtteseknek...

Mindez az évek óta tartó vészharangkongatás időszakában! Nem állíthatjuk ugyanis, hogy az illetékesek nem figyeltek fel a gondokra, hogy nem próbáltak változtatni. Az MLSZ három esztendővel ezelőtt újjáalakult elnöksége például döntő feladatának tekintette az utánpótlás-nevelés eredményesebbé tételét. Az elnökség irányítása mellett az utánpótlás bizottság hatalmas munkát végzett. Kialakították a korosztályos válogatottakat, a különböző, egymásra épülő korcsoportok legtehetségesebb ifjú játékosai minden feltételt megkaptak a jó szerepléshez. Számtalan külföldi túra — a serdülők például Argentínába is elutazhattak — remek edzőtáborok, jó felszerelések, a legkorszerűbb igényeket kielégítő orvosi ellátás. Létrehozták az NB I-es ifjúsági bajnokságot, tehetségkutató akciókat szerveztek, korszerűsítették az alacsonyabb osztályú bajnokságokat, versenyzési lehetőséget teremtettek a legapróbbak számára, oktatófilmeket, szakkönyveket juttattak el az ország legtávolabbi klubjaihoz, szövetségeihez, új anyagi, erkölcsi ösztönzőrendszert dolgoztak ki az utánpótlás-nevelésben élenjáró szervezők, szakemberek számára...

Akkor pedig mi lehet a baj? Nyilván a srácokban kell keresnünk a hibát... Vannak is szépszámmal, akik helyeselnek, s hevesen magyarázzák, hogy a mai fiatalokat már nem lehet tűzbe vinni, hogy nem szeretik a focit, hogy az iskolai elfoglaltság túlságosan leköti őket, hogy megváltozott viszonyaink között minden megkapnak, hogy semmiért sem kell istenigazából megküzdeniük, hogy a diszkó, hogy a csövezés, hogy a lányok és így tovább... Megspékelik ezt még azzal is, hogy eltűntek a grundok, nincs hol fócizni...

Csakhogy ez így túlságosan is egyszerű magyarázat lenne! Ez ugyanis nem világjelenség, legalábbis a futballban nem. A gazdaságilag fejlettebb, még a miénknél is differenciáltabb szórakozási lehetőséget nyújtó országokban változatlanul kiváló ifjú labdarúgók sora bontogatja szárnyait. Vajon miért?

Hogy nem rajonganak már a mi fiaink annyira a fociért? Valóban nem! És ne is csodálkozzunk rajta! No, de vajon miért nem? Először is, a példa nem épp vonzó. Tessék mondani melyik az a magyar labdarúgó, akinek példáján felbuzdulva a nyíladozó értelmű nebuló elhatározza: ha törik, ha szakad, ő bizony futballista lesz? De, mondjuk mégiscsak ezt a sportágat választja — mert ki tudja miért — a gyerekek még ma is imádják rúgni a labdát. Jó, elmegy egy klubhoz. És mit talál? Az esetek döntő többségében gondozatlan, túlzsúfolt, egészségtelen pályákat, rongyos szereléseket, formátlan, agyonrúgott cipőket, agyonhasznált labdákat. Persze a nevelői ráhatás még így is nagyon sokat segíthetne. Igaz, viszont igen sok esetben a fiatalokkal való foglalkozásra alkalmatlan, húsz, harminc évvel ezelőtti lejárt lemezt nyekergő „pedagógusokkal” találkozik, akiknek életvitele nem alkalmas a példakép eszményére! És hogy miért nincs jóval több igazán alkalmas utánpótlás edző a klubok többségében? Azért, mert az egyesületekben még mindig az elsőcsapat centrikus szemléletmód a divat, az esetek többségében jóval nagyobb energiát fordítanak egy közepesen futballozgató játékos megszerzésére, mint a saját értékekre. Sem az anyagi, sem az erkölcsi megbecsülés nem megfelelő, nincs Magyarországon presztízse ennek a munkának!

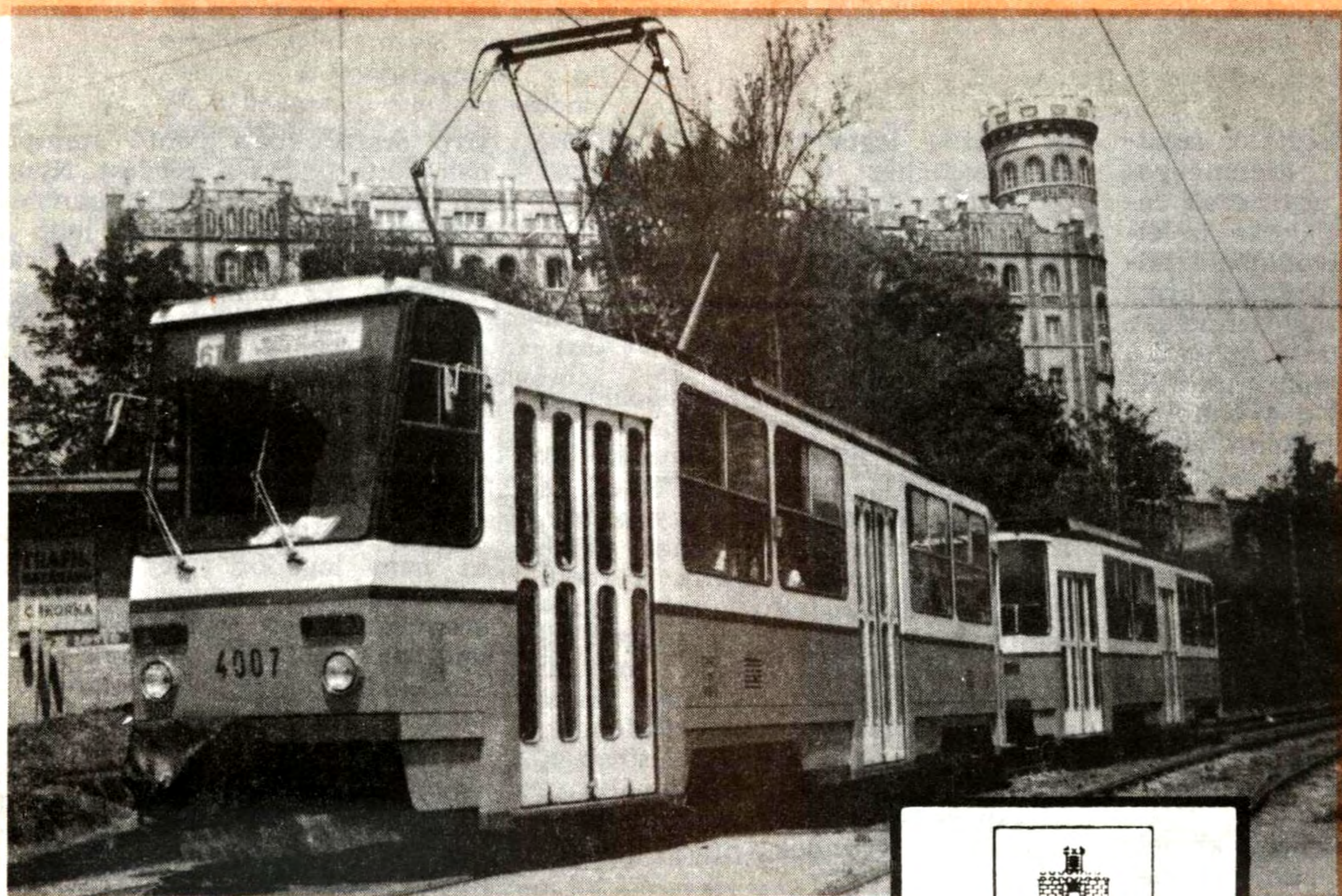
Pedig ha csak egy kicsit is körülnézünk, a labdarúgásban élenjáró országokban döntő szempontnak tekintik ezt a kérdést. Nyugat-Európában, de az NDK-ban és a Szovjetunióban is jóval jobb körülményeket teremtenek a srácok számára. És manapság már Brazíliában sem a tengerpart homokján, hanem csodálatos utánpótlás-paradicsomokban nevelik a jövő sztárjait. Senki nem tartja például Argentínában furcsa különcködésnek, hogy Menotti elmegy a világ legtávolabbi pontjaira is, ahol a fiatalok méretnek meg, senki nem lepődött meg azon Spanyolországban, hogy a legendás eredményekkel büszkélkedő szövetségi kapitány, Kubala László lemondása után a Barcelona utánpótlás szakágvezetője lett, miként az is természetes volt, hogy Santamaria kinevezése előtt a spanyol ifi-válogatott edzéseit vezette. Tessék most ezt a fajta szemléletmódot behelyettesíteni a magyar viszonyokba!

Ne menjünk tovább! Mondjuk, a srác így is végigjárja klubja korosztályos csapatait, tegyük fel — mert azért szerencsére erre is akad példa —, remek szakemberek irányítják fejlődését. Szerencséje van, szerződést köt vele egyesülete. Sokszor azonban az edző nem mer kockáztatni, s nem dobja be a mélyvízbe a fiút akkor, amikor a erre a leginkább szüksége lenne. Ha pedig bekerül, mit lát maga körül? Sokszor a beletörődés, a majd csak lesz valahogy, „ha nem nyerünk, akkor vesztünk” — pocsolyájában találja magát. Több fiatal játékos is elmondta, hogy a felnőtt csapatban megközelítőleg sem végeztetnek vele olyan intenzív munkát, mint az ifi csapatban! Pedig mint láttuk, még az is messze van a nemzetközi követelményektől. A fiatalemberek közül jó néhány lassan elveszíti maradék hitét is, s vagy hátat fordít az egésznek, vagy pedig beleszürkül az átlagba.

Ki tehát a hibás ezért? Az ifjú labdarúgó? Aligha. Azok a fiatalemberek, akik most nagyon csúnya eredményeket érték el, pontosan olyanok, mint amilyenné nevelték őket. Pontosan azt nyújtották, azt adták vissza, amit kaptak!

Ne is verjük el rajtuk a port, ők sokkal inkább áldozatok, mint bűnösök! Igazán azokat az illetékeseket kellene a vádlottak képzeletbeli padjára ültetni, akik az évek óta tartó jelzések ellenére sem voltak hajlandóak átértékelni álláspontjukat, akik szajkózzák ugyan a szép szavakat, tenni azonban nem hajlandóak az igazi sikerért.

SZABÓ ILLÉS

A BUDAPESTI KÖZLEKEDÉSI VÁLLALAT

FELVESZ
20. életévüket betöltött nőket és férfiakat

VILLAMOS-JÁRMŰVEZETŐ, TROLIBUSZ-JÁRMŰVEZETŐI

munkakörök betöltésére. Feltétel: általános iskolai végzettség.
A tanfolyam alatt a bérezés a Kollektív Szerződés szerint!
Sikeres vizsga esetén a kezdő kereset túlóra nélkül: 4400,– Ft havonta.
Évente: 8000,– Ft forgalmi juttatás!
NYUGDÍJKOR-KEDVEZMÉNY!
A dolgozóknak és családtagjainak térítésmentes utazási igazolványt biztosítunk!
Szükség esetén munkásszállásról gondoskodunk!

Jelentkezés és felvilágosítás:

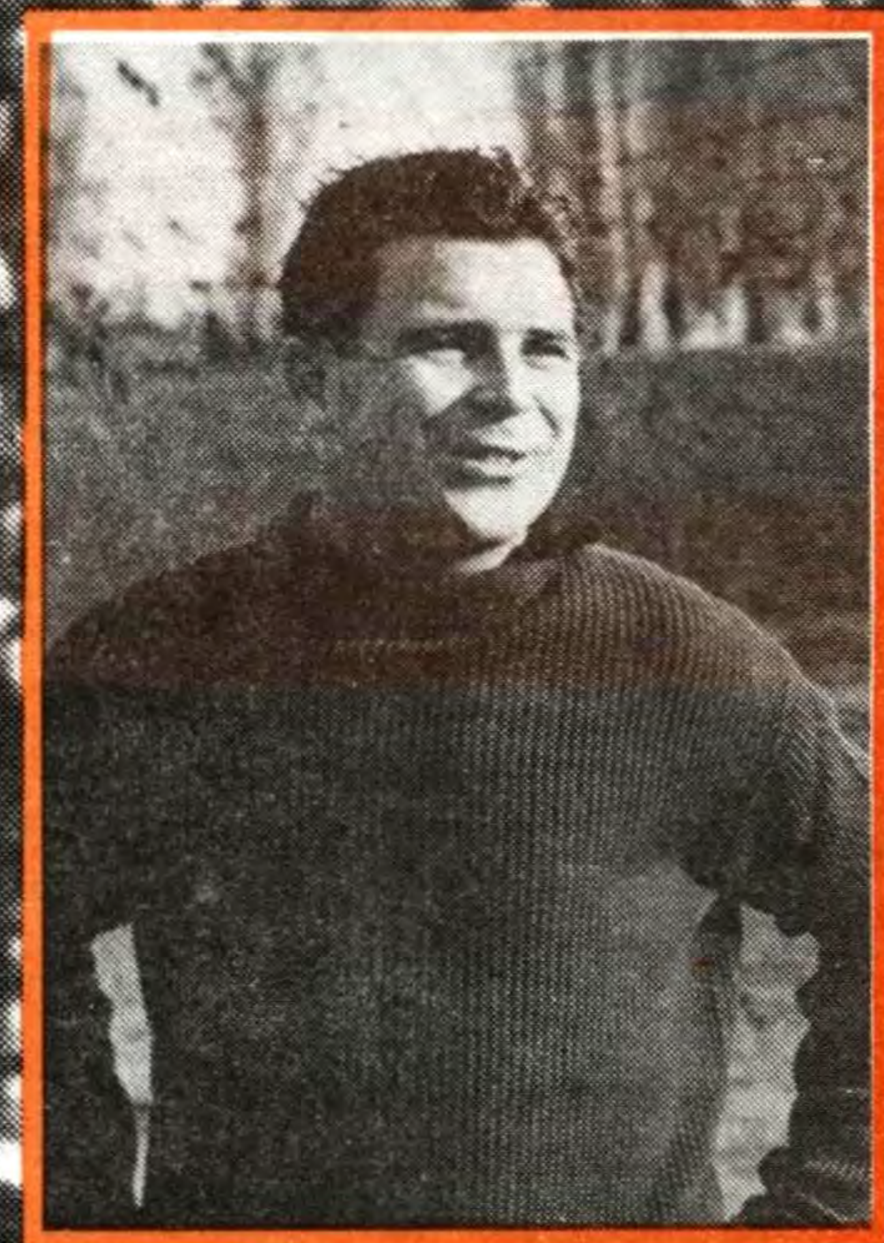
a Felvételi Irodában

1073 Bp. VII., Kertész u. 10.
Telefon: 221-440/1409 mellék.

EGY ÓRA PUSKÁS ÖCSIVEL

Szeretet, rajongás és alázat

Az örök mosoly . . .

Valaha, telt nézőtér előtt a Népstadionban

Órákat, sőt napokat lehetne vitatkozni arról, hogy ki volt a hőskortól kezdve napjainkig a magyar labdarúgás legnagyobb játékosegyénisége. A vélemények – joggal megoszlanának s „jogerős" ítélet, vélemény semmiképpen sem születhetne. Elsősorban azért, mert a labdarúgás csapatjáték, abszolút mértékkel mérhető csúcsteljesítmény nincs, csak objektív és szubjektív bírálat alapján megszületett értékelés. Ki tudja azt napjainkban megfellebbezhetetlenül megállapítani,hogy melyik játékos volt minden idők legjobbja? Orth György? Bozsik József? Puskás Ferenc? Jómagam azon véleményen vagyok: közel jár mindenesetre az igazsághoz, aki azt állítja: Puskás Ferenc nemcsak az öregeknek, hanem a még nála fiatalabbaknak is „Öcsi" – nemcsak a magyar, hanem a nemzetközi futball egyik legnagyobb alakja, legendás hírű vezéregyénisége marad. Mindaddig, amíg fociznak, amíg BEK-, KEK-mérkőzéseket, világbajnokságokat, EB-ket rendeznek, kölyökbajnokságok és öregfiúk-meccsek lesznek szerte a világon.

Szeretet, rajongás és alázat

Éppen egy éve, hogy ugyanitt voltunk együtt, a régi játékostárs és jóbarát, *dr. Varga László* kis „vityillójában", a csepeli Duna-kanyarban. Itt vannak a régi kispesti cimborák: *Mészáros „Dodó", Ónody Bandi, Zalai Laci, Egresi „Csöpi", Kiss Miska*, a hajdani remek kapus, aztán *Szűcs Nándor* (nekik bácsi, nekem – sajnos – „csak Nándi") aki tulajdonképpen Bozsik „Cucut" és Puskás Öcsit felfedezte, néhány régi KAC-ista, akik manapság persze éppen olyan lelkes Honvéd-szurkolók, amilyen szívbéli Kispest-hívek voltak.

– Neked is jó ötleteid vannak, öreg – mondja rövidke üdvözlés, meghatott, mit szépítsem, könnyekkel körített ölelkezés után. – Kijövünk ide Bözsikémmel egy kis baráti tereferére, erre te félrevonsz azzal, hogy legalább órányit csevegni akarsz velem.

Vissza kell adnom neki a „kölcsönt", ezért „dorgáló" hangon válaszolok:

Emlékezzél csak vissza, Öcsi, amikor úgy 1939 táján még kezitcsókolom Laci bácsi volt az üdvözlésed, ha találkoztunk. Már akkoriban jókat írtam rólad, pedig csak a KAC-kölyökben fociztál. S amikor nem volt ki a profi Kispest teljes ellenfele a kétkapus edzésre, a KAC, te is beszálltál. Emlékszem, tábla csokoládét ígértem neked, ha gólt rúgsz a nagyoknak.

– Hogy a csudába ne emlékeznék! Két gólt rúgtam, s te harmadnap csak egy tábla csokit hoztál.

Persze. Mert én egy gólról beszéltem!

Az évődést félbeszakítja Varga doki meg Szűcs Nándi, azzal a jelszóval, hogy tálalva. No persze, a kaja és egy (két) fröccs után végre elvonulhatunk az egyik hűs szobába.

Figyelj, Öcsi – mondom neki. – Te körülbelül négy évtizede számítasz élvonalbeli futballistának. Annak idején más világklasszisok uralták a mezőnyt, olyan labdarúgók, akik azóta alaposan megöregedtek – nem reád értem –, edzősködnek, vagy sajnos már nem élnek. Maradjunk hazai tájakon s beszéljünk egyelőre arról: hogyan ítéled meg a három évtized előtti magyar labdarúgást és hogyan vélekedsz a mairól. Pontosabban: voltak-e olyan jótulajdonságai a régi élvonablelieknek, amelyek a maiakban nincsenek meg?

Puskás elgondolkodva nyúl ma is dús hajzatához, töprengve simogatja s így felel:

– Nehéz erre kapásból válaszolni, de megpróbálok. Lehet, hogy közhelynek hangzik, nem bánom, s vállalom ennek ódiumát. A legutóbbi két-három évtized fiataljainak az élete sokkal könnyebb, mint a miénk vagy éppen elődeinké volt. Manapság sokkal több a szórakozási lehetőség, összehasonlíthatatlanul többet lehet külföldre utazni. Bizonyos mértékben érthető, hogy a fiatalok a könnyebb fajta szórakozásokat keresik. Nos, a másik dolog... Mi annakidején imádtuk a focit, ha kellett, minden másról lemondtunk azért, hogy futballozhassunk. Kimondom hát: a maiak nem szeretik úgy a futballt, ahogyan mi szerettük. Elsősorban tehát a labdarúgás iránti szeretet hiányzik belőlük, ami régen bennünk nemcsak szeretet, hanem rajongás és alázat is volt. Minket apámnak meg a későbbi mestereinknek úgy kellett lezavarniok edzés végén a pályáról. Amikor vége volt az úgynevezett erőnléti edzésnek, akkor még másfél órát kinn maradtunk és kétkapura játszottunk. Ez nem ránk volt csak jellemző, mert így csinálták Csepelen, Újpesten, a Fradiban vagy éppen Szombathelyen is. Nem éreztük tehernek, nyűgnek az edzéseket, mint a ma fiataljai, tisztelet a bizonyára nagyon kevés kivételnek. A múltkor voltam egy edzésen, mindegy, melyik pályán, s félórás edzésmunka után az egyik ifjú válogatott kiszólt nekem a partvonalra: „Öcsi bácsi kérem, hány óra?"

Erre én is tudnék néhány kedves epizódot és teljes mértékben igazat adok neked. No, de azért talán más különbségek is vannak.

– Akadnak. Megítélésem szerint alapvető különbség még a technikai képzettségben található. Aláírom természetesen, hogy a mai rohanó futballban több erőre, nagyobb állóképességre van szükség, mint a mi időnkben volt. De éppen ezért lett volna szükség a technikai képzettség növelésére. Ezzel szemben szinte elszomorító, hogy a magyar élvonalbeli játékosok között is jócskán akadnak technikailag nagyon gyengén eleresztettek. Nem a süket bal lábakra gondolok, hanem arra, hogy kevés az olyan játékos, aki kapásból 30–40 méterre pontosan oda rúgja a labdát, ahová kell. Aki mozgás közben fejjel, mellel, combbal vagy lábfejjel le tudja venni a lasztit, aki mindkét lábával jól cselez, s legalább az egyikkel megfelelően lő kapura. Valahogyan az az érzésem, hogy napjainkban az edzéseken kevés időt fordítanak a technika fejlesztésére. Márpedig hiába tud végigfutni valaki 90 percet, hiába tud ütközni, keményen szerelni, ha a legegyszerűbb technikai művelet közben öthat méterre elpattan tőle a labda, ha a kapu helyett lövés közben a szögletzászlót, vagy éppen az eredményhirdető táblát találja telibe.

Öcsi, mindketten tudjuk: napjainkban nemigen van ideje s technikailag képzett játékosnak sem a csillogásra, villogásra, mert elég hamar elválasztják a labdát[illegible] vagy éppen elsodorják labdástól egy[illegible] Mégis az a véleményem, hogy a régi te[illegible]nikát igenis lehet alkalmazni a korszerű játékban.

– Ez az! Pontosan ezt mondtam az előbb is. Ezért kell a jó labdakezelés, ezért van szükség minden helyzetben a labda fölötti uralomra, a minél jobb rúgótechnikára, a fejjátékra. A régi technikát igenis lehet alkalmazni napjainkban. A különbség: ma még gyorsabban kell végrehajtani a különböző mozdulatokat. A védőnek, az ellenfélnek a gyorsan mozgó támadóval szemben sokkal nehezebb a dolga.

Másodpercnyi szünet után fűzi tovább a szót:

– Tudod, mit mondok neked? Azt, hogy az én generációm vagy a még régebbiek, tehát például *Zsengellér, Sárosi dr., Lázár* és társaik, igenis megélnének ma is kivételes technikai és taktikai érettségükkel. Még talán mi is... A különbség főleg az lenne, hogy nem cseleznénk fölöslegesen, egy csel után már adnánk a labdát, mert tudnánk, hogy a második csel közben [illegible] felrúgnak bennünket a lelátóra.

Valóban, a taktikáról eddig nem esett szó.

– A jó játékosnak látnia kell a pályán. Ez persze független a csapat részére kidolgozott taktikától, amit az edző állapít meg, szükség esetén pedig benn a pályán a csapatkapitány felel a végrehajtásért, az esetleg szükséges változtatásért. Nos, nem azért mondom, de mi taktikailag is legalább olyan érettek voltunk, mint a maiak. És még az utánunk következők is, hogy hirtelenében *Albert Flórit, Göröcsöt, Mészölyt* említsem. Ha addig sosem láttuk játszani az ellenfelet, az első [illegible] perc után tisztában voltunk legképz[illegible]tebb játékosaik erényeivel, hibáival, tudtuk, melyik hátvéd fordul balra nehezebben, lassabban, melyik fejel a legjobban, *Budai Laci*, a „Púpos" annakidején mindig úgy adta be a labdát szélsebes elfutás után, ahogy az abban a bizonyos nagykönyvben meg van írva. Szinte fel sem nézett, mégis tudta, hogy például *Kocsis Sanyi* futott

Fehér asztalnál a régi barátokkal. Balról: Kiss Mihály, az egykori kapus, Szabó Gyula (áll), Szűcs Nándor és „Öcsi", akinek csak a mosolya a régi

Szívélyes üdvözlet
a Labdarúgás Olvasóinak
7/6. 1982 Budapest
Puskás Ferenc

Az újságíró és Puskás

A szerző felvételeiből és archivumából

vele nagyjából együtt a támadással és én maradtam le, vagy *Kockát* éppen erősen lefogták s én rohantam előre. Ennek megfelelően adta be magasan a labdát, hogy Kocsis fejelhessen, vagy laposan, hogy én rúghassak kapura. Ámbár egy-két gólt én is fejeltem életemben . . .

Napjainkban már nincs igazi szélsőjáték . . .

– Annyira biztonságivá vált a labdarúgás, hogy egy kis túlzással élve a csatárok is bekkelnek. És ha egyik vagy másik szélen fel is fut valaki, az esetek nagy százalékában rosszul adja be a labdát. Mire az ugyancsak hátvédet játszó csatártársak közül valaki felérkezik a támadással, addigra az ellenfél védői már régen elhárították az akciót.

Mondd, Öcsi, ha fiatalabb lennél mondjuk húsz évvel, szívesen játszottál volna együtt az általad előbb említett focistákkal, tehát például Alberttel, Göröccsel, Mészöllyel, meg aztán Farkassal, Fazekassal?

– A felsoroltak valóban remek focisták, s közöttük még idősebb korombeli – értem ez alatt a spanyolországi játékoséveket – is szívesen játszottam volna. Rajtam és rajtuk keresztül talán több tehetség nőtt volna fel a magyar futballban. Több ragadt volna rájuk a labdarúgás szeretetéből, meg talán a labdakezelésből is. Ha valaki egy csapatban kiemelkedő képességű társakkal játszik együtt, tudat alatt vagy tudatosan igyekszik elérni, felülmúlni őket, tehát egészséges versengési szellem alakul ki. Olyan szellem, amelyben az egyén természetesen érvényesülni akar, de amely nem zárja ki a kollektív érzést, egymás megbecsülését.

Megzavarnak bennünket és uzsonnára a kertben terített asztalhoz invitálnak. „Megnyugtatom" Öcsit, hogy legfeljebb félórás kajaszünetről lehet szó, utána folytatnunk kell . . . Meg amúgy is, nemrégen ettünk.

– Jó volt a sült kolbász is, a sonka is és ízlett a bor – mondja úgy háromnegyed óra múltán, ismét benn a szobában.

Hagyjuk a világi dolgokat – intem le –, térjünk csak vissza a labdarúgásra. – Beszéljünk arról, hogy a mi időnkben valahogyan jobban kötődtek a játékosok egymáshoz és az egyesületükhöz, akkoriban még ismerték, ismertük azt a szót, hogy klubhűség, hogy piros-fekete, zöld-fehér meg lila-fehér és kék-fehér, annak idején nem kérdeztétek az edzések felénél, hogy hány óra és nem rohamoztátok meg a tusolókat s a fürdőkádat, hogy minél előbb moziba vagy ultizni rohanjatok.

Olyan választ kapok, amilyenre a legkevésbé sem számítok.

– Persze, te nálam is öregebb vagy tízegynéhány évvel, azért kezded úgy, hogy a mi időnkben . . . No persze, ez a színtiszta igazság. Bár ezekért a sorokért néhány névtelen levelet kapsz majd újvilági módon gondolkodó fiataloktól, úgyis tudom, hogy leírod, amit mondok. Azért is, mert éppen úgy gondolkodsz etekintetben, mint jómagam. A klubhoz, az egyesülethez, a csapathoz való kötődés valóban óriási erő, nagyon fontos összekötő kapocs volt a mi életünkben. Most felejtsük el azt, hogy 1956-ban nem jöttem haza, mert ez nem ide tartozik. A sporttelep, a pálya, az öltöző, az egész együtt a mi második otthonunk volt. Megittuk a magunk fröccseit, zsugáztunk is, olykor csi. bészkedtünk, vagánykodtunk, de nem verekedtünk. Egymás legközelebbi hozzátartozóját legfeljebb a füvön, a játék hevében emlegettük, de az öltözőben már mindent elfelejtettünk. Én sem használtam olykor a legirodalmibb, legválasztékosabb kifejezéseket, de azért nem vittük túlzásba, nem csináltunk versenyt belőle. Mert amit manapság hallani, az már erős túlzás. Én a meccs vagy az edzés után a trikómat, amin előbb a Kispest, majd a Honvéd címere volt, sosem dobtam a földre, nem töröltem meg vele a cipőmet. Arról már nem is beszélek, hogy a válogatottság mekkora megtiszteltetést jelentett számunkra. Most meg olyasmiket hallani, hogy az szinte fantasztikus.

Például mit?

– Például olyasmit, hogy a tehetséges ifijátékos azt mondta a válogatott edzőjének egy három országban sorrakerülő portya előtt: „nagyszerű dolog lesz ez a túra, de nem lehetne megoldani, hogy játszani ne kellene?"

Öcsi, ezt én is hallottam s azt kérdeztem a neves szakembertől: ugye azonnal kihagytad a keretből az illetőt. Mire azt felelte: nem hagyhattam ki, hiszen az egyik legjobb játékosom.

– Egyszóval az az érzésem, hogy néhány fiatal számára manapság már a válogatott mez viselése sem jelent olyan nagy megtiszteltetést.

Nézd, általánosítani nem lehet!

– Isten őrizz! Nem Budapesten élek, nem ismerhetem eléggé az itthoni viszonyokat, csak abból ítélek, amit régi barátoktól hallok akár idehaza, akár külföldön, ha odakinn találkozom velük.

Öcsi, beszéljünk vidámabb dolgokról! Hogy érzed magad Pesten?

– Olyan jól, hogy hat hét múlva valószínűleg ismét Pestre látogatok. Az is elképzelhető, hogy a lányommal, a vejemmel és az unokákkal együtt.

Nagy sikere volt a Rólad írt könyvnek.

– Ennek szívből örülök és magam is kitűnőnek tartom.

Régi barátaid itt vannak kinn a kertben, nekik is bizonyára örülsz.

– Te is jól láthattad, mennyire meghatódtunk valamennyien, amikor találkoztunk. Pedig tavaly éppen ilyenkor is együtt voltunk. Mészáros Dodó, Varga Laci, Zalai, Szűcs Nándor bácsi, dr. Fekete Lajos bácsi és a többiek nekem mindig kedvesek.

Egy régebbi, vidám sztorit mondj el:

– Millió van, de nem olyan könnyen jut az ember eszébe . . . No várj csak . . . Ahogy kinézek az ablakon, Kiss Miskát látom az egyik széken. Egyszer bajnoki meccsünk volt, melyik a sok közül, már nem tudom, nem is fontos. Még a Kispestben játszottam, ő védett. Rúgtam egy gólt az elején, három perc múlva kapott egy csúnya potyagólt. Tíz perc múlva Béres Bandi rúgott egy nagy gólt, öt perc múlva Miska kapott egyet. 2:2-vel fordultunk. Alig játszunk pár percet, ismét megzörgettem a hálót. Rá kis időre mi is kapunk. 3:3. Negyedóra múltán belövöm a negyediket. Középkezdéskor a kapunk felé szaladok és odakiáltom Kissnek: Miska, te jössz! . . . Mégsem jött, 4:3-ra nyertünk s csak a meccs után tudtam meg, hogy Miska lázasan vállalta a védést, de eltitkolta, mert a tartalékkapusunk már amúgy is beteg volt . . .

Arra emlékszel, amikor 1947-ben a Kispesttel Franciaországban jártunk, s meg akartak venni téged?

– Az volt az első eset, hogy Bozsik Cucut, meg engem megkörnyékeztek a külföldi játékosügynökök. Sőt, ha jól emlékszem, éppen te voltál az, aki az egyiket jól sikerült füllentéssel elküldted. Ők ugyanis nyolcvanezer dollárt ígértek, s te azt mondtad nekik, hogy mit képzelnek, másfél órával ezelőtt egy másik klub százötvenet ígért s annyiért sem vállalom.

Még egyet . . .

– 1949-ben 5:2-re kikaptunk Prágában. Nem örültünk neki, de amikor hazafelé vonatoztunk és átértünk a határon, már bizony daloltunk. Az egyik állomáson fel is kiabált egy szurkoló **Sebes Guszti** bácsinak: „inkább futballozni tanította volna meg őket, mint énekelni".

Te, Öcsi . . . Azért azt is megtanultátok . . .

Szűcs László

PÁNCSICS MIKLÓS *tesztlapja*

Harmincnyolc esztendős fiatalember (a minősítés aligha vonható kétségbe . . .) kapott megbízatást a Magyar Labdarúgó Szövetségben a főtitkári teendők ellátására: Páncsics Miklós, a közelmúlt egyik legnevesebb és legtekintélyesebb hátvéd játékosa, kétgyermekes családapa, diplomás jogász. A hatalmas termetű (Toldi Miklós alakítója lehetne a mozivásznon!), ma már csaknem százkilós sporttisztviselő alig néhány órával a Mundial rajtja előtt foglalta el új tisztségét, s máris csomagolhatott, ő is tagja volt a Spanyolországban járt küldöttségnek. Páncsics már régen visszavonult, amikor lapunk hasábjain sorozattá fejlődött a „Válogatottak arcképcsarnoka", s persze az új szériában, a „tesztlapon" sem szerepelhetett. Most viszont itt az alkalom, következzék – hagyományos formában és terjedelemben – a hazai labdarúgás hivatalának és gépezetének vezetőjével a „kérdezz-felelek".

Névkártya

Neve: Dr. Páncsics Miklós.

Született: 1944. február 4-én Garán.

Iskolai végzettsége: egyetem.

Foglalkozása: MLSZ-főtitkár.

Korábban: jogász, titkár az MLSZ-ben.

Családi állapota: nős.

Gyermekei: Dusán Miklós 14 éves, Diána Márta 8 esztendős.

Magassága: 185 cm.

Súlya: Játékosként 83 kg, ma 95—96 kg.

Labdarúgó pályafutásának rajtja: 1960-ban.

Búcsú az NB-től: 1977-ben a Honvédnál.

Búcsú az alacsonyabb osztálytól is: 1981-ben az Építőknél.

NB I-es szereplései: 225-nél többször.

NB I-es góljai: Csak „árva" egy . . .

Válogatottságainak száma: 37 alkalommal.

Válogatott góljai: Ott is csak egyre futotta . . .

Legszebb emlékű mérkőzése: FTC—Ú. Dózsa 1967-ben.

A legszomorúbb emlék: a belgrádi 2-2, az öngólommal 1970-ben.

Páncsics és a sport

Családi sporthagyományok: Édesapám „amatőrködött" egy keveset.

Otthoni vélemények a sportról: Édesanyám ellenezte a dolgot!

Próbálkozások a sportban: amióta csak emlékezem, ott nyüzsögtem.

Gyermekkori sikerek: megyei bajnoki cím — atlétaként.

Sportolói ideálok, gyermekfejjel: a Honvédból és a Partizánból.

Ami a sporthoz vonzotta: a játék lehetősége.

Választási lehetőségek: semmi másra nem gondoltam komolyan, csak a focira.

Tanácsadók: a testvéreim, akik szintén belekósoltak a fociba, s Jurkovics Miklós, volt osztálytársam, aki levelével a Fradiba hívott.

Befolyásoló tényezők: makacs gyerek voltam, többnyire magam döntöttem.

Az indulás szépségei: bajnokság az ifi csapattal és kisebb nemzetközi kupasikerek.

Kezdeti nehézségek: a hiányok pótlása, a velem egykorúak kezdetben óriási előnyének ledolgozása.

Az első egyesület: a Ferencváros — irtó büszke képviselőjeként.

Az első edzője: Mészáros József.

Az első emlékezetes mérkőzés: ifiben a Pénzügyőr ellen 3-0, 1960-ban jobbhátvédként.

A kitűnés lehetősége: 1963-ban az UEFA-tornán.

Vetélytárs a Fradiban: a lehető legnagyobb — Mátrai . . .

Edzők, akik a pályáját egyengették: Mészáros, Tátrai, Csanádi — a bizalmukkal.

Edzői intelmek: imádd a focit, másképpen nem is érdemes!

Páncsicsnak szóló jóslatok: szélsőségesek, volt aki mindent, s volt aki semmit látott bennem.

A megvalósulás aránya: pozitív irányban úgy 65 százalékosan.

A legnagyobb gátló tényező: adminisztratív döntések . . .

A legnagyobb pártfogó: a családom, a feleségem és a maguk módján a gyerekek.

Ifjúkori jóbarátja: Horváth László, aki szinte testvéremnek számított!

Kipróbált posztok: a védelemben minden helyen.

A legnagyobb sportolói célkitűzés: szerettem volna én eldönteni, hogy meddig játszom . . .

FTC és a Honvéd

Út az NB I-ben az Üllői úton: 1960-ban ifi I-ben, 1963-ban az NB I-ben.

Aki először az ifi I-ben szerepeltette: Mészáros „Dodó" bácsi.

Aki az NB I-be is „bevetette": ugyanő.

Összes NB I-es mestere: sorrendben: Mészáros, Tátrai, Lakat dr., Csanádi Ferenc, Dalnoki Jenő.

Bajnoki sikerei az FTC-nél: három bajnokság.

Balsikerek zöld-fehérben: képtelen voltunk a VVK-ban döntőt nyerni a Leeds ellen.

Emlékezetes játékostársa a Fradiban: Varga Zoli az 1967-es csapatból.

Amikor a legjobban érezte magát az FTC-nél: végig szerettem a csapatomat.

A nagy fordulat: amikor kiderült, hogy „persona non grata" lettem . . .

Akivel a legnehezebben értett szót: Dalnoki Jenővel.

Akit a legtöbbre tartott: Varga Zoltánt, mert „szuper-csatár" volt.

Akire emberként is mindig felnézett: dr. Fenyvesi Máté.

Mikor gondolt először a távozásra: 1970-ben.

Mi tartotta vissza: az egyértelmű döntések hiánya.

Mi buzdította az elmenetelre: igazságtalanságok sora.

Hová hívták, hova mehetett: a Dózsához mentem volna, de nem hívtak.

Indulása a Honvédnál: már az első mérkőzésen megsérültem, s ez döntően befolyásolta a folytatást.

Legjobb eredmény piros-fehérben: ezüstérem.

A legmélyebb ponton: a „kettőben".

Honvédes mesterei: Lakat dr. és Tichy Lajos.

Kedvenc Honvéd-játékosa: Kocsis Lajos.

Akik az új csapatban barátai lettek: Tajti József, Kelemen József.

Kellemetlenkedők a Honvédnál: akadt néhány mesterkedő...

Találkozás a Fradival: kikaptunk 4-3-ra.

Búcsú a Honvédtól: helyettem döntöttek, kimondták, hogy az „egyben" már nem játszhatok — sajnos...

Tervek az NB I-en „kívüli" életre: egy álmatlan éjszakámba került a dolog, elfogadni, hogy ami megtörtént, azt el kell fogadni!

Válogatottságok

„Felfedezője" a válogatottnál: Illovszky Rudolf.

Első válogatottsága: 1967 októberében az NDK ellen Lipcsében 0-1.

Nagy sorozata a válogatottban: sérülés állított meg.

Emlékezetes szereplések: a Brazília elleni Rióban és az 1968-as olimpiai aranyérem.

Olimpiai sikerei: 1968-ban aranyérem, 1972-ben Münchenben ezüst.

Világbajnoki szereplései: sajnos nem játszhattam döntőben.

Európa-bajnoki mérlege: egy negyedik helyezés.

Amikor „hősként" emlegették: a szurkolók tudhatják csak...

Amikor „ludasnak" számított: a Belgium elleni EB-mérkőzés után.

A legerősebb magyar válogatott, ahol játszhatott: az 1967-es.

A legnagyobb veresége a válogatottal: Bulgáriától 3-0 1971-ben.

A legértékesebb győzelem: a Romániai elleni „harmadik" mérkőzésen, a belgrádi 2-1.

Az utolsó válogatottság: a Jugoszlávia elleni...

Számított még visszahívásra: őszintén — nem.

Érzett még erőt magában újabb válogatott szereplésekre: határozottan igen!

Páncsics civilben

Tanulmányai: Garán általános iskola, majd szerb—horvát gimnázium, ELTE.

Diplomaszerzés: 1976-ban.

Jogászi bemutatkozás: a Fővárosi Bíróságon.

Jogi gyakorlat: a Beton- és Vasbetonipari Műveknél.

Elképzelései az egyetem után: ügyvédként érvényesülni.

A megvalósulás mértéke: majdnem mindenben.

Amiről a tanulmányok közben lemondani kényszerült: Soroljam?...

Az MLSZ-be kerülés „előjátéka": a sorok rendezése az MLSZ-ben.

Bemutatkozása: 1981 januárjában.

Indulása: titkári minőségben.

Közérzete az új munkahelyen: vegyes.

Véleménye a főtitkári tisztségről: nagy felelősségű poszt, de nem szabad fontosabbnak tartani annál, amilyen!

Elképzelései a közeljövőre: Magyar játékosok — nyugatnémet fizikai állapotban...

Sportvezetői példaképe: ha lenne, nyugodtabb lennék.

Előtanulmányok a főtitkári munkához: elég volt fél év.

A jogi végzettség haszna: sok ponton kapcsolódok a régebbi munkámhoz.

Mi maradt a sportból, a mozgásból: a tenisz, amit imádok.

Mennyi idő marad a családra: szerintem nagyon kevés; s akkor mi lehet az otthoniak véleménye?!

Közös családi örömök: a telken, a kirándulások, a nyaralások.

Jelenlegi kondíciója: olykor azt hiszem, elfogyott a Földön az oxigén.

Kedvenc kikapcsolódása: „véresen" komoly teniszcsaták.

Egészségi állapota: lekopogom...

Jellemző szokása, hobbyja: ?...

Mit tart fő erényének: talán a megbízhatóságomat.

Leküzdhető hibái: konokság — sokszor a megegyezés jobbat tenne.

Egymondatos vélemény a mai magyar fociról: Sok játékos — és vezető — gyakran visszaél a helyzetével, s bizony minden ok nélkül, érdemtelenül.

SZALAY PÉTER

•MUNDIAL '82•MUNDIAL '82• MUNDIAL '82

Nicholl, az északír csatár átfejeli a labdát a kiugró kapus, Ettori fölött. Franciaország–Észak-Írország 4-1

Kupczewicz egy jól sikerült csel után elviszi a labdát az elesö Csivadze mellett. Szovjetunió–Lengyelország 0-0

Szürke csapat az idei BEK győztese

A *Liverpool* 1976-ban Rómában kezdett nagy angol sorozata még a legderűlátóbb szigetországi labdarúgó-szurkolók véleménye szerint is a legnagyobb veszélyben forgott. Amíg ugyanis a vörös ördögök, majd a *Clough* vezette *Nottingham Forest* több kiváló, válogatott játékossal a BEK-győzelmek előtt is a legjobbak közé tartozott, addig ebben az évben a nemzetközileg jóformán ismeretlen *Aston Villa* jutott el a BEK fináléjába az angol labdarúgás képviseletében. Az együttes az idei BEK-szereplést megelőzően csak kétszer jelentkezhetett a nemzetközi kupákban, de akkor sem könyvelhettek el különösebb sikereket. Először 1975—76-ban az *Antwerpen* — Fazekas jelenlegi csapata — már az első fordulóban búcsúztatta őket, majd két évvel később ugyancsak az UEFA Kupában a legjobb nyolcig jutottak, ahol nem bírtak a Barcelona együttesével. Hiába, az Aston Villa a hagyományokat amúgy is nagy tiszteletben tartó Angliában a május 26-i BEK-döntőig elsősorban múltjáról volt híres, nevezetes.

A klubot *Birminghamben*, a második legnagyobb angol városban alapították még 1874-ben. Már közel egy évszázada (1885-ben) áttértek a profizmusra, s még a századforduló előtt (1896-ban) teljesen üzleti alapokra fektetett részvénytársasággá alakultak. A hőskor egyik igazgatója *William McGregor*, az angol bajnokság megteremtői közé tartozott, s így az Aston Villa is természetesen helyett kapott az 1888-ban megindult bajnokság mezőnyében. A csapat fénykora a századforduló idejére esett, s akkoriban (utoljára 1910-ben) hét alkalommal nyert bajnokságot, s angol rekordként *hétszer lett kupagyőztes*. A bajnokságot és a kupát eddig mindössze négy klub nyerte el egy esztendőben, az Aston Villa 1897-ben duplázott. Stadionjuk a város Aston kerületének Villa Parkjában épült, s innen a piros-kékek elnevezése. A hetedik 1910-ben és a nyolcadik 1981-ben kivívott bajnokság közötti hetvenegy év alatt váltakozó sikerrel szerepeltek. A harmincas évek derekán remélték nagyobb javulást a gárdától, amikor a világhírű *Jimmy Hogan* visszatért bécsi és budapesti kirándulásáról, s átvette a csapat vezetését. De a klub vezetői nem tudták kivárni Hogan munkájának eredményét és idő előtt menesztették a kiváló szakembert. A háború befejezése után 1957-ben ünnepelhettek igazán, amikor elnyerték az angol kupát, de pontosan tíz év múlva előbb az élvonaltól, majd a klub történetében első alkalommal még a második ligától is búcsúra kényszerültek. Lelkes közönségük kitartására, türelmére jellemző, hogy harmadik ligabeli szereplésük alkalmával több nézőjük volt, mint 1981 őszén, amikor bajnokként futottak ki a korszerűsített Villa Park Stadion már csak ülőhelyekkel rendelkező, 48 000 nézőt befogadó lelátói elé.

— *A bajnokság megnyerése igazi méreg volt a klub számára* — mondotta később *Ron Saunders*, a sikerek kovácsa. Az 1975-ben Birminghambe érkezett szigorú mester nem hozott forradalmi változásokat. Nem akarta feltalálni az úgynevezett spanyolviaszt, valamilyen új taktikával, hadrenddel sem próbálkozott. Egyet követelt, azt viszont szigorúan és maradéktalanul, mégpedig teljes, nem is száz, hanem százöt százalékos erőbedobást a mérkőzéseken, sőt az edzéseken egyaránt. A csapatot szerencsés kézzel, jó szemmel formálta. Annakidején, amikor maga is sürgette például *Andy Gray* távozását — a skót válogatottért rekord összeget, 1,175 millió fontot fizetett 1979-ben a *Wolverhampton* — sok támadás érte a mestert. Ám közben az idősebb tapasztalt és lelkes fiatalokból álló, szerencsésen keveredő gárda mind jobb eredményeket ért el. Az 1980—81-es bajnoki évadban azután még a Fortuna is melléjük szegődött, hiszen a 42 bajnoki mérkőzést újabb csúcsként 14 játékossal harcolták végig, s négy ponttal előzték meg legnagyobb vetélytársukat az *Ipswich* és kilenccel (!!) a BEK-győztes *Liverpool* legénységét. Az újabb baj-

Mortimer, a csapat kapitánya magasba emeli a kupát

Ez a gól döntött! Peter White közelről, védhetetlenül juttatta a hálóba a labdát. Az Aston Villa ebben az összeállításban játszott: Rimmer (Spink) – Swain, Evans, McNaught, Williams – Bremner, Cowans, Mortimer – Shaw, White, Morley

noki idényben azután nemcsak néhány sérülés tizedelte meg a csapatot, hanem a játékosoknak is a fejébe szállt a dicsőség. Mind jobban lázadoztak a sokat követelő Saunders kemény módszerei ellen s a csapatot kialakító szakvezető végül februárban önként lemondott tisztségéről. *Tony Barton*, 44 éves segítőtársa lépett a helyére ideiglenes megbízatással. A *Fulham* egykori csatára pedig néhány hónappal korábban még szintén felmondott, kilátástalan jövőjére való hivatkozással. Az ideiglenes edző azonban elődjével ellentétben rövid idő alatt rendkívül jó emberi kapcsolatokat alakított ki, s már április elején hároméves szerződést írt alá, s a BEK-döntőbe jutás nyomán a nap menedzseri címét is kiérdemelte az angol szakíróktól. De a pontosan ötven százalékos bajnoki szereplés — 15 győzelem, 12 döntetlen és 15 vereség — csak a tizenegyedik helyezéshez volt elegendő, s még a legszerényebb célkitűzést, az UEFA Kupában való szereplés jogát sem sikerült elérni.

Ilyen előzmények után teljes joggal féltették a szigetországban a BEK-beli angol győzelmi sorozatot, hiszen ráadásul Rotterdamban a régi sikereinek visszaszerzésére pályázó, nagyhírű *Bayern München* világklasszisai vártak az Aston Villa szürke tizenegyére. Az eredmény már ismert. Az egyik Saunders-szerzemény, a pályafutása során már hét klubot megjárt, ezúttal a *Newcastle United* csapatából érkezett *Peter White* 67. percben lőtt góljával az Aston Villa nyerte el a BEK-trófeát. Ezzel nem csupán az angol sorozatot folytatták, hanem az újabb nemzetközi szereplés lehetőségét is biztosították. A döntő egyik érdekes körülményére érdemes visszaemlékezni. *Jimmy Rimmer*, a 34 éves, veterán kapus ugyanis a mérkőzés 10. percében jelezte, hogy nem tud tovább védeni, lecserélését kérte. A csapat egyik fő erőssége, aki az előző nyolc BEK-mérkőzésen mindössze két gólt kapott, azt is még a *Dynamo Berlin* csapatától, s a következő négy mérkőzésen a *Dinamo Kijev* és az *Anderlecht* csatárai egyaránt hiába ostromolták kapuját, most a döntő előtt könnyebbnek tűnő nyakizom rándulása miatt önként kérte lecserélését. Rimmer pedig egy ízben még 1968-ban a *Manchester United* együttesének BEK diadala idején már végigizgult egy finálét a kispadról. Igaz akkor még pályafutása kezdetén állt, s csak *Stepney* tartalékja volt a *Benfica* elleni döntőn. Most azonban alighanem élete utolsó nagy lehetőségét szalasztotta el. A helyére beállt *Nigel Spink* viszont csodálatos módon főszereplővé lépett elő. Az a Spink, aki immár öt éve az Aston Villa igazolt játékosa és három éve együtt készül az első csapattal, de eddig mégis mindössze egyszer, 1979 karácsonyán jutott szóhoz első ligás bajnoki mérkőzésen. Úgy állt a kapuban, úgy hárította az aranylabdás *Rummenigge* bombáit, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga volna, s társait sem befolyásolta a kapuscsere. A tárgyilagos semleges szakemberek véleménye szerint is legalább két-három biztos gólnak tűnő labdát védett és ezzel a tulajdonképpeni tartalék valóban a BEK döntő hőse lett. Társai jóformán olyan ismeretlenek a nemzetközi élmezőnyben, mint volt ő maga a döntő előtt. A védelemben elsősorban a két skót, *Swain* és *McNaught* érdemel említést. A középpályán *Mortimer*, a harmincéves kapitány viszi a prímet, s mellette az ugyancsak skót *Bremner*, a *Leeds* egykori kapitányának névrokona tartozik a hasznos játékosok közé. A veterán, már említett Rimmer kapus mellett a három csatár jelenti a csapat erejét. A BEK döntő egyetlen góljának szerzője a harmincéves Peter White minden kapusnak gondot okoz lövéseivel és jól irányzott fejeseivel. A balszélső *Morley* gyorsaságával, a jobbszélső *Shaw*, az egykori ifjúsági válogatott pedig nagyszerű cseleivel hozza zavarba a védőket. A mindig teljes erőbedobással játszó, egyébként szürke játékosokból álló együttes kapaszkodott tehát a csúcsra, nyerte el a BEK védelmét. A döntő, ha nem is volt a BEK történetének eddigi legjobb fináléja, felülmúlta az utóbbi évek végküzdelmének színvonalát. S az a tény, hogy az angol bajnokság középmezőnyéhez tartozó csapat elnyerhette a trófeát két tényre figyelmeztet: az angol labdarúgás átlagos színvonala még mindig félelmetesen magas, s manapság nincs igazán nagy csapat Európában, mint volt valaha a *Real Madrid*, *a Benfica, az Inter, az Ajax, a Bayern München*, vagy akár a Manchester United a maga idejében!...

VAD DEZSŐ

BOMBA-MEGLEPETÉS

T. Holmgren, D. Corneliusson és J. Carlsson így örvend a KEK-döntőn a győzelemnek

Amikor 1981 nyarán elkészült az idei UEFA Kupa nevezési listája, az európai labdarúgás ismerői és értői táborában szinte egyöntetű volt a vélemény, hogy ez lesz a kupa történetének egyik legizgalmasabb, legérdekesebb tornája, hiszen a rajthoz álló 64 együttes óriási erőt képvisel, s minden fordulóban alaposan meg kell majd küzdeni a továbbjutásért.

Hogy melyik kettő vívja majd oda-vissza alapon a döntőt, abban nagyon megoszlottak a vélemények, azonban annyiban megegyeztek, hogy ezek ebből a patinás hetesből kerülnek ki: *Real Madrid, Feyenord, Ipswich Town, Arsenal, SV Hamburg, Valencia, CSZK Moszkva.* Ezek már sok sikert elért, nagy tapasztalatokkal részt vevők a nemzetközi tornákon, s nem valószínű, hogy be tud még ékelődni közéjük más együttes.

Nos, a „tévedhetetlen" szakértőknek egy „esélytelen", az *IFK Göteborg* adta fel a leckét, már az előcsatározások során. Abban még nem volt semmi érdekes, hogy túljutottak az osztrák *Sturm Graz* csapatán (Göteborgban 3:2, Grazban 2:2), de amikor simán kiverték a Valenciát (otthon 2:0, Valenciában 2:2), akkor már felkapták a szakemberek a fejüket. Ennek ellenére a *Kaiserslautern* ellen szinte senki nem adott esélyt a derék svédeknek, csupán ők maguk bíztak önmagukban. S Göteborgban 2:1-re győztek, majd 1:1 arányú döntetlent harcoltak ki idegenben, s ezzel veretlenül jutottak a döntőbe, ahol a idei NSZK bajnok *SV Hamburgot* kapták ellenfélül.

A döntőnek természetesen az NSZK-beli csapat volt a favoritja, benne látták a kupagyőztest még akkor is, amikor az első mérkőzésen óriási küzdelemben az otthon játszó göteborgiak győztek 1:0-ra.

Az SV Hamburg edzőjének az volt a véleménye, hogy Hamburgban kevés lesz az egygólos előny, a visszavágón simán nyernek több góllal. Ez a nyilatkozat közvéleményt tükrözött, hiszen a hamburgiak minden előkészületet megtettek csapatuk és sikerük ünneplésére.

Az UEFA KUPA győztes IFK GÖTEBORG. Felső sor balról: D. Corneliusson, T. Hansson, S. Fredriksson, T. Nilsson, C. Karlsson, G. Strömberg, C. Hysén, T. Karlsson, R. Svensson, Középső sor: G. Bengtsson, Sten-Göran Erikson edző, T. Holmgron, M. Holmberg, Jan-Erik Nilsson, J. Carlsson, Tord Holmgren, G. Holm, ülnek: G. Schiller, T. Wernersson, O. Tobiasson, H. Sandberg

teljes napot együtt tölteni a csapattal, megelégedéssel állapíthatta meg, hogy ebben a gárdában *nem ismerhetők fel sztár allürök,* pedig olyan egyéniségek vannak, mint *Torbjörn Nilsson* (júliustól a Kaiserslauternhez szerződött), vagy *Conny Carlsson* és *Dan Corneliusson,* akik mindannyian kivételes képességekkel rendelkeznek, mégis megmaradtak szerény, igazi sportembereknek, és a többiekkel együtt — akik mind átlagon felüli tudású labdarúgók — kitűnő, baráti szellemű együttest alkotnak.

Az edzőn kívül a *göteborgi trojka* két másik tagja *Ove Kindvall* menedzser (annak idején a Feyenorddal holland bajnok és BEK győztes volt), továbbá *Anders Bernmar,* aki a szellemi és anyagi irányító. Hogy miképpen vezetik az egyesületet? Erről az edző ezt mondta: „Mindent megkapunk, amire szükségünk van a zavartalan munkához. Ennél több pedig nem szükséges, ha jószellemű játékosgárda áll rendelkezésre".

Azt csak úgy mellékesen jegyezzük meg, hogy az IFK Göteborg minden híve nemcsak arra büszke, hogy svéd csapat első ízben nyert UEFA Kupát, hanem azért is, mert a *svéd kupadöntőt,* amelyet Stockholmban vívtak meg az *Öster* ellen, szintén ők nyerték 3:2 arányban.

A svéd válogatott keretben *Thomas Wernesson, Stig Fredriksson, Tord* és *Tommy Holmgren* (ikertestvérek), *Glenn Strömberg, Conny Karlsson,* a csapatkapitány és *Don Corneliusson* kapott helyet, tehát heten a csapatból olyan játékosok, akik a szövetségi kapitány megítélése szerint alkalmasak arra, hogy hazájuk színeit a legjobbak között képviseljék. Tulajdonképpen *Torbjörn Nilsson* is a válogatott keretbe tartozna, ám ő lemondott a válogatottságról.

Göteborgban most minden futballrajongó boldog, de az egész ország sportközvéleménye büszke az IFK labdarúgóira, akik csak rövid időn át ünnepeltek, mert nagy feladatot próbálnak megoldani. Mint említettük, jelenleg a bajnoki táblázat élén állanak, s szeretnék ezt a helyet megtartani. A bajnokság megnyerése biztosítaná számukra az indulás lehetőségét majd a BEK-ben. Ha így lesz — így mondják — a legrangosabb nemzetközi kupában is számolni kell velük.

A bomba azonban Hamburgban robbant. A telt nézőtér előtt olyan képességekről, olyan küzdőszellemről tett tanúbizonyságot a svéd csapat, hogy végül is 3:0-ás győzelmüket még a legelfogultabb hamburgi szurkolók is teljesen reálisnak ítélték meg.

Valóságos diadalút volt ez a torna az IFK Göteborg számára, hiszen a lejátszott 10 mérkőzésből 7-et megnyertek, háromszor döntetlenül szerepeltek, a 23:11-es gólarány pedig mindennél szebben beszél.

Elmondhatjuk, *ez volt az idei nemzetközi tornák legváratlanabb, de ugyanakkor legmegérdemeltebb meglepetése.*

Egy kitűnően felkészített csapat, odaadó, lelkes és színvonalas szereplését kísérhette figyelemmel sokszázezer szurkoló. A döntőt Európa 18, az USA és Afrika több tévéje közvetítette egyenes adásban.

Igazi propagandája volt a futballnak ez a hamburgi döntő.

Hogyan vélekedik a sikerről *Sven Göran Eriksson,* a 34 éves fiatal edző, aki 1979-ben vette át az együttes irányítását? Tavaly a bajnoki táblázat 2. helyére vitte fel a csapatot, idén pedig ők állnak az élen, amikor ezeket a sorokat írjuk.

— *Mindjárt elöljáróban ki kell jelentenem, a támadószellemű, technikás futball híve vagyok, s az a szerencsém, sikerült ezt átplántálom jól képzett játékosaimba. Ez a felfogás érvényesül nemcsak hazai találkozóinkon, hanem idegenben is. Az azonban teljesen természetes, hogy olyan stílust sikerült kialakítanunk, amelyben szerepe van a biztonságos védőjátéknak is, amikor az ellenfél lendül támadásba.*

— *Az igaz, hogy a mi sorozatos sikerünk és a végső győzelmünk nagy meglepetést keltett, hiszen a nemzetközi porondon eddig nem nyújtottunk maradandót, azonban sem engem, sem csapatomat nem ért váratlanul a kupa megnyerése. Ez a lelkiismeretes, komoly, tervszerű munka jól megérdemelt eredménye.*

— *Számunkra most az a legnagyobb öröm, hogy boldoggá tettük híveinket, s nevet szereztünk magunknak a nemzetközi porondon. Biztosan tudjuk, az IFK Göteborg sikereinek ez csak az egyik állomása.*

Az újságíró, aki szerencsés volt nemrégiben egy

R. Helsström, a Kaiserslautern kapusa (jobboldalt), aki Budapesten, Győrött és Zalaegerszegen kiválóan védte az NSZK-beli csapat kapuját, közrejátszott abban, hogy T. Nilsson Göteborgból a nyugatnémet város csapatát fogja erősíteni. Másfél millió svéd koronáért szerződött le, az IFK pedig 2 milliót inkasszált érte.

MÓRÉ IMRE

Barcelona

Barcelona lakosainak száma meghaladja a kétmilliót, igazi világváros, e titulus minden előnyével és számtalan hátrányával. Ha a járókelő a Cataluna tértől a tengerpart felé halad a Ramblason, sokféle csodálnivalót láthat. Pompás üzletek, gyönyörű szállodák,

KÉTSZÁZ ÉVES PALOTÁK

tűnnek a szeme elé. Ha néhány méterrel odébb egy mellékutcába téved, akkor felfedezheti a nyomort, a kilátástalanságot.

Ha viszont kulturális igényét akarja kielégíteni, akkor a legjobb elsétálni a Katalán Művészeti Múzeumba, vagy a Picasso múzeumba, esetleg a 14. században épült Berenguer de Aquilar palotába. A kikötőben vesztegel Columbus hajójának tökéletes mása, a Santa Maria, nem messze innen egy jó kis halászcsárda, ahol megsütik az utazó számára a tenger ízes élőlényeit, halat, rákot, osztrigát lehet kapni, mindent ínycsiklandozó salátával körítve.

A „Nou Camp" stadiontól nem messze — itt játszották egyébként a Mundial nyitómérkőzését is —, ahol némi meglepetésre az európai második helyezett belga válogatott legyőzte a világbajnoki címet védő argentin tizenegyet — van egy „ötcsillagos" szálloda, a Hotel Princessa Sofia, ahol a KEK-döntő idején ülésezett az UEFA végrehajtó bizottsága. Ezen az értekezleten döntötték el többek között, hogy országonként hány csapat indulhat az UEFA Kupában: tőlünk az elkövetkező két esztendőben

TOVÁBBRA IS KÉT EGYÜTTES

vehet részt a harmadiknak számító európai kupaküzdelemben.

Akiket érdekel, sokan látták a televízióban a *Barcelona—Standard Liège* KEK-döntő mérkőzést. Ez a találkozó itthon is némi vitát kavart, mert a spanyolok úgy rúgták a döntő góljukat, hogy Simonsen nem várta meg, amíg a mérkőzés NSZK-beli játékvezetője, Walter *Eschweiler* jelt ad a szabadrúgás elvégzésére. Nos, az történt, hogy a játékvezető nem mutatta, hogy intézkedni akar. Ebben az esetben viszont azonnal is el lehet végezni a szabadrúgást. *Simonsen,* a kis dán felismerte a lehetőséget,

A Barcelona KEK-győztes csapata.

s mintha csak egy grundon lett volna, miközben a belgák még rendezgették soraikat, lepasszolta a labdát a gólgyáros Quininek, aki ezúttal sem hibázott.

Persze a Standard Liège nem ezért vesztette el a KEK-döntőt, hanem azért, mert *Vandermissen* vezető gólja után inkább szervezett védekezésben bízott, nem pedig az addig bevált taktikában. Átadta a terepet a belga kupagyőztes a spanyoloknak, és a Barcelona játékosainak sikerült hibázásra kényszeríteniük a védőket. Hiszen Simonsen egyenlítő gólját is

TELJES RÖVIDZÁRLAT ELŐZTE MEG

a belgák részéről, csakis így fordulhatott elő, hogy az aprótermetű, egészen pontosan 166 centiméteres idegenlégiós a hórihorgas belgák között az első félidő hajrájában a kapuba tudott fejelni.

Ez a cikk az FC. Barcelonáról szól, ám érdemes megemlíteni, hogy milyen hatalmas ünneplést rendeztek a Barcelona szurkolói a kupagyőzelem után. Szinte az egész városi lakosság kivonult az utcára, és ki autóval, ki gyalogszerrel éltette a kupagyőztes csapatot. Hatalmas transzparensek, zászlóerdő, nevetés, éneklés, különböző rigmusok ütemes kiáltozása. Igazi örömünnep, jókedv, boldogság, egész éjszaka szóltak a dudák. Senki nem aludt el hajnal előtt, a város felbolydult méhkashoz hasonlított. Az előbb már említett sétálóutcán, a *Ramblason,* két-három kilométer hosszan tízezrek dicsőítették kedvenceiket.

És ez a csapat most csillagászati összegért megvásárolta a *Boca Juniorstól* a világ jelenleg legjobb futballistájának tartott *Diego Maradonát.*

MARADONA 8 MILLIÓ DOLLÁROS

szerződést kötött az FC. Barcelonával. A jelek szerint az új idényben is sokszor tele lesz a „Nou Camp" stadion, pedig nézőterére százhúszezer ember is befér. Az argentin világsztár újabb dollármilliókat jövedelmez majd minden bizonnyal az egyébként sem „szegény" FC. Barcelonának.

Érdemes néhány szót ejteni a már sokszor említett „Nou Camp" stadionról, ahol összesen öt VB-mérkőzés is lejátszásra került: a megnyitó, a középdöntő három mérkőzése és az egyik elődöntő. A pálya 1957-ben épült fel, azóta többször modernizálták, jelenlegi állapotát ebben az évben nyerte el. Nincsen állóhely, százhúszezer ember ülve drukkolhat.

Barcelona

Simonsen fejesgólja a KEK-döntő mérkőzésen. Barcelona–Standard Liège 2-1

Grandiózus létesítmény, csakis labdarúgó-mérkőzések lejátszására alkalmas. Hatalmas sajtóterasz, egyszerre többezer újságíró, televíziós és rádiós dolgozhat kulturált körülmények között.

Az FC. Barcelona már többször bebizonyította, hogy közönsége kiszolgálásáért

MINDEN ÁLDOZATRA KÉPES.

Annak idején rekordösszeget fizettek *Kranklért, Schusterért,* de most minden elképzelést meghaladóan kitettek magukért Maradona megvásárlása ügyében (jelenleg a devizarendelkezések esetleges megszegéséért hivatalos vizsgálatot is indítottak Spanyolországban a klub ellen!). A szintén dúsgazdag olasz egyesületek sem tudták versenyezni a katalán pénzemberekkel. Így Maradona a világbajnokság után Barcelonába költözik.

Jelenleg huszonnégy szerződtetett profi játékosa van az FC. Barcelonának, köztük sokszoros válogatottak, mint *Migueli, Alesanco, Quini* és *Urruti,* a kapus.

Saját nevelésű játékosokban is bővelkedik ez az egyesület, hiszen *Moratalla* (huszonnégy éves), *Carrasco* (huszonhárom éves), *Esteban* (huszonhét éves), *Manolo* (huszonkét éves) az FC. Barcelonában nevelkedett. Mert Barcelonában már hosszú ideje felismerték, nincsen olcsóbb játékos a saját nevelésűnél. Mégha a pályák fenntartása, az edzők, az orvosok, a segédszemélyzet fizetése, bizony jelentős.

A Barcelona nagy klub. Stadionjában az állandó belépőkre előfizető szurkolók száma is egyre nő.

ŐK TARTJÁK EL

tulajdonképpen az egyesületet, s a pénzemberek legfeljebb reklámra áldoznak, de ugyancsak jelentős összegeket.

Ebben az évben a bajnokságot nem sikerült megnyernie az FC. Barcelonának, „csak” második lett a *Real Sociedad* mögött. Igaz, végig nagy küzdelmet, élvezetes harcot vívott a bajnoki címért, és ez a tény már önmagában is biztosítja a többszöri telt házat, a rekord bevételt. Az egyesület mindent megtesz azért, hogy a szurkolókat a lehető legjobb kiszolgálásban részesítse, ez vonatkozik a stadionban uralkodó körülményekre, és vonatkozik jó játékosok vásárlására. Ezért nem sajnált semmi pénzt az egyesület elnöksége Diego Maradonáért. Hiszen az argentin szupersztár jelenléte a csapatban újra felkelti az érdeklődést, és ez természetesen a kasszasikerben is megmutatkozik.

Az egyesület elnökét *Josep Lluis Nunez*-nak hívják, és ottjártunkkor sikerült néhány szót váltanunk vele.

— Hatalmas összegű

BÜNTETÉST KELL MEGFIZETNÜNK

ezért — mondta —, mert szurkolóink a mérkőzés lefújása után berohantak a pályára, és zavarták az UEFA elnökét, dr. Artemio Franchit, hogy nyugodtan átadhassa a kupát Sancheznak, a csapatkapitányunknak. Természetesen mi sem helyeseljük a szurkolói túlkapásokat, de úgy gondolom, hogy a pályára befutó emberek semmi különöset nem követtek el. Ezért nem is haragszunk rájuk, kifizetjük az UEFA-nak a büntetést és szurkolóinkkal éppen olyan jó kapcsolatot tartunk majd, mint eddig.

És a legújabb sikerkovács?

Udo Lattek az NSZK-ból érkezett Spanyolországba. Jól emlékszünk sikereire, amelyet a *Bayern München* csapatánál elért. A bajorokkal háromszor sikerült megnyernie a bajnokságot, pedig ez a Bundesligában nem éppen egyszerű dolog. Egyszer NSZK-beli kupagyőztes lett csapata, kétszer vezetésével a BEK-döntőben is diadalmaskodott. Abban az időben, amikor Lattek vezette a Bayern Münchent, a világ legjobb klubcsapatának tartották a bajorokat. Aztán a *Borussia Mönchengladbach* következett, itt ismét bajnoki cím, majd győzelem az UEFA Kupában. Udo Lattek nem panaszkodhat tehát a szerencséjére, bár a permanens jó szereplés Fortuna kegyeivel aligha magyarázható.

— Én a csapatjátékot tartom a legfontosabbnak — jelentette ki, amikor Barcelonában találkoztunk. *— Ezt próbáltam megértetni a spanyol játékosokkal is. Itt persze*

EZ NEM MENT KÖNNYEN,

mert az itteniek mindent odadobnak egy látványos megoldásért. Elértem azonban bizonyos részeredményeket, és ennek tulajdonítom például azt is, hogy sikerült a KEK-döntőbe bekerülnünk és véleményem szerint jó játékkal megnyernünk.

— Jól érzem magam Spanyolországban, bár az itteni labdarúgás közel sem olyan szervezett, mint hazámban — így Lattek. *— Vannak azonban kitűnő és lelkiismeretes játékosok, akikkel öröm együtt dolgozni. Ezért is döntöttem úgy, hogy még két évre meghosszabbítom a szerződésemet.*

Udo Lattek tehát jól érzi magát Spanyolországban és a kitűnő szakemberrel a FC. Barcelona és vezetősége a csúcsra tör. Jövőre ismét indulhat a csapat a védő jogán a KEK-küzdelmeiben, és Maradonával, az egészséges Schusterral a csapatban a bajnoki címnek is fő esélyese.

ZSENGELLÉR ZSOLT

Simándy József Kossuth-díjas kiváló művész.

Darvas Péter felvétele

Minél kevesebb hamis hangot...

Egyik parádés alakítása, az Otello.

Mezey Béla felvétele

A téma az utcán hever — tartja a már-már közhelynek számító mondás, de, hogy mégis annyiszor emlegetjük, lehet benne valami.

A téma ez esetben Hámori Tibor Puskásról írott könyvében hevert.

Törtem a fejem, hogy ki legyen az „idegen tájakon” következő vendége, amikor az említett könyvben ehhez a részlethez értem:

Az író megkérdezi Puskást:

— Még kivel szerettél volna találkozni Pesten?

— Reggelig sorolhatnám a neveket. Ebben a pillanatban éppen *Simándy Jóska* jut az eszembe.

— Vele is jó barátságban voltál?

— Hogyne, én szerettem az operát, bármilyen furcsán is hangzik. Ha lehetett, előírtam csapatprogramnak is, engem nem érdekelt, hogy néhány játékos elaludt a nézőtéren. Egyszer, az ötvenes években a Maróczy család meghívott bennünket vacsorára. Kérdezték van-e kifogásom az ellen, hogy ott legyen egy másik házaspár is? Micsoda beszéd, mondtam, ti vagytok vendéglátók, s a ti barátok az én barátom is! Simándy Jóskáékról volt szó. Nagyon megörültem az ismeretségnek, mert rajongtam a hangjáért. Ezen az estén kiderült az is, hogy ő meg szereti a futballt, és szívesen nézi a játékomat.

A könyvrészletből világos, hogy Simándy József az Operaház Kossuth-díjas kiváló művésze sem közömbös a labdarúgás iránt.

— Valóban érdekel a futball, de nem vagyok szakértő — szabadkozik mindjárt az elején.

Említem a Puskás-könyv rá vonatkozó részletét.

— Magam is olvastam a könyvet. Nagy örömömre szolgált, hogy „Öcsi” nem felejtkezett el rólam — mondja a kitűnő operaénekes.

Más labdarúgó barátai is vannak?

— Régóta baráti szálak fűznek *Szusza Ferihez* és családjához. Amikor Spanyolországban edzősködött meg is látogattam. *Fazekas Lacival* közös autószerelőnk volt. Ameddig vártunk a javításra, elbeszélgettünk a futballról. Szerény, rendes fiatalembernek ismertem meg. Egyik kedvenc játékosom ez a mindig sportszerű, nagy tudású labdarúgó. Más sportágból *Papp Lacival* vagyok jó barátságban. Sok generáció példaképe lehet. Nagyszerű volt sportolóként, emberként egyaránt.

A hatvanhat esztendős operaénekes korát meghazudtolóan fiatalos, ahogy mondani szokták szálfatermetű, egyenes tartású.

Fogadni mernék, hogy sokat sportolt fiatal korában és ma sem idegenkedik a sporttól...

Simándy nevet:

— Nyert! Valóban mindig sportoltam valamit. Kistarcsán és Sashalmon gyerekeskedtem. A társaimmal naponta jártunk biciklizni és úszni. A polgári iskolában évekig kézilabdáztam. Több évtizeden keresztül minden reggel kiadós futás és gimnasztikázás után jéghideg vízben mosakodtam. Azt hiszem, hogy ez a „kúra” nagyban hozzájárult ahhoz, hogy még ma is jó kondícióban vagyok. Persze most sem tétlenkedem. Rendszeresen lejárok úszni. Érdekes, hogy soha nem volt bennem versenyszellem, talán ezért sem voltam soha egyesületi sportoló. A sportot magáért az egészséges mozgásért csinálom.

Focizott?

— Nem éreztem hozzá elég tehetséget magamban. A focit inkább nézni szerettem és szeretem ma is.

Mit szeret benne?

— Az észmunkát. Engem a szellemes megoldások, a könnyed játék tud igazán elbűvölni. Ezért volt óriási futballista Puskás, Bozsik, Szusza vagy a külföldiek közül Beckenbauer.

A mostani generációból?

— Leginkább Nyilasi játéka imponál. Érzésem szerint ő a régi nagyok között is megélt volna.

Legemlékezetesebb labdarúgó élménye?

— Nem nehéz a választás. A budapesti magyar—angol 7:1-es mérkőzést sohasem fogom elfelejteni.

Hogyan látja a mai idők hazai fociját?

— Őszinte legyek? Sokat mérgelődöm. Bánt, hogy a fiatal labdarúgók visszaélnek azokkal a lehetőségekkel, amit a magyar nép nyújt a számukra. Erkölcstelenség, amit sokszor csinálnak, becsapják a szurkolókat, akik rajonganak értük. Nagyon szimpatikus viszont a Rába ETO gárdája, akik a szürkeségből ki tudtak lépni, olyan játékot produkáltak, hogy példa lehet a többiek előtt. Nagyon remélem, hogy ez a tűz, ez az akaraterő nemcsak szalmaláng volt részükről.

Művészet és labdarúgás. Milyen közös vonásokat lát?

— Mindkét helyen megtalálható a magasfokú művészet és a dilettantizmus. Láttam már olyan futballistát, aki művészként bánik a labdával és olyan operaénekest is, aki úgy adja elő az áriát, mint egy iparos. Tanítok a Zeneakadémián, a növendékeim előtt gyakran hozok fel példákat a sportéletből. *Magyar Zoli* koncentrálását a lovon, *Balczó András* küzdelmét a másodpercekkel, Taróczy Balázs csodálatos röptéit. A labdarúgás területéről sajnos csak a legritkábban tudok pozitív példát említeni. Ritka dolog az, hogy egy csapat minden játékosa egyforma erőbedobással küzdjön a győzelemért. Mindig akad néhány olyan játékos, aki csak asszisztál. Ez olyan, mintha egy tizenegy tagú énekkarból csak heten énekelnének, a többi pedig csak tátogna.

Mit tanácsolna labdarúgóinknak?

— Az előző gondolatot folytatva: minél kevesebb hamis hangot, jó „muzsikát”...

KEMÉNY GYÖRGY

Erősíteni, de kivel és hogyan

Riport-úton az átigazolási időszakban

Csata a kulisszák mögött... Akarva vagy akaratlanul kiszivárogtatott hírek arról, ki megy, ki marad, kit szeretnének hozni... Augusztus 28-án indul az NB I-es idény, de az átigazolásoknak július 31-ig be kell fejeződnie. Utána már nem lehet tovább várni. Érthető. A csapatok építése nem egyszerű dolog. Idő kell ahhoz, hogy az újak beépüljenek, a régiek pótlására hozott friss erők valóban megállják helyüket.

Az átigazolás, mióta csak futball van, mindig kényes ügy, sokszor tabu volt nálunk is. Cikkünk nyomdába adása előtt néhány nappal történt:

Két jó ismerősünk beszélgetett egymással. Mit beszélgetett — egyezkedett! Amikor odaértünk, csupán azzal a szándékkal, hogy köszöntsük a páros tagjait, hirtelen más témába kezdtek. Amikor „egy az egyben" maradtunk a csevegőkkel, négyszemközt elmondták: ne haragudjak, de arról tárgyaltak, hogy a vidéki csapat középcsatáráért kit ad a fővárosi klub, s ugye ez kényes téma. Jobb, ha nem tud róla senki, míg nincs megegyezés!

A klubok tárgyalnak, a játékos is tájékozódik. Megpróbál — már aki ilyen típusú — engedményeket kicsikarni jelenlegi egyesületétől, s akkor maradna... Ha viszont nem, nos ebben az esetben...

Taktikázás, kivárás

Az átigazolási időszak hivatalosan július 1. és 31-e között zajlik le. De az MLSZ már június közepén arra kérte az egyesületeket, hogy nyújtsák be kérelmeiket. Jobb mielőbb mindent tisztázni. Július elsején elkezdődött az alapozás. Jobb, ha a játékosok már új egyesületükben gyakorolnak. És az is egészségesebb dolog, ha a távozni készülők megtudják: maradnak, nincs értelme a próbálkozásoknak.

Mert a felkészülés a legfontosabb. Nehéz feladatok várnak minden csapatra. A kupákban indulókra, valamint a középmezőny tagjaira, s persze azokra, amelyek a kiesés ellen küzdenek majd...

Mindenkinek megvan hát a saját keresztje.

Minket azonban az az érzés kerített a hatalmába, hogy mindenki *kivár* az utolsó pillanatig. Hátha sikerül a dédelgetett terv. Éppen ezért bezárult szinte minden ajtó, amikor érdeklődtünk.

Lehet, hogy... Talán, esetleg... Kiadjuk, ha mi megszerezzük... Még sok a nyitott kérdés...

Taktikázás ez, vagy valóban sok az ismeretlen tényező?

Nem titok, hogy sok csapat erejét nem kímélve tett kísérleteket az erősítésre. De, s ez köztudott, hosszú évek súlyos hibáit nem lehet helyrehozni azzal, hogy most X. vagy Y. egyesületi vezető nyakába veszi az országot. Ígér lakást,

Amíg itthon tombolt az átigazolási láz, válogatottaink ebben a szép hotelben laktak Spanyolországban. Vajon az új csapatba került játékosok tudása, egyénisége szolgálja-e a csapatépítést, a bajnokság színvonalának emelkedését, lehetővé teszi-e, majd a kolumbiai „szálloda-foglalást"?

jó fizetést, biztos egzisztenciát feleségnek, iskolai felvételit a gyereknek.

Ott, ahol nincsenek alapok, ott most az átigazolás alig old meg valamit is.

Más kérdés persze az, van-e a magyar mezőnyben mai ismereteink szerint olyan mozgatható játékos, aki új környezetben többre lenne képes, mint régi helyén? Bár ezzel a dologgal csínján kell bánni, mert például *Szentes* a ZTE-ben nem volt kulcsjátékos, s egy év alatt válogatott lett a Rábában, sőt a VB-n is góllal mutatkozott be. Így azt kell mondani, nem mindegy, hogy ki — hol játszik, milyen környezetben gyakorol, ki az edzője.

Budapest, Dunántúl így mozog

A Vasas az igen szerény 12. helyen végzett az elmúlt bajnokságban. Az együttes labdarúgó szakosztálya megújult. Új vezetés került a régi helyére. Pontosabban: a régi nagy sikerek létrehozói irányítják újra a szakmai és az egyéb vezetési munkát. Nagy lendülettel láttak munkához. Meg kívánták szerezni Kakast az FTC-ből, *Kunt, Serest, Birkást* és másokat. Ugyanakkor belső erőikre hagyatkozva igyekeztek rendet teremteni házuk táján.

Az Újpesti Dózsa egész sor játékosától kívánt megválni, mert azok abba a súlyos hibába estek, hogy túlértékelték nagyon szerény képességeiket vagy pedig nem illettek bele az új elképzelésekbe. Már idény közben szó volt arról, hogy visszahozzák a Ganz-MÁVAG-tól a kölcsönadott *Piel* kapust, *Nagy Sándort* és másokat. Így például *Balázst*, aki szintén újpesti, de a Vasas is akarja...

A *Bp. Honvédban Paróczai* trükkjei foglalkoztatták a vezetést. *Komora Imre*, az új vezető edző gondban van, mert *Gujdár* és *Pál* pótlása nem könnyű feladat, főleg a kapusé...

A *Ferencváros* és a *Csepel* nem tervez jelentős cseréket. Stabil csapata van mindkét egyesületnek, csupán arról lehetett szó, hogy egy-két poszton minőségi cserét hajtanak végre. A Csepel például komolyan tárgyalt *Fecsku* átvételéről. A Ferencváros pedig Kakasért cserébe a Vasastól akart márkás neveket megszerezni.

De ez általában nem szokott sikerülni senkinek sem.

Az *MTK-VM* állig begombolkozott.

És mi a helyzet vidéken?

A *Rába ETO* védelme és középpályás sora megerősítésére törekszik, arra, hogy mind a hazai bajnokságban, mind pedig a nemzetközi porondon stabilabbá tegye védekezését. Úgy hírlik szóba került a fehérvári *Csongrádi* átigazolása, valamint a pécsi *Róth* megszerzése. Kétségtelen, hogy ezzel a két játékossal alaposan megnőne a bajnok játékereje. Csongrádi tapasztalata, Róth játéktudása a hátvédsort nagyon erősítené. És marad-e a kölcsönkért *Magos?*

És mit szól mindehhez a *Videoton?* Edzéseinek irányításáról egy év után *Szentmihályi Antal* önként lemondott. Feltűnően sok az edzőcsere a piros-kékeknél. Rövid időn belül *Lantos, Verebes* és Szentmihályi távozott... Pedig olyan tehetséges fiatal utánpótlás bázisa, mint a fehérváriaknak, kevés csapatnak van.

A *Tatabányára* került *Dalnoki Jenő* volt ferencvárosiakkal próbálkozik. Marad-e a 40 éves veterán *Szabó György*, vagy pedig visszavonultatják?

Pécsett is új edző van, *Szarvas László*, aki *Kovács Imre* örökébe lépett. Az egyesület azt tervezi, hogy mindenképpen megtartja értékeit.

Szombathely? Török Péter irányítja továbbra is a munkát. Megpróbálkoztak ők is frissíteni.

Zalaegerszegen Szőcs János erőteljes fiatalításba kezdett már tavaly, most folytatja.

— Úgy véljük — mondta a tervekkel kapcsolatosan *Zámbó Gyula* ügyvezető elnök —, hogy saját erőinkre kell egyre fokozottabban támaszkodni. Az új húszas keretbe egymás után kerülnek be a tizenévesek. *Czigány, Bócz* és *Topor* is tagja az új 20-as létszámú névsornak. Úgy véljük, ez a járható út. A fiatalok már harmadik éve nyerik az NB I-es ifjúsági bajnokságot. Vétek lenne lemondani saját tehetségeinkről, s nem is tesszük. Persze az egész inficsapatot nem tarthatjuk meg. Ezért néhány ügyes, de NB I-re még nem érett kiöregedett ifinket kölcsönadjuk.

— *Úgy véli tehát, hogy a fiatalításé a jövő?*

— Legalábbis a mi viszonylatunkban feltétlenül. A korábbi saját nevelésű játékosok, *Péter, Takács, Pecsics,* meg a többiek bebizonyították, hogy lehet és kell is velük számolni.

— *Kiket engedtek el?*

— Neves játékos senkit. Nálunk jók a feltételek. Nem kívánkoznak el tőlünk, akik stabil emberek.

Tiszántúli tapasztalatok és még valami

És most tegyünk újabb sétát.

Helyezzük át a riportunk helyszínét a Tiszántúlra.

Milbik Kálmán, a *Debrecen* ügyvezető elnöke arról beszélt, ami számukra az átigazolásokkal kapcsolatban a leglényegesebb:

— Azzal erősödtünk a legtöbbet, hogy mindenki maradt! *Kovács Ferenc* edzőnk újabb két évet írt alá. A mi játékosunk továbbra is a válogatott *Kerekes György* és *Sallai*. Kell ennél sikeresebb „átigazolás"? Úgy véljük, hogy a meglevő játékosállománnyal és néhány frissítéssel sikerül még tovább lépni, s elérni a tavaly előtti magas szintet.

Nem titok, hogy szó volt *Moldván* és *Kun* átigazolásáról is.

Nevük szóba került már június elején...

Nyíregyháza?

Új edző vezeti a foglalkozásokat, *Magyar György*. Fő cél az erők megtartása, illetve olyan cserék lebonyolítása, amely a hiányposztokat erősítené.

Békéscsaba? Tóth Márton technikai vezető nem titkolja: a meglevő erőket kell megtartani, s újakat is lehetne hozni, mert szűkös az állomány!

Diósgyőrött éberen figyelték az Ózd és a Kazincbarcika tavaszi szereplését, az ott játszókat. Alapos frissítés kellene, hogy az ország második városának csapata jobban szerepeljen, mint tavasszal.

Hát ennyit tudtunk meg a finis előtt, a célegyenesbe kanyarodó csapatok háza táján.

Nem volt könnyű az idei időszak az átigazolási bizottságnak és a másodfokon döntéseket hozó MLSZ elnökségének.

Ami jó volt az egyik félnek, a másikat bizonyosan gyengítette. Az érdekek ütköztetése, vagy azok feloldása nem könnyű téma.

Nem kevesebb, mint 11 olyan lényeges tudnivalót foglaltak magukban a szabályok, amelyek áthágása büntetéssel járt játékos és csapat számára egyaránt.

A kiszemelt játékosokat (NB I-esekre gondolunk elsősorban) a legtöbb esetben nem lehetett elmozdítani. De az NB II-esek között is sokan voltak, akik nem léptek felsőbb osztályba. (Igaz ha érvényes szerződésük volt, nem is lehetett hozzájuk nyúlni, csak a szerződés közös felbontása után).

Elgondolkodtató viszont az a tény, hogy számunkra ma még szinte ismeretlen játékosokért (Gere — Kazincbarcika) micsoda versenyfutás folyt. Nem kevesebb, mint négy klub harcolt érte. A célegyeneshez közeledve a szövetségben nyolcvan vitás ügyről tudtak, amelyben nem volt megegyezés, illetve ahol a kiadó fél, vagy a játékos még kivárásra lovagolt...

Az idei év tapasztalata azt hozta, hogy egyre kevesebb a mozgás oldalirányban, mindenki őrzi, lebiztosítja értékeit. Még a *területi bajnokságba kerültek* is foggal-körömmel ragaszkodtak játékosaikhoz.

Egy biztosnak látszik: az idei tapasztalatok alapján az átigazolást, mint erősítési formát mélyebb tartalommal kell megtölteni. Szűkös értékeinkkel jobban kell gazdálkodni felnőtt szinten, s minden eszközzel biztosítani szükséges a tehetséges fiatalok erősödését, azt, hogy egy-két éven belül érett felnőttként találkozzunk velük az élvonalban. Hogy ennek mi a módja, azt a jól dolgozó NB I-es klubok közreadhatják. Azzal, hogy legjobb fiataljaikat, akiknek frontba dobása várható, azt megtartják, s akiknek még fejlődnie kell az NB II-es csatákban, azt meghatározott időre kölcsönadják, majd visszaigazolják.

Még egy dolgot igazolt az idei júliusi forgatag.

Megpedig azt: figyeljünk jobban saját értékeinkre. Házon belül is megtaláljuk, ha nagyon keressük a megoldást.

VARGA BÉLA

EREDMÉNYEK, ÖSSZEÁLLÍTÁSOK

A LEGJOBB 12 KÖZÖTT, KÖZÉPDÖNTŐ:

A) csoport

LENGYELORSZÁG—BELGIUM 3-0 (2-0)

Barcelona, 40 000 néző. V. Siles (costa-ricai)
Góllövő: Boniek (3)
Lengyelország: Mlynarczyk — Majewski, Janas, Zmuda, Jalocha — Matysik, Buncol, Kupcewicz (Ciolek 82. p.) — Lato, Boniek, Smolarek
Belgium: Custers — Renquin, Meeuws, L. Millecamps, Plessers (Baecke 88. p.) — Vercauteren, Coeck, Ceulemans, Van Moer (Van der Elst 46. p.) — Czerniatynski, Vandenbergh.

SZOVJETUNIÓ—BELGIUM 1-0 (0-0)

Barcelona, 20 000 néző. V.: Vautrot (francia).
Góllövő: Oganeszjan.
Szovjetunió: Daszajev — Borovszkij, Csivadze, Baltacsa, Gyemjanyenko — Besszonov, Bal (Daraszelija 88. p.), Gavrilov, Oganeszjan — Sengelija (Rogyionov 90. p.), Blohin.
Belgium: Munaron — Renquin, Meeuws, L. Millecamps, De Schrijver (M. Millecamps 66. p.) — Vandersmissen (Czerniatynski 68. p.), Verheyen, Coeck, Vercauteren — Vandenbergh, Ceulemans.

LENGYELORSZÁG—SZOVJETUNIÓ 0-0

Barcelona, 40 000 néző. V: Valentine (skót)
Lengyelország: Mlynarczyk — Dziuba, Zmuda, Janas, Majewski — Kupczewicz (Ciolek 52. p.), Lato, Matysik, Buncol — Boniek, Smolarek
Szovjetunió: Daszajev — Szulakvelidze, Csivadze, Baltacsa, Gyemjanyenko — Borovszkij, Besszonov, Gavrilov (Daraszelija 78. p.), Oganeszjan — Sengelija (Andrejev 58. p.), Blohin.

A) csoport végeredménye:

1. Lengyelország	2	1	1	—	3—0	3 pont
2. Szovjetunió	2	1	1	—	1—0	3 pont
3. Belgium	2	—	—	2	0—4	— pont

B) csoport

ANGLIA—NSZK 0-0

Madrid, 100 000 néző. V.: Coelho (brazil).
Anglia: Shilton — Mills, Thompson, Butcher, Sansom — Coppell, Wilkins, Robson, Rix — Mariner, Francis (Woodcock 78. p.)
NSZK: Schumacher — Kaltz, Stielike, Briegel, B. Förster — Dremmler, Breitner, K. H. Förster, H. Müller (Fischer 74. p.), — Rummenigge, Reinders (Littbarski 63. p.)

NSZK—SPANYOLORSZÁG 2-1 (0-0)

Madrid, 100 000 néző. V.: Casarin (olasz).
Góllövők: Littbarski, Fischer, illetve Zamora.
NSZK: Schumacher — Kaltz, Stielike, K. H. Förster, B. Förster — Dremmler, Breitner, Rummenigge (Reinders 46. p.), Briegel — Fischer, Littbarski.
Spanyolország: Arconada — Urquiaga, Alesanco, Tendillo, Gordillo — M. Alonso, Camacho, Zamora — Juanito (L. Ufarte 46. p.), Santillana, Quini (Sanchez 65. p.)

ANGLIA—SPANYOLORSZÁG 0-0

Madrid, 80 000 néző, V.: Ponnet (belga)
Anglia: Shilton — Mills, Thompson, Butcher, Sansom — Francis, Robson, Wilkins, Rix (Brooking 64. p.) — Mariner, Woodcock (Keegan 64. p.)
Spanyolország: Arconada — Urquiaga, Alesanco, Tendillo (Maceda 73. p.), Gordillo — Saura (Uralde 66. p.), M. Alonso, Camacho, Zamora — Santillana, Satrustegui

B) csoport végeredménye:

1. NSZK	2	1	1	—	2—1	3 pont
2. Anglia	2	—	2	—	0—0	2 pont
3. Spanyolország	2	—	1	1	1—2	1 pont

C) csoport

OLASZORSZÁG—ARGENTÍNA 2-1 (0-0)

Barcelona, 40 000 néző. V.: Rainea (román).
Góllövők: Tardelli, Cabrini, illetve Passarella.
Olaszország: Zoff — Gentile, Scirea, Collovati, Cabrini — Oriali (Marini 78. p.), Antognoni, Tardelli — Conti, Rossi (Altobelli 82. p.), Graziani.
Argentína: Fillol — Olguin, Galvan, Passarella, Tarantini — Ardiles, Gallego, Maradona, Kempes (Valencia 46. p.) — Bertoni, Diaz (Calderon 46. p.)

BRAZÍLIA—ARGENTÍNA 3-1 (1-0)

Barcelona, 45 000 néző. V: Vasquez (mexikói)
Góllövők: Zico, Serginho, Junior, illetve Diaz.
Brazília: Waldir Perez — Leandro (Edevaldo 82. p.) Oscar, Luizinho, Junior — Cerezo, Zico (Batista 85. p.), Socrates, Falcao — Serginho, Eder.
Argentína: Fillol — Olguin, Galvan, Passarella, Tarantini — Barbas, Ardiles, Maradona, Kempes (Diaz 46. p.) — Bertoni (Santamaria 64. p.), Calderon.

OLASZORSZÁG—BRAZÍLIA 3-2 (2-1)

Barcelona, 45 000 néző. V.: Klein (izraeli)
Góllövők: Rossi (3), illetve Socrates, Falcao
Olaszország: Zoff — Gentile, Scirea, Collovati (Bergomi 34. p.), Cabrini — Oriali, Antognoni, Conti, Tardelli (Marini 76. p.) — Rossi, Graziani
Brazília: Waldir Perez — Leandro, Oscar, Luizinho, Junior — Toninho Cerezo, Zico, Socrates, Falcao — Serginho, Eder

C) csoport végeredménye:

1. Olaszország	2	2	—	—	5—3	4 pont
2. Brazília	2	1	—	1	5—4	2 pont
3. Argentína	2	—	—	2	2—5	— pont

Maradona Gentile lábai között. Olaszország–Argentína 2-1

A lengyelek „nagy öregje", Lato pompásan játszott a belgák ellen is

A francia Giress tovább megy a labdával, hiába próbálja Obermayer szerelni. Franciaország–Ausztria 1-0

D) csoport

FRANCIAORSZÁG—AUSZTRIA 1-0 (1-0)

Madrid, 30 000 néző. V: Palotai (magyar)
Góllövő: Genghini.
Franciaország: Ettori — Battiston, Tresor, Janvion, Bossis — Giresse, Tigana, Genghini (Girard 85. p.) — Soler, Lacombe (Rocheteau 16. p.), Six.
Ausztria: Koncilia — Krauss, Obermayer, Pezzey, Degeorgi (Baumeister 46. p.) — Hattenberger, Prohaska, Hintermaier, Jara (Welzl 46. p.) — Schachner, Krankl.

ÉSZAK-ÍRORSZÁG—AUSZTRIA 2-2 (1-0)

Madrid, 25 000 néző. V: Prokop (NDK)
Góllövők: Hamilton (2), illetve Pezzey, Hintermaier.
Észak-Írország: Platt — J. Nicholl, C. Nicholl, McLelland, Nelson — H. O'Neill, McIlroy, McCreery — Armstrong, Hamilton, Whiteside (Brotherston 67. p.).

Ausztria: Koncilia — Krauss, Obermayer, Pezzey, Pregesbauer (Hintermaier 46. p.) — Pichler, Prohaska, Baumeister, Jurtin — Schachner, Hagmayr (Welzl 46. p.)

FRANCIAORSZÁG—ÉSZAK-ÍRORSZÁG 4-1 (1-0)

Madrid, 30 000 néző. V: Jarguz (lengyel)
Góllövők: Giresse és Rocheteau (2—2), illetve Armstrong.
Franciaország: Ettori — Amoros, Tresor, Janvion, Bossis — Giresse, Platini, Tigana, Genghini — Rocheteau (Couriol 84. p.), Soler (Six 63. p.)
Észak-Írország: Jennings — J. Nicholl, C. Nicholl, McLelland, Donaghy — McIllroy, H. O'Neill, McCreery (J. O'Neill 86. p.) — Armstrong, Hamilton, Whiteside.

D) csoport végeredménye:

1. Franciaország	2	2	—	—	5—1	4 pont
2. Ausztria	2	—	1	1	2—3	1 pont
3. Észak-Írország	2	—	1	1	3—6	1 pont

A 3. helyért:

LENGYELORSZÁG—FRANCIAORSZÁG 3-2 (2:1)

Alicante, 30 000 néző. V.: Garrido (portugál).
Góllövők: Szarmach, Majewski, Kupcewicz, illetve Girard, Couriol.
Lengyelország: Mlynarczyk — Dziuba, Zmuda, Janas, Majewski — Kupcewicz, Lato, Buncol, Matysik (Wojcicki 46. p.) — Boniek, Szarmach.
Franciaország: Castaneda — Amoros, Tresor, Mahut, Janvion (Lopez 65. p.) — Girard, Tigana (Six 82. p.), Larios — Couriol, Soler, Bellone.

Döntő a világbajnoki címért:

OLASZORSZÁG—NSZK 3-1 (0:0)

Madrid, 110 000 néző. V.: Coelho (brazil).
Góllövők: Rossi, Tardelli, Altobelli, illetve Breitner.
Olaszország: Zoff — Gentile, Scirea, Collovati, Cabrini — Conti, Tardelli, Bergomi, Oriali — Rossi, Graziani (Altobelli 8. perc, majd Causio 88. perc).
NSZK: Schumacher — Kaltz, Stielike, K. H. Förster, B. Förster — Dremmler (Hrubesch 63. p.), Breitner, Rummenigge, (H. Müller 75. p.), Briegel — Fischer, Littbarski.

Larios (sötét mezben) és Boniek párviadala. A háttérben Lato

A XII. VILÁGBAJNOKSÁG VÉGEREDMÉNYE:

1. OLASZORSZÁG
2. NSZK
3. LENGYELORSZÁG
4. FRANCIAORSZÁG

Kupcewicz (a képen nem látható) szabadrúgására Castaneda későn mozdult, s a labda a hálóba került. Tresor szomorúan nézi. Lengyelország–Franciaország 3-1

A világbajnokságot nyert olasz csapatból Conti, Scirea a (kupával) és Gentile boldogan üdvözlik a közönséget Olaszország –NSZK 3-1

A XII. VILÁGBAJNOKSÁG GÓLLÖVŐLISTÁJA:

6 gólos: Rossi (olasz)
5 gólos: Rummenigge (NSZK)
4 gólos: Boniek (lengyel)
Zico (brazil)
3 gólos: Armstrong (északír)
Falcao (brazil)
Giresse (francia)
Kiss (magyar)

LABDARÚGÁS
1982. JÚLIUS
XXVIII. ÉVFOLYAM
7. SZÁM

Az OTSH lapja Felelős szerkesztő: **Tabák Endre**
Szerkesztőség: Budapest VI., Népköztársaság útja 47. 1061 Telefon: 420-542
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat Felelős kiadó: **dr. Petrus György** igazgató
Kiadóhivatal: Budapest VI., Révai utca 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőnél, a posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 216-96 162 pénzforgalmi jelzőszámra
Előfizetési díj negyedévre 37,50 forint, egy évre 150,– forint
82.2517/2-07 Készült a Zrínyi Nyomdában Felelős vezető: **Vágó Sándorné** vezérigazgató

INDEX: 25 501
HU ISSN: 0133 – 1221

LABDARÚGÁS

CONTI
A VILÁGBAJNOK
OLASZ VÁLOGATOTT
KIVÉTELES
KÉPESSÉGŰ
KÖZÉPPÁLYÁSA